

Giới thiệu Lần Này, Là Em Vút Bỏ Anh

Thể loại: Hiện đại, HE

Convert: ngocquynh520

Số chương: 10 chương

Người có câu: Tự làm bậy chẳng thể sống.

Chỉ vì anh nói cô mập mà cô đã liều mạng giảm béo. Khi cô giảm béo xong lại trở nên cực kỳ xinh đẹp khiến anh lo được lo mất.

Anh phải giấu cô thật kín, không để ai biết đến cô.

Bây giờ món ăn ngon mấy cô cũng không ăn, sức ăn còn chẳng bằng một con chim nhỏ.

Nghe thấy cô tám năm vì giảm béo mà không dám ăn anh hồi hận đến đau lòng.

Tiểu tham ăn tay trái gà chiên, tay phải cola của trước kia, đã đi đâu rồi?

Chẳng lẽ cô không hiểu, tướng ăn của cô mê người biết bao nhiêu, rất đẹp mắt sao?

Thậm chí chỉ nhìn cô ăn cái gì đó thôi, thì anh đã cảm thấy đói bụng.....

Cứ tiếp tục như vậy nữa thì không được..., người anh thích cũng không phải kiểu người gió thổi là bay;

Chẳng những phải cho cô ăn no, còn phải hấp dẫn cô:

Làm người phụ nữ của anh, đủ sức cho cô ăn no mỗi ngày

Nhìn dưới ánh mắt thương nhân của gia tộc anh, thì cuộc mua bán này của anh tuyệt đối có lợi,

Nhìn xem, hôn cô ấy có tư vị tốt như vậy, nhất định là do anh tâm bỏ có hiệu quả

Cho dù..... Chi phí cơm nước cao hơn chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vút Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Trong cửa hàng của một nhãn hiệu danh tiếng tại một trung tâm thương mại, Bách Tuấn đang dẫn theo bạn gái mới Mạnh Tư Tư chọn lựa hàng hóa.

“Em thích cái này!” Mạnh Tư Tư kéo cánh tay của anh, giọng nói nhỏ nhẹ yêu kiều chỉ vào một sản phẩm túi xách mới ở trước mặt.

“Vậy thì mua thôi.” Bách Tuấn lập tức vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến, nhường mầy hào phóng. “Chỉ cần là những thứ Mạnh tiểu thư đã nhìn trúng, tất cả đều gói lại cho tôi.”

Nhân viên phục vụ vẫn nói gì nghe nấy trước sau như một với anh ta, mà lúc này khuôn mặt lại lộ vẻ khó xử. “Thật xin lỗi, ngày Bách, cái túi xách này đã được người khác đặt hàng rồi.”

“Vậy thì mang một cái khác tới.” Giọng điệu của Bách Tuấn giống như một chuyện đương nhiên vậy.

“Nhưng.....”

“Cái túi xách tôi đặt hàng đã tới chưa?” Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nữ thanh thúy, một nhân viên phục vụ khác lập tức nghênh đón.

Một cô gái trẻ tuổi mặc quần sort, dáng người yếu điệu thướt tha đi vào trong cửa hàng; ngũ quan khéo léo của cô hết sức xuất sắc, cho dù đi tới đâu cũng có thể đưa tới những ánh mắt đuổi theo.

“Ninh tiểu thư, cô khỏe chứ, túi xách của cô đã đến rồi.” Nhân viên phục vụ tươi cười đón khách.

“Tôi thấy rồi.” Ninh Vũ Hoa đi về phía Mạnh Tư Tư, áy náy cười với cô ấy một tiếng.”Thật xin lỗi, túi xách này tôi đã mua rồi.”

Cô lấy cái túi xách từ trong tay Mạnh Tư Tư, xoay người giao cho nhân viên phục vụ.”Bọc lại giúp tôi, hàng mới đến hôm nay tôi cũng muốn xem một chút.”

“Tốt, mời đi theo tôi.” Nhân viên phục vụ cung kính nhận lấy túi xách.

Mạnh Tư Tư sau khi bị người lấy đi túi xách trong tay, lập tức chu miệng lên, không nói gì nhìn Bách Tuấn, tỏ vẻ kháng nghị.

Bách Tuấn nhìn nhân viên phục vụ trước mặt.”Anh còn sững sờ ở đây làm gì nữa? Nhanh đi mang một chiếc túi xách mới ra đây.”

Hành động của cô gái kia, thật sự làm anh cảm thấy mất mặt.

“Ngài Bách, thật sự rất xin lỗi. Vì chiếc túi xách đó là hàng sản xuất hạn chế, toàn bộ Đài Loan, chúng ta cũng chỉ nhập về có một chiếc, cho nên.....” Nhân viên phục vụ khỏ sở rũ mắt xuống.

Bách Tuấn là Tử thiếu gia của tập đoàn Bách Thực, nếu không phải bởi vì không có hàng, thì còn lâu cô mới muốn đắc tội ông chủ nhỏ này.

“Vậy thì lập tức đặt một chiếc nữa từ nước Pháp tới đây!” Lòng mày của Bách Tuấn bỗng chau lại, vẻ mặt trở nên rất lạnh.

“Chuyện này..... Chỉ sợ cũng không làm được.....” Cái trán của người nhân viên đã toát mồ hôi.”Lúc chúng tôi nhập hàng, đã được báo cho biết là chiếc cuối cùng rồi, trên thế giới tổng cộng cũng chỉ có 99 chiếc, cho nên thật sự là cung không đủ cầu.....”

“Cái gì? Cái túi xách này tổng cộng mới sản xuất 99 cái? Nhà sản xuất không biết là nghĩ thế nào nữa..... Nhưng thật sự là rất đẹp, Tuấn, anh nói có đúng không?” Mạnh Tư Tư nửa oán trách, nửa không bỏ được, ánh mắt vẫn lưu luyến trên cái túi xách bị Ninh Vũ Hoa cầm trên tay đó như cũ.

“Em thích không?” Bách Tuấn quay đầu hỏi.

Mạnh Tư Tư gật đầu lia lịa, trong hai tròng mắt bắn ra ánh sáng khát vọng.”Em thật sự vô cùng thích, đáng tiếc đây đã là cái cuối cùng rồi..... Cho dù anh muốn mua cho em, cũng không có hàng. Hay là thôi đi..... Nếu không, em lại chọn món khác vậy?”

Bách Tuấn mím môi, đột nhiên đi về phía Ninh Vũ Hoa.”Cô gái này, có thể thương lượng với cô một chuyện hay không? Bạn gái của tôi thật sự rất thích cái túi xách này, cho nên dù là bao nhiêu tiền, tôi đều nguyện ý mua cho cô ấy!”

Nơi này chính Trung tâm thương mại Bách Thực!

Nếu như ở địa bàn của mình, mà anh cũng không thể mua được món hàng yêu thích cho bạn gái, việc này truyền đi, chẳng phải sẽ khiến mọi người cười anh vô dụng sao?

“Vậy sao..... Chị này, tôi còn muốn cái này cùng cái này, cũng bọc lại giúp tôi.” Sau khi Ninh Vũ Hoa mua tiếp ví da và khăn lụa hàng mới về, mới chậm rãi xoay người lại, nhìn Bách Tuấn và Mạnh Tư Tư.”Thật xin lỗi, vừa rồi hai người cũng đã nghe thấy, chiếc túi xách này tổng cộng mới sản xuất 99 cái, mà không thể ngờ vận số của tôi lại tốt như vậy, đặt được cái cuối cùng.”

Cô cười tươi một cái, trên khuôn mặt đẹp có tia tiếu nuối nết qua.”Nếu như không phải bởi vì nó đặc biệt như thế, thì tôi thực sự có thể nhường lại cho anh; nhưng đối với tôi mà nói, nó cũng là độc nhất vô nhị.”

Nói xong, cô bình tĩnh xoay người sang chỗ khác, bắt đầu chọn lựa sản phẩm khác như không có chuyện gì xảy ra.

“Không có chút đường thương lượng nào? Cô suy nghĩ thêm một chút đi, tôi có thể ra giá gấp đôi, không đúng, thậm chí là gấp ba giá tiền!” Bách Tuấn tiến lên một bước, bộ dạng cương quyết.

“Bách Tuấn, vấn đề ở đây không phải là tiền, mà vấn đề là sự ưa thích.” Ninh Vũ Hoa còn không thèm quay đầu lại.

“Sao cô biết tên của tôi? Chúng ta quen biết sao?” Sau khi bị cô lên tiếng cự tuyệt, anh nheo cặp mắt lại, trầm tư một giây, nhưng trong ấn tượng của anh không hề có người quen nào như vậy cả.

“Sẽ có người không biết Tử thiếu gia nhà họ Bách sao?” Cô hơi ngẩng đầu lên, ẩn hàm thâm ý, nghiêng người liếc nhẹ anh một cái.

“Nếu biết tôi là ai, vậy thì càng dễ xử lý rồi.” Bách Tuấn lập tức tiếp nhận lý do của cô.”Chỉ cần cô chấp nhận nhường chiếc túi xách này cho tôi, tôi bảo đảm sau này cô sẽ là một trong những vị khách tôn quý nhất của Trung tâm thương mại Bách Thực, bất kỳ sản phẩm nào cũng sẽ ưu tiên giữ lại cho cô.”

“Có thể như vậy sao?” Trên gương mặt xinh đẹp của Ninh Vũ Hoa xẹt qua tia do dự.”Nghe có vẻ rất tốt.....”

Nụ cười thắng lợi dần dần hiện trên bờ môi của Bách Tuấn, không mấy ai sẽ cự tuyệt lời hứa của anh, cô gái này cũng sẽ không ngoại lệ.

“Nhưng lời của anh, có bao nhiêu độ tin cậy?” Cô nghiêng đầu, vẻ mặt tràn đầy hồ nghi.

“Theo tôi được biết, Tứ thiếu gia nhà họ Bách không hề có chút thực quyền nào trên lĩnh vực kinh doanh cả, cũng không có chức vụ thực sự nào trong công ty, là một “Người rồi rãnh” danh xứng với thực. Cam đoan của anh, tôi có thể tin tưởng được sao?”

“Cô nói cái gì?!” Tim Bách Tuấn đập mạnh và loạn nhịp đồng thời cũng cảm thấy hơi tức giận, bởi vì trong lời chất vấn của cô, còn chứa một chút mùi vị trêu cợt nữa.

“Chắc hẳn tôi không nói sai?” Ninh Vũ Hoa tươi cười rạng rỡ nhìn anh. “Tôi xem, tôi vẫn không nên nhường túi xách cho anh thì tốt hơn, lời bảo đảm của một công tử chơi bởi lâu lổ, nhất định phải chiết khấu rất nhiều, trong công ty cũng không có ai sẽ thật sự nghe lời của anh.” Ninh Vũ Hoa nhanh nhẹn xoay người, đi về phía quầy, lấy thẻ vàng ra giao cho nhân viên phục vụ.

Cô gái này, đang cố ý khiêu khích anh!

Bách Tuấn cảm thấy thật khó tin, một con gái không tên, thiêu đốt mãnh liệt trong ngực anh.

“Đợi chút đã!” Về mặt nghiêm nghị, anh bước nhanh đi về phía quầy.

“Không được bán cái túi xách này cho cô ấy, có bất cứ vấn đề gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm!” Nếu cô ấy cố tình làm khó anh, thì anh cần phải cho cô ấy biết sự lợi hại của anh!

“Anh có quyền có thể quyết định việc này?” Không đợi nhân viên phục vụ trả lời, Ninh Vũ Hoa lập tức sẵn giọng.

“Nếu không để tôi gọi điện thoại, hỏi anh trai anh tổng giám đốc Bách một chút đã..... Hay là trực tiếp gọi điện thoại cho cha anh, hỏi một chút cái này có phải đạo đãi khách của Trung tâm thương mại Bách Thực hay không.” Đối mặt với khí thế ác liệt của anh, cô yên tâm là đã có chỗ dựa chắc đung đưa điện thoại ở trong tay.

“Rốt cuộc cô là ai?” Bách Tuấn nheo ánh mắt sắc bén lại, thâm trầm quét qua cô nở nụ cười.

“Tôi là ai? Không phải là một vị khách của Trung tâm thương mại Bách Thực nhà các anh sao.” Ninh Vũ Hoa nhướn đôi lông mày tinh tế lên, bắt đầu nâng điện thoại di động lên ấn phím.

“Số điện thoại của Bách Huân..... A, tìm được rồi!” Nói xong, cô bấm gọi ngay.

“Không được!” Bách Tuấn đưa tay nhấn tắt điện thoại của cô, mặt không biểu tình ngẩng đầu lên.

“Chúc cô mua đồ vui vẻ, xin đi thông thả!” Anh gần như cắn răng nghiêng lợi nói ra những lời này.

“Tư Tư, chúng ta đi.” Trên gương mặt căng thẳng của Bách Tuấn lộ ra một tia không cam lòng, không đợi bạn gái đuổi kịp bước tiến của anh, đã bước nhanh ra khỏi cửa hàng.

Tức giận như đám sương bao phủ Bách Tuấn, sắc mặt anh xanh mét, con giận tăng cao mà không có chỗ phát tiết, chỉ có thể buồn bực ở trong lòng!

Bách Tuấn anh không sợ trời không sợ đất, cho tới nay, lại chỉ có thể thận trọng, không để cho hành động của mình đưa tới sự chú ý của người nhà.

Nhưng cô gái này, hoàn toàn chọc trúng xương sườn mềm của anh!

Cô hành động không hiểu ra sao như vậy, còn ngang ngược can rờ, lại thêm bộ dáng dường như rất quen thuộc với người nhà của anh nữa.

Chẳng biết tại sao, anh có cảm giác cô ấy cố tình đối nghịch với anh, nếu như bọn họ không quen biết thì lý do phía sau của hành vi này, liền không thể không khiến anh phải đề phòng rồi.

Ninh Vũ Hoa hướng về phía bóng lưng của Bách Tuấn, khẽ le lưỡi, làm một mặt quỷ thể hiện thách lợi.

Cô quay đầu đi, nhẹ nhàng nhìn 2 người nhân viên phục vụ. “Cảm ơn hai người đã giúp một tay. Nhớ, chuyện này nhất định phải giữ bí mật đó.”

“Vâng, chuyện mà chủ tịch giao cho chúng tôi, làm sao chúng tôi dám phạm sai lầm chứ?” Hai người lập tức trả lời kết hợp với nụ cười.

Ninh Vũ Hoa gạt đầu một cái, vừa đi ra phía cửa, vừa gọi điện thoại. “Bác? Bác khỏe chứ, con là Vũ Hoa..... Tất cả đều tiến hành theo kế hoạch..... Bác yên tâm, nhất định con sẽ thuận lợi đạt thành nhiệm vụ..... Bách Tuấn anh ấy—— trốn không thoát lòng bàn tay của con!”

Bạn đang đọc truyện *Lân Này, Là Em Vút Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2

Bách Tuấn dần dần chứng thực suy đoán trong lòng, cô gái kỳ quái gặp được trong cửa hàng hàng hiệu, quả nhiên cố tình nhắm vào anh.

Mấy ngày nay, mặc kệ anh đi đến đâu, cũng sẽ “Không hẹn mà gặp” với cô ấy.

Hình như cô rõ ràng có được thời gian biểu của anh vậy, hơn nữa mỗi lần “Vô tình gặp được”, đều khiến anh có cảm giác cô đang cố ý nhắm vào anh.

Sau hôm diễn ra sự kiện ở cửa hàng đồ hiệu, anh đến hộp đêm uống rượu, nhưng bạn bè giới thiệu em gái cho anh, lại chính là cô!

Anh cố ý không nói chuyện với đối phương, hoàn toàn vắng vẻ cô một bên; ai biết cô lại không hề cảm thấy xấu hổ chút nào, ngược lại ngồi đối diện anh, mỉm cười nhìn anh uống rượu.

Anh vốn dĩ muốn khiến cho cô khó chịu, lại phát hiện đối phương không hề quan tâm.

Thậm chí mỗi khi anh cầm ly rượu lên đều có thể thấy được, ánh mắt của cô mang theo vài phần khinh bỉ.

Anh càng biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, hờ hững, thì cái nhìn của cô ấy càng chăm chú và bình tĩnh; cái loại vẻ mặt hơi nhạo báng đó, giống như đang nói cho anh biết, cô không để ý đến biểu hiện vô lễ của anh một chút nào.

Đêm hôm ấy, anh uống đến mức cực kỳ không thoải mái, quả thật có thể liệt vào kinh nghiệm đi hộp đêm buồn bực No.1 trong cuộc đời anh.

Tuần trước, anh đang chơi golf ở sân golf, không ngờ cô lại xuất hiện ở đường bóng bên cạnh anh.

Chuyện này nhất định là có kỳ quái, cho dù “Trùng hợp” như thế nào, cũng đã vượt ra khỏi trình độ mà anh có thể tiếp nhận rồi!

Bách Tuấn vì mãi suy tư, cho nên vội vàng vung gậy, đương nhiên biểu hiện không đúng với trình độ, hoàn toàn không đánh được bóng ra ngoài.

Đây thật là “Nhà đột còn gặp mưa rào suốt đêm”, lúc sắc mặt của anh biến thành màu đen, quả nhiên truyền đến tiếng nói đầy chế nhạo của đối phương.

“Tứ thiếu gia nhà họ Bách cả ngày rảnh rỗi, phải có rất nhiều thời gian luyện tập mới đúng. Sao anh đánh bóng lại kém cỏi như vậy?” Sau khi nói xong, cô đánh thành công một gậy, quả bóng golf bay ra xa với một độ cong hoàn mỹ.

Vừa nghĩ tới cái vẻ mặt chế cười lúc đó của cô, cho tới bây giờ, anh vẫn cảm thấy trong cơ thể có một con giun cùng không cam lòng.

Mặc dù sau đó anh biểu hiện gần như hoàn mỹ, nhưng lúc anh quay đầu lại thì phát hiện cô đã rời đi từ lâu.

Càng làm cho anh canh cánh trong lòng là, thứ bảy tuần trước, anh đưa bạn gái đến nhà hàng ăn cơm, lại phát hiện nhà hàng mà anh thích nhất, đã bị cô bao trọn, hại anh không thể vào nhà hàng dùng cơm được.

Quả nhiên là cô cố ý nhắm vào anh rồi!

Tất cả những chuyện này, khẳng định không phải là “Trùng hợp” hay “Vô tình gặp được” gì cả, mà do cô tỉ mỉ thiết kế sắp đặt.

Mặc dù anh vẫn chưa biết lý do gì mà cô lại làm như vậy, nhưng lại có thể từ cách nói năng của cô, cảm thấy cô chỉ có xem thường cùng xem thường đối với mình.

Tại sao cô lại phải làm như vậy? Một người trăm phương ngàn kế để làm như vậy, tất nhiên có mục đích không thể cho người khác biết.

Nhưng anh sẽ không vội vàng đi xác minh chân tướng, với kinh nghiệm vài ngày ngắn ngủi này, rất nhanh anh sẽ có thể tìm ra cơ hội, hỏi vô đến cùng.

Cơ hội này, thực sự tới rất nhanh.

Bách Tuấn vừa bước lên tiến về phía máy bay đi Nhật, liền thấy ngay bóng dáng của cô ở khoang hạng nhất của máy bay.

Khoe miệng vẽ ra một nụ cười thông dong, mắt anh nhìn thẳng qua người cô, hoàn toàn coi cô như người tàng hình.

Ninh Vũ Hoa ngồi ở chỗ ngồi cạnh cửa sổ, trong tay cầm tạp chí, cũng không ngẩng đầu.

Nhưng Bách Tuấn lại cảm thấy, cô biết, anh ngồi ở chỗ ngồi song song với cô.

Cả khoang hạng nhất không có hành khách nào khác, chỉ có hai người bọn họ.

Đợi đến sau khi máy bay cất cánh, Bách Tuấn liền cởi dây an toàn ra, dễ dàng quay đầu nhìn cô.

“Nói cho tôi biết, cô chạy theo tôi như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?” Anh tà nhỉnh cười với cô. “Sẽ không phải là coi trọng bản thiếu gia chứ?”

“Anh..... Nói gì?” Ninh Vũ Hoa cũng không thể làm như không có chuyện gì xảy ra nữa, vứt bỏ tạp chí trong tay, lời nói ra gần như lắp bắp.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Anh buông lỏng đôi tay ôm ngực. “Tôi nghĩ không ra lý do cô chạy theo tôi, nhìn xem, ngay cả tôi đi Nhật Bản ngắm hoa

anh đào, cô cũng không bỏ qua.”

“Tôi đi Nhật Bản, cũng không phải là để ngắm hoa anh đào, mà là có công chuyện phải làm.” Cô tròn hai mắt tròn tròn.”Nói rõ trước, tôi hoàn toàn không chạy theo anh.”

“Chẳng lẽ cô muốn nói cho tôi biết, chúng ta gặp nhau ở đây, còn có nhiều lần gặp nhau trước đó như vậy, đều là trùng hợp?” Anh bỗng đứng lên, thân thể cao lớn phủ lên trên mặt cô.

Bách Tuấn mang theo cảm giác áp bức, nghiêng người dựa vào ghế của cô, duỗi thẳng hai chân.

Lúc này, máy bay hơi rung lắc một chút.

“Nơi này là trên máy bay, tốt nhất anh nên ngồi xuống!”

“Cô nói cho tôi biết đáp án, thì tôi sẽ ngồi xuống.” Thấy sắc mặt của cô hơi tái nhợt, trong mắt Bách Tuấn xẹt qua tia giảo hoạt.

Chẳng lẽ..... Cô sợ ngồi máy bay?

“Nếu như có thể, còn lâu tôi mới muốn gặp anh.” Cô nâng cái cằm nhỏ nhún lên.”Anh đừng tự mình đa tình như vậy, còn nói ra cái loại lời nói đó sẽ khiến người cười đến rụng răng.”

“Hình như..... Cô rất có địch ý với tôi.” Về mặt quen thuộc trên mặt cô, làm cho anh bỗng cảm thấy khó chịu.

“Điều này làm tôi có chút tò mò. Chúng ta vốn dĩ không quen nhau, chắc hẳn tôi chưa từng đắc tội với cô; làm gì cô phải đối nghịch với tôi mọi nơi như vậy?” Bách Tuấn vẫn ung dung tuần tra trên gương mặt tỉnh xảo mỹ lệ của cô.

Anh có thời gian hơn hai giờ có thể “Thăm vấn” cô, không nhận được kết quả, thì anh tuyệt không bỏ qua.

Mặc dù cô không muốn trả lời, anh cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

“Thế nào? Thái độ của tôi làm cho cô mất hứng?” Máy bay tiếp tục vững vàng bay trên không, cuối cùng sắc mặt của Ninh Vũ Hoa cũng khôi phục lại một chút.

“Từ thiếu gia nhà họ Bách cả ngày đều chịu sự truy đuổi của phụ nữ, có lẽ không cho là mỗi cô gái đều sẽ về mặt ôn hòa, nịnh nọt với anh chứ?” Trong giọng nói của Ninh Vũ Hoa, sự giễu cợt lại nồng đậm mấy phần.”Bởi vì tôi tuyệt không bỏ rơi anh, cho nên làm cho anh sinh lòng bất mãn? Cái này thật đúng là biểu hiện vô cùng ngây thơ.”

“Xem ra cô không chỉ chán ghét tôi, còn rất xem thường tôi.” Bách Tuấn dùng giọng nói trần thuật, cũng không có bị giọng nói khiêu khích của cô kích cho giận dữ.”Một người sẽ không vô duyên vô cớ mà ghét một người khác.”

“Anh muốn biết như vậy?” Cô và anh bình tĩnh nhìn nhau một giây, khẽ cắn môi, ngẩng đầu lên.”Đúng, tôi thật sự xem thường anh. Anh có chỗ nào khiến tôi thấy tốt sao? Tôi thật sự không nghĩ ra được.”

Bách Tuấn nhẹ cong khóe miệng, hơi cảm thấy tò mò nhìn chăm chú vào mặt của cô.

Về mặt của cô nghiêm chỉnh.”Anh không làm việc, không hề có cống hiến gì đối với xã hội, tôi đoán, anh cũng không có bất cứ kế hoạch gì cho tương lai cả? Cả ngày không có việc gì, rảnh rỗi chạy rong khắp nơi, vui đùa tán gái, còn một dáng vẻ không ai bì nổi, cho là mình rất ghê gớm nữa. Nói một cách thẳng thừng, anh chính là một con sâu gạo dựa vào gia đình.”

“Nói thật sự là thuận miệng.” Bách Tuấn hơi cười cúi đầu.

Đây còn là lần đầu tiên, có người dám ở trước mặt của anh, trách cứ anh thẳng thắn như vậy.”Tôi là người thế nào, có quan hệ gì với cô chứ, cần cô phải để ý như vậy?”

Trong nháy mắt Ninh Vũ Hoa nhướn mày.”Đúng là không quan hệ gì, tôi cũng không có để ý. Tôi chỉ.....”

Ánh mắt của cô lóe lên một cái.”Anh lựa chọn cuộc sống như thế, làm tôi rất xem thường.”

“Cô thật đúng là thích xen vào việc của người khác. Đây là cuộc sống của tôi, lựa chọn cuộc sống như thế nào, cũng là tự do của tôi.” Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn như cười, lại lóe lên ánh sáng sắc bén.

“Anh cũng không cảm thấy xấu hổ sao? Dựa vào tài sản của cha và ba người anh trai của mình để phung phí, bản thân cũng không làm việc, không hề có sự nghiệp..... Chẳng lẽ anh chưa từng có mộng tưởng và khát vọng? Anh tính toán cứ làm một kẻ vô tích sự như vậy, lãng phí thời gian cả đời?”

“Cô thật sự rất kỳ quái.” Bách Tuấn giờ tay lên, cắt đứt lời nói có vẻ kích động của cô.

“Mỗi người đều có cách sống cuộc sống của riêng mình, cô cũng không thể can thiệp vào suy nghĩ của tất cả mọi người được; huống chi, vì cái gì tôi lại phải thảo luận những điều này với cô chứ? Chúng ta lại không quen nhau.” Bách Tuấn nhún vai, hơi nhún lông mày.

Một lòng tràn đầy căm phẫn, tràn đầy khinh thường chỉ trích của cô gái này, hoàn toàn không thể làm cho anh cảm thấy tức giận, ngược lại khiến cho anh cảm thấy có chút không biết làm sao cùng không hiểu.

Giọng nói của cùng ánh mắt của cô, đang phê bình anh, đồng thời lại toát ra nòng nặc quan tâm cùng lo lắng, giống như hành động anh lãng phí thời gian cuộc sống, đối với cô mà nói, là chuyện cực kỳ khó có thể tiếp nhận; lại giống như cô thật vô cùng lo lắng tương lai cùng cuộc sống của anh.....

Nhưng cô cũng không phải là cái gì của anh, hoàn toàn không cần thiết phải biểu hiện để ý quá mức đối với chuyện của anh như vậy.

“Đúng, chúng ta không quen.” Cô ngồi nghiêm chỉnh, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên nghiêm túc.”Tốt nhất anh nên nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình; còn nữa, là anh nói chuyện với tôi trước, chứ tôi không muốn thảo luận bất cứ chuyện gì với anh.”

Cô cong đôi môi đỏ mọng lên, khẽ phồng hai má, vẻ mặt tức tối vì bị thờ ơ và khi dễ.

Điều này làm cho Bách Tuấn càng cảm thấy Trương Nhị Kim Cương không hiểu.

Nét mặt của cô..... Thế nào mà lại giống như đang hòn dỗi với anh vậy?

“Cô chắc chắn, cô không thăm mền tôi sao?” Bách Tuấn vừa mới đứng thẳng người lên, máy bay lại rung lắc.

“Anh..... Sao anh lại nghĩ như vậy?” Ninh Vũ Hoa sợ hãi tròn mắt thật to.

“Trừ cái lý do này ra, thì tôi không tìm ra lý do nào khác để giải thích cho những hành động kỳ lạ của cô.” Anh không sao cả cười cười, đi trở về chỗ ngồi của mình.

Lời nói vừa rồi của cô, đã tỏ rõ cô biết anh rất rõ, như vậy “Vô tình gặp được” mấy ngày nay, nhất định cũng là kết quả của việc theo dõi anh!

Hơn nữa, chỉ có lý do này mới có thể làm cho cô vừa muốn chế nhạo anh, lại ra vẻ ân cần với anh; một khi anh và cô kéo dẫn khoảng cách, thì cô lại bày ra bộ mặt thối ngay lập tức.....

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-3

“Tôi thăm mền anh? Đừng có nói đùa! Tôi xin trịnh trọng nói một lần nữa cho anh biết, tôi tuyệt đối không..... Á!” Ninh Vũ Hoa kêu nhỏ một tiếng, mặt mũi bỗng trắng bệch.

Máy bay bỗng nhiên rung lắc lợi hại, nhịp tim của Ninh Vũ Hoa cũng tăng nhanh không ngừng theo.

Lúc này, truyền đến giọng nói của nữ tiếp viên hàng không, giải thích máy bay chỉ là gặp phải dòng khí lưu mạnh mẽ; cô ấy yêu cầu mọi người không nên kinh hoảng, ngồi yên tại vị trí, cũng thắt chặt dây an toàn.

Mặc dù là cách nhau một lối đi, Bách Tuấn cũng có thể phát hiện thân thể Ninh Vũ Hoa khẽ phát run, cảm xúc cực kỳ lo lắng.

“Đừng sợ, chỉ là loạn lưu, bay qua là tốt thôi.” Mặc dù cô có phê bình kín đáo đối với anh hơi nhiều, nhưng anh là một người đàn ông, vào những lúc như thế này, nhất định phải mở lời an ủi phụ nữ.

“Tôi..... Tôi không sợ.....” Sự rung lắc mạnh làm cho cô cắn chặt đôi môi đỏ mọng, trong hốc mắt cũng bắt đầu chứa đựng nước mắt.

“Rõ ràng rất sợ, cũng không cần cạy mạnh.” Anh nhíu chặt lông mày, nhìn sắc mặt gần như trong suốt của cô, trong đầu đột nhiên thoáng qua một vài hình ảnh quen thuộc.

“Tôi..... Tôi đâu có.....” Ninh Vũ Hoa dùng sức siết chặt hai tay của mình, nhưng vẫn không thể át chế nỗi sợ hãi đang lao ra một cách điên cuồng trong cơ thể cô.

Chuyện gì xảy ra? Không phải cô đã khắc phục được chứng sợ hãi đi máy bay rồi sao? Sao lúc này lại sợ đến mức cả người như rút gân, máu ngưng kết?

Lại một trận rung lắc mạnh nữa, Bách Tuấn bỗng cời dây an toàn.

“Anh làm gì đấy? Nhanh chóng ngồi xuống! Nguy hiểm!” Ninh Vũ Hoa bắt đầu cảm thấy khó thở.

Nhìn thấy Bách Tuấn đi về phía mình, cô vội lắc đầu.”Anh đừng tới đây, thật sự rất nguy hiểm.....”

“Không có chuyện gì!” Anh nhanh chóng ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh cô, trong giọng nói trấn tĩnh tràn đầy trấn an kiên định.”Bây giờ cô rất an toàn, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ một chuyện ngoài ý muốn nào.”

Nói xong, anh liền đưa tay ra, chớp ngay lấy đôi tay đang không ngừng run rẩy của cô, còn nhẹ véo lên ngón tay lạnh lẽo của cô, cho cô sự an ủi cùng sức mạnh.

“Có thật không?” Những giọt nước mắt đang chuyển động trong hốc mắt của cô, bởi vì anh đến, trong nháy mắt bất lực rơi xuống.”Bách Tuấn, anh phải bảo đảm với tôi, thật sự không có việc gì..... Tôi..... Tôi sợ.....”

“Thật sự không có việc gì, tôi bảo đảm” Bách Tuấn nắm chặt hai tay của đối phương, chăm chú nhìn vào mắt cô không chớp mắt, mang cho cô sự kiên nghị ấm áp.

Ninh Vũ Hoa cố gắng hô hấp, từ trong lòng bàn tay bền chắc của đối phương truyền tới sự an ổn, nhanh chóng đi vào trong cơ thể cô, thậm chí đuổi đi một phần sợ hãi.

“Bây giờ, từ từ hô hấp cùng với tôi. Cứ như vậy, trước tiên hít sâu một hơi ——” Bách Tuấn khẽ mỉm cười với cô, ngừng đầu lên, hít sâu một cái.

Dưới nụ cười thân thiện khích lệ của anh, Ninh Vũ Hoa cũng làm theo anh.

“Từ từ thở ra..... Rất chậm rất chậm.....” Anh vừa nói, vừa hít thở.”Sau đó lại lặp lại —— hít vào —— thở ra —— lại một lần nữa —— hít vào —— thở ra.....”

Sau khi thấy cô làm theo, anh hài lòng gật đầu một cái.”Có cảm thấy khá hơn chút nào hay không?”

Cô bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, chậm rãi gật đầu.

Mặc dù thân thể vẫn còn hơi run, thể nhưng loại cảm giác khổ sở hít thở không thông, đã không còn mãnh liệt như vậy; đáy lòng sợ hãi của cô, cũng từ từ mất đi như một kỳ tích.

“Nghe lời tôi, bắt đầu từ bây giờ, không suy nghĩ bất cứ điều gì nữa. Chỉ cần nhìn vào mắt tôi, từ từ buông lỏng cơ thể là được.” Giọng nói của anh, như gió xuân ấm áp thổi vào trái tim cô, thổi tan sự sợ hãi của cô.

Ninh Vũ Hoa nhìn chăm chăm vào mặt anh, từ từ gạt đầu.

Vào giờ phút này, cô cảm thấy cả người tê liệt, hoang mang lo sợ, ngoại trừ nghe theo chỉ thị của anh ra, thì cô hoàn toàn không biết mình có thể nói những gì, làm những gì.

“Đừng khiến thần kinh căng thẳng, cũng không được phát run nữa. Tôi sẽ ở bên cạnh cô, cho đến khi cô cảm thấy hoàn toàn bình tĩnh, an toàn mới thôi.” Anh nói nhẹ nhàng, lại có vẻ khí định thần nhàn, thông dong tự tại như vậy.

Phản thông dong cùng trấn định này của anh, thông qua cái nhìn chăm chú ổn định cùng điều hòa hơi thở, từng chút từng chút thấm vào tứ chi bách hải của cô, đuổi đi nỗi sợ hãi chiếm cứ ở trong lòng cô.

Hô hấp của Ninh Vũ Hoa dần dần vững vàng, gương mặt trắng bệch như tuyết của cô, cũng từ từ khôi phục huyết sắc.

“Tôi..... Khá hơn một chút rồi.” Nhìn ánh mắt ôn hòa của anh, cô nhẹ giọng nói ra.

“Cám ơn.” Nói xong, vì che giấu hốt hoảng, cô liền cúi đầu.

Ninh Vũ Hoa sâu sắc hiểu rõ, tất cả đều là vì có Bách Tuấn ở bên cạnh; nếu như không có sự an ủi, nhiệt độ cùng giọng nói khiến người khác an tâm của anh..... Nhất định cô không thể cảm thấy tốt hơn nhanh như vậy.

“Đừng khách khí.” Bách Tuấn nhướng mày mỉm cười, chưa từng buông tay cầm tay cô ra lấy một giây, ánh mắt chăm chú cũng chưa từng rời đi.

Máy bay bị rung lắc theo thời gian từ từ ổn định lại, mấy phút sau, bọn họ an toàn vượt qua vùng loạn lưu.

“Anh có thể buông tôi ra.” Ninh Vũ Hoa khẽ nhúc nhích đôi tay, hai gò má lạng lẽ hiện lên hai áng đỏ ửng.

Bách Tuấn rút tay về, nhún vai như không có chuyện gì xảy ra.”Có muốn gọi nữ tiếp viên hàng không đưa tới một ly rượu vang hay không? Uống chút rượu sẽ tốt hơn.”

“Không cần ——”

Câu trả lời của cô còn chưa nói xong, anh đã nhấn chuông gọi phục vụ.

“Uống đi.” Nhận được rượu, anh rót nửa ly, cường thế đưa tới trước mặt cô.

Hơi do dự một chút, sau đó Ninh Vũ Hoa nhận lấy ly rượu.

Bách Tuấn đứng đưa ly rượu trong tay, đột nhiên quỳ quyết cười một tiếng. "Không ngờ, cô lại có chứng sợ hãi đi máy bay; thật ra thì đây là loại bệnh tâm lý, điều trị thật tốt, là có thể khắc phục."

"Làm sao anh biết tôi có chứng sợ hãi đi máy bay?" Ngón tay cô cầm ly rượu hơi co rút lại, về mặt chuyên chú nhìn chăm chăm vào mặt của anh.

"Cô làm cho tôi nhớ đến một cô gái nhỏ, cô ấy cũng bị loại chứng bệnh này. Cô ấy cứ ngồi lên máy bay sẽ đứng ngồi không yên, cả người khấn trương, sợ hãi đến phát run." Anh xoay đầu lại, vừa trầm tư suy nghĩ vừa nhíu mày, sau đó lại thoải mái cười một tiếng. "Chẳng qua, sau đó tôi mất liên lạc với cô ấy, cũng không biết bây giờ cô ấy rốt cuộc thế nào."

Khó trách mới vừa rồi nhìn cô bởi vì sợ mà phát run thì anh sẽ không kịp chờ đợi muốn an ủi cô.

Tất cả những điều này đều vì cô em nhỏ mập trước kia luôn chạy theo sau anh, tham ăn lại mơ hồ, tròn vo lại béo ụt ịt đó, Ninh Vũ Hoa!

"Nếu như bây giờ để cho anh gặp được cô ấy, anh còn có thể nhận ra cô ấy sao?" Giọng nói của Ninh Vũ Hoa, lộ ra một tia run rẩy.

"Cái này sao..... Ai biết....." Bách Tuấn không để ý uống một hớp rượu vang.

Em gái mập của ngày hôm nay? Vẫn là bộ dáng béo ụt ịt, tròn vo, vừa nhìn thấy thức ăn hai mắt liền sáng lên, liú ríu lại lỗ măng..... Có lẽ, cô ấy đã lập gia đình?

Nghĩ đến gương mặt mập đến mức ngũ quan cũng dồn chung một chỗ, thì anh buồn cười không chịu được.

Ninh Vũ Hoa dùng ánh mắt ai oán, nhìn nụ cười nơi khóe miệng của anh.

Anh thực sự không nhận ra cô.

Cho dù cô đứng trước mặt của anh, "Vô tình gặp gỡ" với anh nhiều lần như vậy, hơn nữa anh còn phát hiện cô cũng có chứng sợ đi máy bay, thậm chí ngồi xuống bên cạnh cô, cầm tay của cô, an ủi cô.....

Nhưng anh vẫn không thể nhận ra cô là ai như cũ.

Cô biết bề ngoài của cô thay đổi không ít, cho nên có thể không thêm để ý lúc ban đầu anh đối xử với cô như người xa lạ.

Nhưng gặp nhau lâu như vậy rồi, cô cũng cho anh nhiều cơ hội như vậy..... Huống chi lần này, còn đang ở trên máy bay, mà chứng sợ hãi đi máy bay của cô cũng đúng lúc phát tác!

Năm đó, anh đã từng giúp cô vượt qua chứng quá nhạy cảm dẫn đến sợ hãi, nhưng ngay cả tình cảnh như thế, cũng không thể trợ giúp anh nhớ lại cái gì?

Cô nhớ, anh có trí nhớ rất tốt, gần như đã gặp qua là không quên được.

Chỉ cần anh đối với cô, còn có một tí tọc trí nhớ như vậy, dù thế nào đi nữa cũng không thể hoàn toàn không nhận ra cô; nhưng Bách Tuấn bây giờ, không hề có lấy một tia hoài nghi.

Điều này nói rõ những chuyện năm đó cô còn nhớ rõ ràng, lại thật sự không có chút địa vị nào ở trong lòng anh, cũng nói..... Anh thật sự quên cô sạch sẽ, triệt triệt để để.....

Ninh Vũ Hoa rủi rắm mất xuống, trí nhớ khổ sở nổi lên trong lòng, làm cho trái tim cô rét run.

Bách Tuấn, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh, mặc kệ là quá khứ, hay là hiện tại!

Ninh Vũ Hoa nắm chặt đôi tay, bởi vì dùng sức mà móng tay đâm vào lòng bàn tay; cảm giác đau đớn này, thoáng chốc nhắc nhở cô quyết tâm, cùng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Mặc kệ là quá khứ vẫn là hiện tại, Bách Tuấn vẫn là Bách Tuấn đó — người không thêm để ý cảm thụ của người khác, làm theo ý mình, tự do tự tại.

Nhưng Ninh Vũ Hoa cô, cũng đã không còn là Ninh Vũ Hoa trong quá khứ rồi.

Cho dù là bề ngoài hay nội tâm, cô tin tưởng bản thân, tất cả đều có biến hóa long trời lở đất.

Cho nên, đối mặt với anh một lần nữa, lòng của cô sẽ không có bất kỳ dao động nào, nhất định có thể dựa theo mục tiêu trước đó, dũng cảm tiến tới.

Cô, không đạt mục đích, thì không bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2-1

“Cái gì, kết hôn?” Bách Tuấn đứng trong thư phòng của cha mình là Bách Kiềm, vẻ mặt cả lo cả phật từ trước đến nay, bởi vì một câu nói của cha mình mà bỗng nhiên biến sắc.

“Không sai.” Bách Kiềm vừa uống trà sâm, vừa lộ vẻ giáo hoạt. “Cha biết rõ những năm gần đây con đều nghĩ hết biện pháp trốn tránh vào làm việc trong công ty, vậy thì hãy kết hôn trước đi. Nhanh chóng khai chi tán diệp, sinh cháu trai cho nhà họ Bách.”

“Cha, con đâu có trốn tránh vào làm việc trong công ty? Ai bảo con có ba người anh trai ưu tú như vậy chứ, có các anh rồi, hoàn toàn không cần con làm gì cả.” Giống như thường ngày, anh cười mỉm nói.

“Ai nói không cần con làm cái gì?” Bách Kiềm nhìn cậu con trai nhỏ mình sùng ái nhất, đôi tay đặt lên bàn. “Những năm gần đây con chơi cũng chơi đã rồi, điền cũng điền đủ rồi, cũng nên có công hiến cho gia đình này.”

“Cha, cha nói giống như làm con của cha, thì nhất định phải làm gì đó vì nhà họ Bách vậy.” Anh nghiêng người dựa vào bên cạnh bàn đọc sách, mặt không chút để ý. “Cha cũng biết, từ trước đến giờ con không có hứng thú với việc của công ty, mỗi lần cha giao việc cho con, không phải đều bị con làm hỏng sao? Cuối cùng, cuối cùng vẫn cần các anh đến dọn dẹp giúp con.”

“Cũng vì như vậy, cho nên cha sẽ không buộc con phải về công ty làm việc nữa.” Bách Kiềm lặng lẽ nheo mắt lại. “Cha cho con hai lựa chọn, hoặc là, chấp nhận sự sắp xếp của cha, đến đảm nhiệm chức giám đốc chi nhánh của Công ty ở Thượng Hải, không đạt được thành tựu thì không cần trở lại; còn không, thì theo ý cha chọn một cô gái để kết hôn, để cho cha và mẹ con có thể bỗng cháu sớm một chút —”

“Chờ một chút! Cha và mẹ muốn ôm cháu gì chứ? Không phải các anh đều đã kết hôn rồi sao? Chị cả và chị hai cũng đã mang thai —”

“Bọn nó là bọn nó, con là con!” Bách Kiềm không hề thỏa hiệp cắt đứt lời anh. “Con tính toán cả đời vô công rồi nghề mà sống đến già, cha cũng có thể mặc kệ con, chỉ cần con lựa chọn lấy vợ sinh con là được, đây cũng là điều kiện duy nhất để con tiếp tục ở lại nhà họ Bách.”

“Điều kiện duy nhất? Cha nói thật chứ?” Mặc dù khóe miệng Bách Tuấn vẫn treo nụ cười cợt nhả như cũ, nhưng thân thể bỗng cứng lại, lại hơi tiết lộ nỗi kinh ngạc trong lòng anh. “Con không muốn trở lại công ty làm việc, thì nhất định phải kết hôn? Nếu không, cha sẽ đuổi con ra khỏi nhà?”

“Xem ra, hình như con không quá tin tưởng cha sẽ làm như vậy.” Bách Kiềm mỉm cười nhìn con trai. “Con có thể thử xem xem, nếu như không lựa chọn cả hai điều, xem xem sẽ có kết quả như thế nào.”

“Cha, trò đùa này thật sự quá lớn rồi.” Trong nháy mắt tim Bách Tuấn đập mạnh và loạn nhịp, thân thể rớt cuộc đứng thẳng.

Bách Kiềm cười giáo hoạt, giống hệt con trai. “Làm cha, cha có cái quyền lợi này.”

Bách Tuấn bình tĩnh ngẩng đầu lên, nhướn mi, lẳng lặng đối mặt nhìn cha mấy giây.

Xem ra, lần này cha thật sự nghiêm túc.

Sau 26 năm trốn tránh, tự do của anh, có thể thật sự bị buộc chấm dứt từ đây rồi.

Môi mông của Bách Tuấn nâng lên một nụ cười tùy ý, hất nhẹ sợi tóc rơi xuống trán. “Cha, cô ấy là ai? Chính là Tứ thiếu phu nhân của nhà họ Bách mà cha chọn đó.”

“Con lựa chọn kết hôn?” Hình như Bách Kiềm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Kết hôn là chuyện sớm hay muộn, nhưng làm việc trong công ty..... Thật sự là không thích hợp với con.” Bách Tuấn không hề giấu giếm suy nghĩ của mình chút nào.

“Con cần phải suy nghĩ kỹ, đưa ra quyết định rồi, thì không thể sửa đổi.” Bách Kiềm lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Đó là đương nhiên.” Bách Tuấn xem thường nhũn mày.

Kết hôn có gì khó đâu? Trên đời này còn nhiều cặp vợ chồng bằng mặt không bằng lòng mà; vì tình yêu cũng tốt, vì tiền cũng tốt, vì bảo đảm cũng tốt, vì cảm giác an toàn cũng tốt..... Tóm lại, mỗi người đều có mục đích kết hôn khác nhau.

Anh là vì sự tự do của bản thân mà kết hôn, dĩ nhiên cũng không có gì không thể.

“Thật ra thì vị hôn thê cha chọn cho con, cũng không phải là ai xa lạ, tin chắc con cũng sẽ cảm thấy hài lòng.” Bách Kiềm vui vẻ gật đầu. “Con bé là con gái bác Ninh của con, gọi Ninh Vũ Hoa; tám năm trước, cả nhà họ đã di dân đến Canada, năm nay vừa mới trở lại.”

“Ninh Vũ Hoa?” Bách Tuấn cảm giác cầm sắp rơi xuống rồi.

Người vợ tương lai của anh, làm sao có thể sẽ là cô em gái nhỏ mập mạp đó?!

“Không hài lòng?”

“Không có.” Anh hơi nhún vai tỏ vẻ không sao cả. “Chẳng qua là cảm thấy có chút thần kỳ, mấy ngày trước con còn nghĩ đến cô ấy.”

Cái cô gái điều ngoa cũng bị chứng “Sợ đi máy bay” đó, không biết bây giờ cô ấy ra sao?

Kể từ sau khi anh trở lại Đài Loan, thì không từng “Vô tình gặp được” cô nữa; cho nên cho tới bây giờ, anh vẫn không biết được mục đích cô đối nghịch với anh khắp nơi, càng không cách nào đoán được sự ân cần ngẫu nhiên của cô cùng ý nghĩ chân thực bên trong.....

“Cha sẽ sắp xếp cho các con sớm gặp nhau. Trước tiên tìm hiểu nhau đã, rồi từ từ chuẩn bị chuyện đám cưới.” Bách Kiềm đứng dậy, đại biểu cuộc nói chuyện của bọn họ đến đây chấm dứt.

“Vâng.” Bách Tuấn thu hồi nỗi lòng quái lạ của mình.

Vào lúc này, sao đột nhiên anh lại nghĩ đến cái cô gái kỳ quái ngay cả tên cũng không biết đó chứ?

Chẳng biết tại sao, khuôn mặt nhỏ bé tròn trịa đầy thịt của Ninh Vũ Hoa trong đầu anh, lại dung hợp với khuôn mặt tinh xảo của “cô gái điều ngoa” đó.

Bách Kiềm vỗ nhẹ lên bả vai của con trai. “Đi thôi, hôm nay mẹ con chuẩn bị món thịt xào khô mà con thích ăn nhất, còn có đậu hũ Ma Bà.....”

Bách Tuấn nghiêng lòng mày, đưa mắt nhìn phụ thân đang thoải mái tươi cười, không nhận được sinh lòng nghi ngờ.

Lấy sự hiểu biết của anh với cha mình, cuộc hôn nhân này, cũng sẽ không đơn giản như vậy mới đúng.

Chỉ cần anh kết hôn, thì cha thật sự sẽ từ bỏ ý nghĩ muốn anh làm việc trong tập đoàn Bách Thực sao?

Anh hết sức hoài nghi.

Bách Tuấn không cần cảm thấy nghi ngờ, vì sao sau khi trở lại Đài Bắc, anh lại chưa vô tình gặp gỡ cùng cô gái điều ngoa đó nữa; anh vừa bước vào quán cà phê, liền nhìn thấy ngay cô đang ngồi bên cạnh cửa sổ.

Trong lòng anh không có cảm giác quá mức chán ghét, ngược lại còn có ý nghĩ trêu chọc cô một chút.

Bách Tuấn nâng cổ tay nhìn xuống đồng hồ đeo tay, thời gian vừa đúng hai giờ, xem ra cô nhóc Ninh Vũ Hoa kia tới trễ.

Thiệt là, lần đầu tiên gặp mặt sau tám năm, mà cô ấy lại có thể đến trễ, có lẽ đáng về nhất định cũng không kém năm đó rồi.

Mang theo tâm tình vui vẻ, anh đi thẳng về phía cô gái điều ngoa.

“Lần này cũng là trùng hợp sao?” Anh thoải mái ngồi xuống trước mặt cô.

“Không phải trùng hợp.” Ninh Vũ Hoa khép văn kiện trong tay vào, ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nhìn chăm chú mặt của anh. “Tôi đang đợi anh.”

“Cuối cùng cô cũng thừa nhận.....” Bách Tuấn cười ngao nghể.

“Một buổi chiều xuân tươi đẹp như vậy, cô vẫn không quên công việc, thật sự không xứng với ly cà phê ngon như vậy, cảnh xuân tươi đẹp như vậy.” Anh chỉ chỉ ly cà phê đã nguội lạnh trước mặt cô, ngoắc gọi phục vụ tới, đổi cho cô.

“Tôi không giống người khác, cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng ——”

“Ngừng! Hôm nay tôi không muốn tranh cãi với cô, hay là thảo luận về vấn đề lớn nhân sinh gì cả.” Anh hơi nhún lòng mày một cách vô lại. “Như vậy thật sự quá mệt mỏi, cũng hoàn toàn không cần thiết.”

“Đúng vậy. Tôi biết rất rõ, giá trị của chúng ta hoàn toàn khác nhau.” Cô hơi mỉm cười không kiên nhẫn nói. “Vẫn nói vào vấn đề chính lý do mà hôm nay chúng ta gặp mặt đi, tôi ——”

“Nói cho tôi biết tên của cô.” Bách Tuấn gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, sâu trong ánh mắt có tia nhu hòa.

“Tên của tôi?” Ninh Vũ Hoa dừng lại, trên gương mặt tươi cười hiện rõ sự kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Mặt anh tỏ vẻ đương nhiên. “Chúng ta có ‘Duyên phận’ như vậy, cô cũng đã biết tôi là ai từ lâu, nhưng tôi lại không biết gì về cô cả, cô cảm thấy như vậy công bằng sao?”

“Anh cảm thấy điều này không công bằng?” Cô ngạc nhiên há hốc mồm, sau đó bấu môi giấu cợt.”Bách Tuấn, tại sao anh muốn biết tên của tôi? Tôi cho là anh sẽ không muốn gặp lại tôi nữa; dù sao anh cũng rất rõ ràng, sự đánh giá của tôi đối với anh tuyệt không hề cao.”

“Tôi cũng cảm thấy kỳ quái như vậy, tại sao tôi lại muốn biết tên của cô.” Một bên sườn mặt góc cạnh hiện rõ ràng to lớn trước mắt, lẳng lặng nhìn cô.”Có lẽ là bởi vì, cô là người đầu tiên nói chuyện thẳng thắn như vậy trước mặt tôi; hơn nữa lời của cô cũng không phải không có chút đạo lý nào, chẳng qua suy nghĩ của chúng ta khác nhau, ý nghĩ khác nhau.”

Nhìn theo tư duy của người bình thường, Bách Tuấn anh đích xác là một công tử hoàn hảo, chỉ biết sống phóng túng, còn lãng phí, không công ăn việc làm; không hề có cống hiến đối với xã hội, cũng không có kế hoạch gì cho tương lai.

“Tôi thật sự vô cùng không muốn nói cho anh biết tôi là ai, bởi vì anh ngoài không hề có ý thức trách nhiệm ra, còn rất không có đầu óc nữa!” Cô bỏ tài liệu vào trong túi xách, oán hận nhìn chằm chằm anh.

“Không có đầu óc?” Bách Tuấn tròn mắt nhìn xuống, cô thật sự thích chụp mồm cho anh.”Sao cô lại cho là như thế.....” Mặc dù anh không muốn so đo với cô, nhưng ba chữ này, dù sao vẫn quá nặng.

“Cho tới bây giờ anh vẫn không biết tôi là ai, chẳng lẽ không phải là không có đầu óc sao?” Ninh Vũ Hoa liếc xéo anh, tức giận mím môi.

Trước kia tại sao cô không phát hiện, Bách Tuấn lại là một tên ngu như heo vậy chứ!

Bách Tuấn nghi ngờ, anh dùng ánh mắt dò xét, chậm rãi quét qua gò má đang cau giận của cô.

“Hôm nay anh đến đây gặp ai?” Thấy vẻ mặt của anh vẫn nghi hoặc, cô tức giận gào lên.”Thôi, nói với anh cái gì cũng phí công, bởi vì anh thật sự là một kẻ ngu như heo!”

“Em gái mập? Ninh Vũ Hoa?” Bách Tuấn dựa lưng vào thành ghế phía sau, dùng sức hít vào một ngụm khí lạnh.

Điều này thật sự là quá rung động rồi, so với việc loài người đổ bộ lên mặt trăng, phát hiện sinh vật trên sao hỏa, còn rung động hơn gấp trăm lần, không đúng, 1000 lần!

Khi cuối cùng anh cũng nói ra tên của cô thì cô lại dứt khoát kiên quyết xoay người.

Cuối cùng cũng nhớ ra sao? Nhưng đã quá muộn!

Cái tên đại ngốc, đại ngu ngốc, đại trướng thối Bách Tuấn này!

Tám năm trước, anh cũng hoàn toàn không thấy sự tồn tại của cô như vậy; tám năm sau, anh cũng vẫn coi cô như {người trong suốt} vậy thôi, ngay cả cô là ai, cũng muốn cô phải nhắc nhở thì anh mới nhớ đến.

Trong lòng không khỏi cảm thấy uất ức, không biết vì sao chỉ một câu “Em gái mập, Ninh Vũ Hoa” của anh, lại có thể khiến cô lệ quanh hốc mắt, đáy lòng còn vô cùng chua xót.

“Chờ một chút, em chờ một chút!” Bách Tuấn chạy nhanh đuổi theo.”Ninh Vũ Hoa..... Làm sao em có thể là Ninh Vũ Hoa!”

Cô gái trước mặt anh có vóc người thướt tha, trước sau lồi lõm, cùng với Ninh Vũ Hoa giống như cái “Thùng tròn” trong ký ức của anh, hoàn toàn khác nhau một trời một vực, hoàn toàn không phải là cùng một người.

Họ..... Tại sao có thể là cùng một người!

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2-2

“Sao tôi lại không phải chứ?” Không quan tâm đến người qua lại, Ninh Vũ Hoa tức giận quay đầu lại ngay trước cửa thang máy.”Không thể sai được, tôi chính là Ninh Vũ Hoa, chính là em gái mập trong miệng anh!”

“Cuối cùng em cũng chịu giảm cân?” Bách Tuấn mang theo vài phần vui mừng, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định chắc chắn của cô, vẻ mặt vui mừng chạy về phía cô.”Cô nhóc thối này, trở về Đài Loan sao không trực tiếp đến tìm anh? Không ngờ lại trở nên xinh đẹp như vậy.....”

Anh nhiệt tình bắt lấy cánh tay của cô, một tay còn kéo mạnh mái tóc xoăn mềm mại của cô, ánh mắt vui vẻ quét qua cả người cô.”Thật sự không ngờ..... Nhóc con, em lại trở thành đáng yêu như vậy, làm sao anh có thể nhận ra em được? Dù anh có nằm mơ cũng không nghĩ ra, em gái mập lại sẽ biến thành em gái nhỏ!”

“Anh làm gì đấy..., làm rối hết tóc của người ta rồi!” Ninh Vũ Hoa vội vàng né tránh, không vui nhìn mày lại.

Hành động thân mật này của anh, khiến cô không thể kiềm chế mà nhớ lại quá khứ, cho nên gương mặt ửng đỏ, toàn thân nóng lên.

“Anh thật sự rất vui!” Ánh mắt mang theo sùng ái của Bách Tuấn dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

“Vui về? Anh hoàn toàn không nhận ra em! Vui về cái đầu anh ý!” Thừa dịp đối phương không chú ý, cô liền hất tay anh ra, xoay người đi nhanh về phía cầu thang.

“Em biến thành như vậy, anh không nhận ra được cũng là chuyện bình thường, tức cái gì.....” Anh ranh mãnh lắc đầu một cái, đuổi theo bước chân của cô. “Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện, rốt cuộc thì mấy năm nay cuộc sống của em thế nào? Em dùng phương pháp giảm cân mà quý gì, mới biến thành yếu đuối thực nữ như hiện tại vậy.....”

“Em mới không thèm nói với anh! Đối với người đã quên em không còn một mảnh, sao em phải ôn chuyện với anh chứ!” Ninh Vũ Hoa trừng mắt nhìn anh xong, liền đi xuống thang cuốn.

Kỳ quái, anh biểu hiện càng thân thiện, thì trong lòng cô lại càng cảm thấy oán giận cùng buồn bã.

“Lớn tuổi, tính khí cũng lớn.” Bách Tuấn bao dung khẽ mỉm cười. “Được, anh nói lời xin lỗi với em, anh không nhận ra em, là anh không đúng.”

“Anh còn dám nói?” Cô quay đầu lại, bởi vì nụ cười của anh mà dùng sức siết chặt ví da.

“Cười đã chưa? Em chỉ nhìn một cái thì đã nhận ra anh rồi! Mặc dù anh cao hơn, cũng thay đổi cường tráng hơn, nhìn qua vênh vênh vào vào, càng kiêu căng hơn..... Nhưng em vẫn chỉ nhìn một cái là nhận ra anh luôn!”

Ngày đầu tiên cô trở về Đài Loan, còn chưa đặt hành lý xuống, thì chuyện đầu tiên cô nghĩ tới, chính là đi gặp anh!

Cho nên cô đến viếng thăm nhà họ Bách, gặp được Bách Kiềm, còn biết những năm này, cuộc sống của Bách Tuấn có bao nhiêu ngu dần, hơn nữa còn nghe nói sự tích khốn kiếp là anh vô tâm với sự nghiệp, chỉ lo lưu luyến bụi hoa!

Buổi chiều đó, cô được Bách Kiềm chỉ điểm, đi tới hộp đêm Bách Tuấn thường đến, cũng tận mắt chứng kiến đáng về anh trái ôm phải ấp, đắm chìm trong thế giới vàng son.

Vì vậy, ngày hôm sau, cô liền gọi điện thoại cho Bách Kiềm, đồng ý yêu cầu của đối phương.

Cho dù thế nào, cô cũng phải nghĩ biện pháp, làm cho Bách Tuấn trở lại cuộc sống bình thường, trở thành một người đàn ông đội trời đạp đất, có đảm đương, có trách nhiệm.

Mà lý do tại sao mình lại muốn làm như vậy..... Ninh Vũ Hoa cũng không có tra cứu.

Có lẽ, là một loại khoe khoang thôi.

Nhiều năm qua, nguyện vọng của cô chính là làm người thắng, đứng trước mặt của anh, để cho anh thấy em gái mập năm đó, hôm nay đã biến thành một cô gái kiên cường có thể một mình đảm đương một phía!

Mà ước định của cô và Bách Kiềm, có thể giúp cô đạt tới mục đích nhanh hơn một chút.

Khỏe miệng Ninh Vũ Hoa mím lại quật cường, khiến Bách Tuấn nhẹ thở dài. “Em thật sự đang giận anh, có đúng hay không? Về chuyện anh không nhận ra em ngay, em muốn anh phải nhận lỗi với em như thế nào? Mời em ăn cơm, hay là dẫn em đi dạo chợ đêm? Hay là, anh tự mình nấu một bữa cơm chuộc lỗi với em?”

“Em không cần! Anh nghĩ cho em ăn để trở thành em gái mập sao? Ăn ăn ăn..... Sao anh chỉ biết nghĩ đến ăn vậy!” Cô chu miệng lên, phồng má, giận dỗi đi về phía cửa chính.

“Vậy em muốn như thế nào? Chỉ cần em nói ra, thì anh sẽ có thể làm được!” Bách Tuấn không thèm để ý đến ánh mắt của người khác chút nào, vẫn đuổi theo phía sau cô.

“Em cũng không cần anh làm bất cứ chuyện gì.” Ninh Vũ Hoa tiếp tục sải bước về phía trước.

“Nhưng hiện tại anh nhất định phải nói chuyện với em.” Anh bước một bước dài chặn đường đi của cô, trán gương mặt dịu dàng ẩn hàm khí phách kiên trì. “Nói chuyện về quá khứ của chúng ta một chút, nói chuyện về cuộc sống mấy năm nay của em một chút..... Anh thật sự có rất nhiều chuyện muốn hỏi em.”

Cơ thể cường tráng của anh hoàn toàn chặn con đường phía trước của cô, làm cho cô không có đường để đi.

Ninh Vũ Hoa nhuróng mi. “Có chuyện gì đáng nói hay sao? Dù sao anh cũng hoàn toàn không nhận ra em.”

“Được, chúng ta không nói chuyện quá khứ, hãy nói về chuyện hiện tại một chút, nói chuyện về chúng ta một chút!” Thấy vẻ mặt cự tuyệt của cô, anh bỗng đưa tay ra bắt lấy cổ tay của cô, xoay người đi về phía thang máy. “Chúng ta tìm nơi nào kín đáo, nói chuyện về lý do anh và em gặp nhau hôm nay.”

“Anh mau buông tay ra! Bách Tuấn, giữa chúng ta không có gì để nói! Anh nghe thấy lời nói của em sao?” Cô liều chết giãy giụa sau lưng anh, nhưng bàn tay anh lại giữ chặt như kim sắt, khiến cô không có cách nào giãy ra được.

Tên khốn kiếp này! Anh cho rằng cô vẫn là cô bé ngốc mà anh nói gì nghe nấy đó sao? Lại dám vô lễ với cô như vậy!

“Em đã nói với anh, em, không, muốn, nói chuyện, với, anh!” Sau khi Ninh Vũ Hoa trịnh trọng tuyên bố từ sau lưng anh, thì bỗng nâng giày cao gót lên, dùng sức đá về phía mắt cá chân của anh.

“Ưm hừm!” Không ngờ sẽ bị cô đánh lên, Bách Tuấn bị bất ngờ, buông lỏng tay của cô ra.

Trong khoảng khắc đó, cô đã quay người bỏ chạy.

“Trở lại cho anh!” Anh tức giận đuổi theo, thừa dịp cô không hề phòng bị, ôm lấy thắt lưng của cô.

“Anh..... Anh làm gì đấy..... Mau buông em xuống.....” Ninh Vũ Hoa hét hoảng đảm bảo cánh tay sắt của anh, không thể tin được anh lại dám cả gan làm loạn như vậy.

Bách Tuấn trầm mặc mím chặt khóe miệng, ôm cô bước nhanh về phía thang máy đúng lúc mở cửa ra.

“Bách Tuấn, anh điên rồi sao? Mau buông em xuống!” Ninh Vũ Hoa bị anh vác trên vai gào ầm ĩ. “Nếu anh không thả em xuống, em sẽ kêu cứu mạng! Cứu mạng, cứu tôi với!”

Bách Tuấn không hề để ý tới cô, chỉ thấy tiếng kêu cứu của cô bị tắt cùng với cửa thang máy đóng lại.

Nhìn anh nhấn nút tầng trên cùng, ánh mắt Ninh Vũ Hoa tròn to, không ngừng đập vào vai anh.

“Câm miệng cho anh!” Mặc kệ quá khứ hay hiện tại, sao cô vẫn cứ luôn lú lú, vô cùng om sòm?

Chân mày Bách Tuấn nhíu chặt, nhẹ nhàng đặt cô ở trên sàn nhà. “Em kêu to trong thang máy, cũng có ai nghe được chứ?”

Cô thật đúng là ngốc, không gian nhỏ hẹp như vậy, ngoài anh ra, làm gì có ai sẽ đến cứu cô chứ?

“Cho dù không ai nghe được, em vẫn phải kêu! Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng ——” Về mặt Bách Tuấn xem thường, không để ý tới tiếng la hét của cô.

Bách Tuấn giận dữ chống nạnh. “Nếu em còn kêu nữa, thì anh sẽ hôn em hừm!” Đây là phương pháp xử lý duy nhất mà anh nghĩ ra được để làm cho cô im lặng.

“Anh dám!” Cô chỉ kinh sợ một giây, liền lập tức khinh thường hếch mũi lên.

“Sao anh lại không dám!” Cô lại bắt đầu xem thường anh rồi!

Hai người hếch mặt lên, mắt tròn to giằng co với nhau, ai cũng không muốn nhượng bộ hoặc là hèn nhất lùi bước.

Sau bầu không khí nghẹt thở, vì thể hiện không bị sự uy hiếp của anh đánh bại, Ninh Vũ Hoa lấy dũng khí, lên tiếng lần nữa, mặc dù..... Trong giọng nói của cô có chút do dự. “Cứu mạng, cứu mạng, cứu ——”

Bách Tuấn không chậm trễ hôn ngay lên môi cô, tiếng kêu cứu của cô, ngay sau đó biến mất ở giữa hai làn môi giao nhau của hai người.

Đúng lúc này cửa thang máy mở ra, người đàn ông ở ngoài cửa nhìn thấy bọn họ đang hôn nhau nồng nhiệt, liền mỉm cười, quyết định không nên quấy rầy đôi tình nhân nhỏ.

Cửa thang máy đóng lại một lần nữa, mà cánh tay của Bách Tuấn đã ôm chặt ở eo nhỏ của cô, hoàn toàn ôm chặt thân hình nhỏ nhắn của cô trước ngực.

Cảm giác hôn cô..... Rất tốt đẹp.

Vốn chỉ là trừng phạt bằng cách hôn, chẳng biết đã thay đổi trở nên xuất thần mà chuyên chú từ lúc nào.

Anh đưa một tay, nâng khuôn mặt của cô lên, không cho cô một cơ hội nào để tránh né; bờ môi của anh dính sát lên môi cô, hơn mùi hương nam tính mạnh mẽ xâm nhập vào hơi thở của cô từ miệng.

Theo bản năng cô co người lại, lại dưới hơi thở nam tính của anh, mà hai chân như nhũn ra, cả người không còn chút sức lực nào, hoàn toàn không cách nào kháng cự, chỉ có thể liên tục tháo chạy, mặc cho anh tùy tiện chiếm đóng.

Quả nhiên Bách Tuấn là một cao thủ hôn môi..... Trong đầu Ninh Vũ Hoa biến thành miền hoa, suy nghĩ liền dừng lại.

Khi anh càng trở lên nhiệt tình cùng đầy tính xâm lược, thì cô chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, ngực căng lên, dục vọng như dòng nước ấm theo răng môi gắn bó kề cận bên nhau, mà càng thêm không ngừng tràn lan, tuôn trào.....

Cho đến khi không khí trong phổi hoàn toàn bị hút hết, cô không thể hô hấp, thì anh mới lưu luyến không rời buông khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ra.

Ninh Vũ Hoa mở to đôi mắt mê mang, mang theo sự bất lực nhưng lại cực kỳ rung động, bình tĩnh nhìn người trước mặt so sánh với trong trí nhớ, còn anh Tuấn, còn nam tính hơn.

Anh..... Tại sao có thể..... Cứ như vậy mà hôn cô?

Đây chính là nụ hôn đầu của cô! Lại bị anh cướp đi dễ dàng như vậy!

Đáng hận hơn chính là, Ninh Vũ Hoa phát hiện, bản thân không hề thấy chán ghét chút nào.....

“Hiện tại bằng lòng nói chuyện với anh một chút sao?” Cửa thang máy không tiếng động mở ra, Bách Tuấn hơi nhíu mày, cười nhạt một tiếng, kéo tay cô đi ra khỏi thang máy.

Khuôn mặt Ninh Vũ Hoa ửng hồng, suy nghĩ giống như đang dừng lại tại một thời không chưa biết nào đấy.

Cô lặng lẽ nhướn chân mày, đang cùng bước theo bước chân của anh thì cũng lọt vào suy nghĩ nào đó mà mình cũng không thể hiểu.

Bách Tuấn dắt cô, đi thẳng về phía phòng làm việc của Tổng giám đốc; anh không có gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc ra.

“Anh cả, cho em mượn phòng làm việc một chút, có thể chứ?” Giơ tay lên, anh lên tiếng chào Bách Huân đang ngồi phía sau bàn làm việc.”Anh ba, anh cũng ở đây à?”

Đối diện Bách Huân, còn có Bách Tiêu vẻ mặt tò mò, nụ cười ẩn nhẫn đang ngồi.”Anh vừa nhận được điện thoại của anh hai, anh ấy nói lúc lên lầu bị “Chuyện nào đó” không thể chậm trễ, cho nên không thể kịp thời đi vào thang máy.”

Nói xong, Bách Tiêu cùng Bách Huân ngằm trao đổi một ánh mắt.

“Thật sao?” Bách Tuấn hào phóng nhếch miệng cười một tiếng.

Bách Huân và Bách Tiêu thu lại hồ sơ của mình, chỉnh sửa quần áo một chút liền đứng dậy.

“Vốn dĩ bọn anh muốn đi họp, cho em mượn phòng làm việc đương nhiên không có vấn đề gì rồi, dùng bao lâu đều được.” Ánh mắt nhạo báng của Bách Huân, nhìn về phía Ninh Vũ Hoa đang đỏ bừng mặt ở phía sau Bách Tuấn.”Vũ Hoa, thật vui mừng được gặp lại em.”

“Bách đại ca, chào anh.” Đột nhiên bị nhắc tên, Ninh Vũ Hoa đang mắt hờn mắt vía, mới nhớ lại mình phải có lễ nghi.”Còn có Bách Tam ca, chào anh.”

“Có thời gian rảnh thì đến nhà ăn cơm.” Sau khi Bách Tiêu nói xong, vỗ nhẹ bả vai Bách Tuấn một cái.”Cũng không cho phép em khi dễ người ta, biết không?”

“Dài dòng như vậy làm gì? Đi nhanh đi.” Bách Tuấn khẽ nhếch miệng, đưa mắt nhìn hai vị huynh trưởng với vẻ mặt xem kịch vui rồi đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng làm việc to như vậy, chỉ còn lại Ninh Vũ Hoa và Bách Tuấn đối diện với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3-1

Bách Tuấn khẽ động khóe miệng, cười giao hoát, nghĩ tới những chuyện đã qua, cuối cùng anh cũng hiểu rõ.

Anh lôi kéo Ninh Vũ Hoa ngồi xuống ghế salon, nhìn cô không chớp mắt.”Bởi vì anh không nhận ra em, cho nên em mới làm khó anh, đối đầu với anh mọi nơi?”

“Làm gì có chuyện đó.” Ninh Vũ Hoa cố gắng thu hồi nỗi lòng rối rắm, muốn khôi phục sự tỉnh táo cùng trấn định trước đó.

“Chỉ vì anh hiện giờ, thật làm em rất xem thường!”

Cô siết chặt đôi tay, bởi vì anh “Cuồng hôn” trong thang máy, làm cho cô không yên trong lòng!

“Any-way, tùy em muốn nói sao thì nói..... Trước tiên hãy nói một chút về chuyện ngày hôm nay đã, em còn nhớ rõ vì cái gì mà em tới gặp anh sao?” Nhìn về mặt cô mờ mịt, anh liền tốt bụng nhắc nhở, “Không phải vì gây gỗ, cãi nhau với anh mà đến chứ?”

“Đĩ nhiên không phải!” Ninh Vũ Hoa hất cằm lên, khế kéo làn váy màu hồng nhạt một chút.” Hôm nay em tới là muốn nói chuyện công việc với anh. Chắc bác đã nói qua với anh rồi, hai nhà chúng ta có một dự án hợp tác khai phá, do em và anh phụ trách.”

“Dự án hợp tác khai phá?” Lần này, đến phiên Bách Tuấn lộ ra biểu tình ngạc nhiên.” Thế nào hoàn toàn khác với những gì anh nghe được? Có phải em nhầm hay không?”

“Sao em có thể nhầm được.” Cô bỗng sững sốt.” Vậy mục đích hôm nay anh tới gặp em là gì?..”

“Kết hôn.” Anh vui vẻ nhếch môi.

Đây thật là một chuyện vui lớn.

Vốn dĩ anh cũng không bài xích cưới “Em gái mập” vừa tham ăn vừa đáng yêu này làm vợ, hiện tại, lại càng cảm thấy vui mừng thích ý; em gái mập lại biến thành “cô gái điều ngoa” vốc người nóng bỏng, lại khiến anh cảm thấy hết sức mới mẻ thú vị, hơn nữa cảm giác hôn cô, còn tương đối tuyệt vời.....

Nhìn dưới ánh mắt thương nhân của nhà họ Bách bọn họ, thì cuộc mua bán này anh tuyệt đối có lời!

“Kết hôn? Kết hôn gì?”

Trong lúc Bách Tuấn đắc chí thì Ninh Vũ Hoa lại đột nhiên trợn mắt, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ mặt gần như kinh hoàng.

“Ai và ai kết hôn?” Trái tim cô đập hụt nửa nhịp, không khỏi sợ hãi.

“Đương nhiên chính là anh và em rồi.” Bách Tuấn bước tới trước mặt cô, trên khuôn mặt nam tính đầy sức quyến rũ, lộ ra vẻ vô cùng hài lòng.” Anh nghĩ, dự án hợp tác khai phá mà em nói đến, có lẽ chính là hôn lễ của chúng ta; có thể nói hôn lễ thành một dự án hợp tác khai phá, cũng coi như một loại sáng ý.”

Không biết người cha giáo hoạt kia, nói với nhà họ Ninh thế nào, chẳng lẽ thật sự không nói đến chuyện thông gia sao?

“Anh đừng có mơ! Làm sao em có thể gả cho anh?” Cô gần như nhảy lên khỏi ghế salon.

“Anh không có mơ, anh rất tỉnh táo.” Bách Tuấn nhẹ chớp đôi mắt vô tội.” Không tin, em có thể gọi điện thoại hỏi cha em hoặc là cha anh, xem có phải bọn họ đã quyết định chuyện thông gia của hai nhà hay không.”

“Em..... Đương nhiên em sẽ gọi!” Cô thật sự bị dọa không nhẹ, không chỉ mặt không có chút máu, ngay cả giọng nói cũng trở nên không lưu loát rồi.

“Vũ Hoa, xem ra chúng ta thật sự có duyên phận. Từ tiểu học đến trung học, chúng ta đều học cùng một trường, bây giờ còn kết hôn thành vợ chồng nữa.” Về mặt đây kinh ngạc của cô, khiến Bách Tuấn không nhận được mà thêm dầu vào lửa.

“Cha anh còn hi vọng chúng ta sớm ngày khai chi tán diệp, để vợ chồng già bọn họ sớm một chút ẵm cháu trai đấy. Anh nhớ em là con gái một đúng không? Như vậy cha mẹ của em, cũng rất hi vọng em có thể sớm lập gia đình, ổn định.....”

Ninh Vũ Hoa khê hé miệng, đầu óc buộc chặt, ánh mắt hoảng sợ.

Sinh con? Anh..... Rốt cuộc đang nói lời kỳ quái gì vậy?

Sao cô phải ngồi ở chỗ này, cùng nói chuyện về những đề tài ngại ngùng này với Bách Tuấn chứ?

Nhưng anh là Bách Tuấn! Là người đàn ông mà cô đã thề cả đời đều không tha thứ, hơn nữa còn muốn hận anh cả cuộc đời!

“Em có từng nghĩ chúng ta nên sinh mấy đứa bé không? Sợ em quá vất vả, anh đã nghĩ rồi, chúng ta sinh ba đứa là tốt nhất. Hai đứa con trai, một cô con gái; hoặc là hai con gái, một đứa con trai, đều không thành vấn đề. Em nói xem?”

Anh một tay chống cằm, vẻ mặt lười biếng như đang trầm mê ở trong mộng.

Nhịp tim của Ninh Vũ Hoa lại dừng lại một lần nữa; đôi môi cô khê run lên, một hồi lâu cũng không nói được một lời nào.

Cô và anh muốn sinh mấy đứa trẻ? Vấn đề như vậy..... Cô dĩ nhiên..... Cô nhúu chặt đôi mày thanh tú, lòng thắt chặt lại, máu đọng lại..... Cô dĩ nhiên đã từng nghĩ tới.....

Mặc dù đó đã là chuyện của tám năm trước, hơn nữa cô thật sự rất muốn một mực phủ nhận, thế nhưng quả thật đã từng xảy ra.

Ninh Vũ Hoa cắn chặt hàm răng, cố gắng ngăn chặn thân thể mình run rẩy, còn có cảm xúc trong lòng đang không ngừng tuôn ra.

Tám năm trước, khi đó tình yêu đầu tiên của cô, lại thích anh cái người học trường nông cạn không có nửa điểm nghiêm chỉnh này.

Ôm ấp tình cảm mơ mộng thiếu nữ, cô coi anh là vị bạch mã hoàng tử tài giỏi, thậm chí cho rằng anh không quan tâm đến vẻ bề ngoài của cô, mà thấy được nội tâm xinh đẹp của cô.....

“Vũ Hoa, em nghe được lời nói của anh sao?” Bách Tuấn cúi người, gò má tuấn mỹ lại tiến gần hơn mấy centimet.

Cặp mắt rạng rỡ phát sáng ánh sao kia, lóe ra tia tiểu ý trước mắt cô làm cho cô hốt hoảng luống cuống.

Đó là ý cười hài lòng khi soi xám lớn thấy con mồi.

“Em không nghe thấy, em không nghe thấy gì cả!” cô giờ túi xách ngăn trước người, muốn ngăn cản anh tiến lại gần, nhưng càng giống như là muốn phủ nhận tất cả những gì anh nói.

Bách Tuấn nhếch miệng lên không hề che giấu vẻ hứng thú, dùng ánh mắt càng thêm vui vẻ cùng khó có thể nắm bắt nhìn cô.

Ninh Vũ Hoa giật thót, nhảy khỏi ghế salon, về mặt tràn đầy sợ hãi cùng hốt hoảng.

“Em nghĩ em phải đi.....” Cô hoảng hốt cất bước đi, lại đột nhiên đứng lại, quay người lại, vẻ mặt trắng bệch lộ ra bên bờ vực quyết tâm. “Cho dù như thế nào, em cũng sẽ không gả cho anh, cho nên, về sau anh đừng nói ra những lời đáng sợ như vậy trước mặt em.”

Nói xong, cô không có nhìn mặt của Bách Tuấn, giẫm mạnh giày cao gót, chạy đi như bay ra ngoài.

Bách Tuấn từ từ đứng dậy, ở phía sau của cô, bật cười sang sảng hào phóng.

Gã cho anh đáng sợ như thế sao? Hay cô thật sự bị lời nói của anh dọa sợ? Lại có thể chạy trốn chết như vậy.

Anh nên cảm thấy bị nhục mới đúng, dù sao cô cũng cự tuyệt “Cầu hôn” của anh; nhưng trong lòng anh, lại chỉ cảm thấy vừa nhẹ nhõm vừa buồn cười, còn sáng khoái tinh thần, tâm tình cực kỳ tốt.....

Cô rõ là..... Không hề thay đổi chút nào.

Quá khứ, cô cũng là vừa gặp phải ngăn trở, liền hoang mang lo sợ, hết sức sợ hãi, không phải chạy trốn, chính là không biết làm sao mà khóc lớn.

Mỗi lần như vậy, cô đều sẽ chạy đến trước mặt anh, tìm kiếm sự giúp đỡ của anh; nếu như anh không đồng ý, thì cô sẽ ăn vạ, tức giận, hoặc là trực tiếp khóc cho anh xem.....

Lần này, cô gặp vấn đề lớn như vậy, sẽ tìm ai giải quyết đây, lại tính toán giải quyết như thế nào đây?

Anh thật không nhịn được nghĩ mỗi mắt chờ mong.

“Cha, sao cha có thể..... Tại sao có thể đồng ý gả con cho cái tên Bách Tuấn khốn kiếp đó? Cha không biết năm đó anh ta đối xử với con như thế nào sao?”

Sau khi Ninh Vũ Hoa nói chuyện với cha mẹ không có hiệu quả, liền tức giận bày tỏ tuyệt đối sẽ không gả cho Bách Tuấn, liền chạy lên lầu hai, lại dùng sức đóng cửa phòng lại.

Cô tức giận đến toàn thân phát run, không để ý sửa sang lại cảm xúc, lập tức gọi điện thoại đến nhà họ Bách.

“Bác, cái này cùng ước định ban đầu của chúng ta, tuyệt không không giống nhau! Không phải bác muốn cháu đánh tan nhục khí của Bách Tuấn, để cho anh ấy ngoan ngoãn trở về làm việc trong tập đoàn Bách Thực..... Điểm này đương nhiên cháu có thể làm được..... Nhưng tại sao bác có thể nói với anh ấy, muốn cháu gả cho anh ấy..... Làm không được, cháu tuyệt đối không làm được!”

“Chỉ có cháu mới có thể giữ chặt thằng nhóc kia giúp bác, hơn nữa năm đó không phải là cháu cũng rất thích nó sao? Bác và cha cháu đều cho rằng, hai đứa là một đôi trời đất tạo nên.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói trấn định bình chân như vại của Bách Kiên.

“Chuyện này tuyệt đối không được! Mọi người nghĩ cũng không cần nghĩ.” Cô cự tuyệt dứt khoát như đinh đóng cột, cũng không quan tâm đối phương có phải trưởng bối của mình hay không. “Nếu như mọi người ép buộc cháu, thì cháu sẽ bỏ đi, không bao giờ quan tâm bất cứ chuyện gì của Bách Tuấn nữa!”

Ninh Vũ Hoa thực sự hối hận! Bách Tuấn biến thành tên phá của vô công rồi nghề cũng được, biến thành hoa hoa công tử trầm mê nữ sắc cũng tốt, đều không có quan hệ gì với cô? Sao cô muốn xen vào việc của người khác như vậy làm gì chứ?

Vốn dĩ, cô chỉ muốn trở về khoa khoang về sự thay đổi của mình với Bách Tuấn một chút, nếu như có cơ hội, lại báo thù một chút thương tổn anh gây ra cho cô năm đó là được.

Cô cũng không phải kiên trì nhất định phải báo thù, dù sao đó đã là chuyện của tám năm trước rồi..... Mặc dù sau này anh không có nhận ra cô, thực sự

có làm tổn thương lòng tự ái của cô một lần nữa, làm cho cô cảm thấy rất tức giận.....

Nhưng báo thù không được, ngược lại còn phải bồi thêm hôn nhân của mình, điều này không khỏi cũng quá bi thảm.

“Chúng ta sẽ không ép buộc cháu, nếu như cháu không muốn gả cho thằng nhóc ngu ngốc kia, vậy thì cứ việc cự tuyệt nó.”

Trong lúc Ninh Vũ Hoa cắn chặt hàm răng, phần hận bất mãn, thì bên tai lại truyền đến giọng nói ôn hòa của Bách Kiềm.

“Cháu phải tin tưởng, bác và cha mẹ cháu đều đứng về phía cháu, tuyệt đối sẽ tôn trọng quyết định của cháu.”

“Thật sự như vậy phải không?” Biến chuyển tới quá nhanh, trong lúc nhất thời cô rất khó thích ứng.

“Dĩ nhiên, bác là loại người nói không giữ lời sao?” Bách Kiềm khẽ dừng lại. “Mặc dù chúng ta cảm thấy hai đứa rất xứng đôi, nhưng chuyện kết hôn, nhất định phải được người trong cuộc đồng ý mới được. Mặc kệ Bách Tuấn nó nói thế nào, làm sao, chỉ cần cháu không đồng ý, bác bảo đảm, tuyệt đối sẽ không ép buộc hai đứa kết hôn.”

“Nhưng Bách Tuấn.....” Mặc dù lấy được bảo đảm, nhưng Ninh Vũ Hoa vẫn cảm thấy chuyện này, lộ ra cổ quái mà cô thông thể nào hiểu nổi.

“Cháu cũng biết từ trước đến giờ thằng nhóc kia cũng không có nghe lời bác, cho nên cháu hãy cho nó ném chút đau khổ, để cho nó biết khó mà lui, không được sao?” Bách Kiềm băng quơ. “Bác tin tưởng, cháu nhất định có thể làm được.”

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Bách Kiềm, Ninh Vũ Hoa ngã ngồi ở bên giường, trên khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp, có thật sâu nghi ngờ cùng khôn nhiều.

Đến cùng thì tất cả điều này là có chuyện gì xảy ra? Mặc dù đôi phương đồng ý tất cả đều giao cho cô xử lý, nhưng cô phát hiện vấn đề kết hôn của cô và Bách Tuấn, hoàn toàn không được giải quyết, cô vẫn phải đối mặt với Bách Tuấn.

Hơn nữa, cô vẫn cứ không rõ ràng lắm, tại sao Bách Tuấn phải đồng ý kết hôn với cô.

Càng làm cho người ta nhưc đầu là, người này một khi đã quyết định, thì sẽ không dễ dàng buông tha.

Một điểm này, cô rõ ràng hơn so với bất kỳ ai!

Xoa nhẹ cái trán đang sưng lên, Ninh Vũ Hoa thật sâu hiểu được, cô, thật chọc phải đại phiền toái rồi.....

Hôm nay là ngày khai trương cửa hàng của Ninh Thạch Bảo Châu ở trong trung tâm thương mại Bách Thực, sáng sớm, Ninh Vũ Hoa đã bận rộn trong trung tâm thương mại rồi.

Đây là cửa hàng đầu tiên cô phụ trách khai trương sau khi tiến vào Ninh Thạch Châu Bảo, tất cả mọi chuyện cô đều phải tự thân tự lực; điều này làm cho thần kinh của cô cực kỳ căng thẳng, cảm xúc cũng trở nên nhấp nhô bất định.

Vậy mà, đang trong lúc cô loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, thì cái vị khách không mời mà đến Bách Tuấn, lại đột phá tầng tầng bảo an, đi vào trong cửa hàng cô còn đang chuẩn bị.

Tay anh ôm một bó hoa hồng đỏ, người mặc một bộ âu phục màu xám tro được cắt may tỉ mỉ, đẹp cả vạt màu xanh dương, chân đi giày mũi nhọn, một bộ công tử có tiền, đi vào.

Anh thực dự có một dáng vẻ đẹp trai khiến nữ sinh phải thét chói tai, đây là ý nghĩ đầu tiên sau khi Ninh Vũ Hoa ngẩng đầu lên nhìn thấy anh; nhưng cô lại tái mặt đi ngay lập tức, ánh mắt cảnh giác. “Sao anh lại tới đây?”

“Chúc mừng cửa hàng mới của em khai trương, tài nguyên tiến vào cuộn cuộn, buôn bán thịnh vượng.” Nụ cười của Bách Tuấn lộ ra mấy phần tà nịnh, dâng bó hoa hồng đỏ lên.

Sau khi Ninh Vũ Hoa nhận lấy, tiện tay để sang một bên. “Anh mau đi ra đi, em còn có rất nhiều chuyện phải làm, không rảnh chơi với anh!”

Nói xong, cô liền xoay người hỏi trợ lý. “Những lẵng hoa tươi này đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Không phải tôi đã nói là Mẫu Đơn cao quý sao? Tại sao vẫn là Bách Hợp? Nhanh chóng liên lạc cửa hàng hoa phụ trách trang trí, đổi ngay đi!”

“Lựa chọn Mẫu đơn, ánh mắt không tệ. Mẫu đơn là loài hoa ưa chuộng năm nay, hơn nữa cũng rất tương xứng với thiết kế của cửa hàng.” Bách Tuấn đi theo phía sau cô, đứng lúc đưa ra nhận xét.

“Anh nói không sai.” Ninh Vũ Hoa tràn đầy đồng cảm nói, sau đó lại lập tức sum mặt lên với anh. “Anh mau tránh ra đi, đừng ảnh hưởng đến công việc của em! Em còn mấy việc phải xử lý đâu!”

Cô xoa bóp cái trán bắt đầu căng thẳng một cái. Từ sáng đến giờ, cô còn chưa có thời gian ăn chút gì, đã có chút hoa mắt rồi, nhưng chuyện cần xử lý lại chất đống như núi, cô hoàn toàn không có dư thừa tâm lực để ứng phó với Bách Tuấn.

Lúc này, một nhân viên vội vàng hấp tấp chạy tới báo cáo với cô. “Phó tổng, làm thế nào? Vẫn không liên lạc được với phía nhà hàng, điểm tâm mà

chúng ta đặt, chưa đưa tới một cái nào.....”

“Làm thế nào? Đương nhiên là tiếp tục liên lạc rồi! Ban đầu là ai lựa chọn bọn họ làm nhà hàng cung cấp thực phẩm? Cũng quá vô trách nhiệm!” Nghiêng người dựa vào một bên của giá trưng bày châu báu, Ninh Vũ Hoa cảm thấy trái tim của mình, cũng sắp vỡ tan vì căng thẳng rồi.

“Ai cũng chỉ biết hỏi tôi phải làm thế nào! Làm sao tôi biết phải làm thế nào chứ? Hoa tươi vẫn không thay đổi, chữ trên túi đựng quà tặng cũng đánh nhầm; chỗ chết người nhất chính là, thức ăn cũng chưa có! Chờ lát nữa đến giờ khai mạc, thì có thể ngay cả một miếng bánh quy nhỏ cũng không có.....” Cô bắt đầu không kiềm chế được mà lầm bầm lầu bầu, tức giận liên tục hít thở.

Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào.....

Trong đầu không ngừng thoáng qua câu hỏi giống nhau, lại chỉ làm cô càng ngày càng cảm thấy chán nản.

Xem ra, cô vẫn còn quá thiếu kinh nghiệm rồi, cô cho là dựa vào sự nhiệt tình, là có thể làm xong bất cứ chuyện gì, mới có thể vỗ ngực nói với cha để cho cô toàn quyền xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Viết Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2

“Em ngồi xuống trước đi.” Bất chợt, một bàn tay to đặt lên vai của cô, trước khi cô kịp cự tuyệt, thì người đã bị ấn ngồi xuống trên ghế dài.

“Lúc này sao em có thể nghỉ ngơi được?” Ninh Vũ Hoa muốn đứng lên.

Bách Tuấn ngang ngược ấn chặt cô ngồi trên ghế.”Từ giờ trở đi, em cứ ngồi ở đây, không cần quan tâm chuyện gì, nghỉ ngơi thật tốt cho anh; mọi chuyện, đều giao cho anh xử lý.”

“Anh xử lý? Anh biết em có bao nhiêu phiền toái sao? Còn không tới hai giờ nữa là khai trương rồi.....” Giờ khai trương, còn do cô có ý xem nông lịch, chọn giờ tốt nhất: 18 giờ 18 phút.

“Không phải là hoa tươi, túi đựng quà tặng, còn có bữa ăn có vấn đề sao?” Bách Tuấn ném một ánh nhìn tự tin về phía cô, vào thời khắc này gò má sắc cạnh, bộc phát khí thế bức người.”Tin tưởng anh, cứ để anh lo. Chuyện anh đã đáp ứng với em, có từng làm không làm được sao?”

“Vây..... Thật ra không có.” Sau khi Ninh Vũ Hoa lục tìm trong trí nhớ phát hiện, mỗi lần cô nhờ anh giúp, anh đều có thể giúp cô vượt qua một cách thuận lợi.

“Nếu như em muốn giải quyết tất cả vấn đề khó khăn trong khoảng thời gian ngắn, thì hãy an vị ở chỗ này không nên cử động, nghe chưa?” Anh cảnh cáo lườm cô một cái, sau khi lấy được cái gật đầu đầy do dự của cô, liền xoay người rời đi.

Nhưóng mí, nhìn thân thể khôi ngô cao lớn của người đàn ông biến mất ở trước mắt mình, Ninh Vũ Hoa thở dài một hơi như trút gánh nặng.

Có người có thể nhận lấy những gánh nặng đang đè ở trên người cô, thật sự là quá tốt.

Mặc dù người kia là Bách Tuấn người mà cô không muốn nhận sự trợ giúp nhất; cho dù lời nói của anh, nhắc lên một chút ký ức muốn quên đi trong đáy lòng cô, vẫn ẩn sâu nhớ lại như cũ.....

Nhưng trong chuyện giúp cô giải quyết những vấn đề khó khăn này, cô không thể không thừa nhận, Bách Tuấn luôn trở thành cứu tinh của cô.

Trong những năm tháng quá khứ, mặc dù mỗi lần anh đều không tình nguyện mà ra tay, còn nhân tiện dạy dỗ cô hoặc cười nhạo cô, nhưng đến cuối cùng, anh lại là người duy nhất có thể giúp cô biến nguy thành an, để cho cô thuận lợi vượt qua.

Sau tám năm, anh lại xuất hiện vào lúc cô hết đường xoay xở.....

Điều này làm cho lòng của cô có chút nguỵ vị tạp trần, còn có chút cảm xúc không nói lên được.....

Cho dù có ngàn vạn lần không muốn, nhưng cô vẫn tràn đầy cảm kích vì sự xuất hiện kịp thời của anh, tâm trạng căng thẳng cuối cùng cũng có thể hơi thả lỏng.

Nhưng cảm giác nhận sự giúp đỡ của anh như thế nào? Vào giờ phút này, Ninh Vũ Hoa không muốn suy nghĩ đến, cũng không thể suy nghĩ.

Cô có thể làm, trừ bỏ tiếp nhận, cũng không còn cách nào.

Sau khi hoạt động khai trương kết thúc, Ninh Vũ Hoa không còn chút sức lực nào gần như ngồi phịch ở trong phòng nghỉ.

Sau khi cô dùng sức hít sâu vài hơi, bờ môi mới hiện lên một nụ cười vui vẻ từ nội tâm.

Đại Thành Công!

Tất cả khách đều khen không dứt miệng với những trang sức đá quý bọn họ trưng bày, đồ trang sức số lượng hạn chế cũng trong vòng hai giờ này, đều bị mua sạch.

Mà có được tất cả những điều này thì người đầu tiên phải cảm ơn, chính là Bách Tuấn.

“Ngày mai báo chí sẽ tuyên truyền hoạt động khai trương hôm nay, rất lâu không có cửa hàng nào khai trương náo nhiệt như vậy.”

Ninh Vũ Hoa vừa mới nhớ tới anh, thì từ phía sau lập tức truyền đến giọng nói của Bách Tuấn.

“Đói không? Anh lấy một chút đồ ăn còn chưa hết tới đây, có bánh táo nướng, bánh bích quy cùng bánh dứa, những thứ này cũng không tệ, còn có bánh ngọt phô mai, nhất định em sẽ rất thích.”

Xách theo một đồng thức ăn còn có thức uống, Bách Tuấn cười híp mắt đi vào phòng nghỉ.

“Em không đói bụng?” Ninh Vũ Hoa cảnh giác nhìn túi xách trong tay anh như đối mặt với một việc hệ trọng vậy.

Đồ ngọt và cola? Bây giờ những thứ kia hoàn toàn là thiên địch của cô.

“Làm sao có thể không đói bụng? Từ xế chiều đến bây giờ, em vẫn chưa ăn thứ gì.” Anh kéo cô ngồi vào bàn tròn nhỏ bên cạnh, mở hộp đồ ăn ra. “Anh đã nói với em, những thứ này đều là tác phẩm của đại sư phụ trong nhà hàng Bách Thực, đây chính là đại sư phụ được mời về từ nước Pháp đấy..”

Trong lúc nhất thời, trong phòng nghỉ tràn đầy mùi thơm mê người của món điểm tâm ngọt, dụ hoặc lấy vị giác của Ninh Vũ Hoa.

“Đại sư phụ đến từ nước Pháp, cũng sẽ làm bánh dứa sao?” Cô cố gắng nuốt nước miếng trong miệng xuống, báo cho mình: vì đáng người, nhất định phải nhìn!

“Đương nhiên có thể rồi, em ăn thử xem, mùi vị rất chính tông, vô ngoài đặc biệt xốp giòn, bảo đảm em ăn rồi sẽ muốn ăn tiếp..... Nếu như không phải là anh cố ý giữ lại một chút để ăn khuya, thì sớm đã bị đám người ngoài kia càn quét sạch sẽ rồi.” Bách Tuấn dương dương hã hã lấy ra một khối bánh dứa, đặt vào trước mặt Ninh Vũ Hoa.

“Không cần..... Đúng rồi, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh, nếu như không có anh, em thật sự không biết nên làm sao mới được.” Cô vừa đẩy bánh dứa ra, vừa lộ ra nụ cười chân thành.

“Tất cả mọi người đều nói đồ ăn của chúng ta tinh xảo ngon miệng, chất lượng hạng nhất; còn có những lồng hoa tươi kia nữa, làm sao anh có thể nhanh như vậy, liền lấy được những lồng hoa mẫu đơn xinh đẹp kia? Hơn nữa còn cắm đẹp để hào phóng như vậy nữa.....”

Cô giương mắt, nhướn mi, mắt cười cong cong, cố ý không nhìn tới miếng bánh dứa..... đang không ngừng tản mát ra mùi thơm mê người trong tay anh kia.

“Ninh Vũ Hoa, rốt cuộc em ăn hay không ăn? Tay anh cũng rất mỏi đây.” Bách Tuấn ngồi xuống bên cạnh cô, vẫn ung dung liếc xéo cô. “Em mà không ăn, thì anh sẽ không chấp nhận lời cảm ơn của em.”

“Nhưng em thật sự không đói bụng.....” Cô dẫu đôi môi đỏ mọng lên, tâm trạng trở nên nóng nảy.

“Trước kia cho dù em không đói bụng, cũng sẽ không cự tuyệt thức ăn ngon như vậy.” Anh khoanh hai tay trước ngực, rất là cố chấp.

“Em có biết anh bỏ ra bao nhiêu khí lực, mới lấy được những đồ ăn và hoa tươi kia giúp em sao? Bộ phận nhà bếp điểm tâm vì phải làm gấp đồ ăn cho nơi này, mà nhà hàng Tây của Nhà hàng Bách Thực, hôm nay sẽ không thể cung cấp cho khách hàng bất kỳ món điểm tâm ngọt nào.”

“Sao có thể như vậy? Nếu như không cung cấp món điểm tâm ngọt, còn có người sẽ đến dùng cơm sao?” Nét mặt của cô vừa lo lắng lại chột dạ. Tất cả điều này, đều là vì cô.....

“Đây là cái vấn đề ngu ngốc gì thế? Đương nhiên sẽ không có người rồi.” Anh nhếch mày lên, đứng đưa miếng bánh dứa trên tay.

“Còn những bó hoa tươi kia, là anh chặn đường của tiệm hoa tươi bán hoa cung cấp cho tập đoàn Bách Thực mang tới đó, nghe nói vốn dĩ bọn họ muốn đưa đến một buổi ra mắt bộ sưu tập thời trang mới.”

“Anh chặn đường lấy hoa tươi đang được đưa đi nơi khác? Vậy..... Chẳng phải là bọn họ sẽ vi phạm hợp đồng sao?” Mặc dù có chút đau lòng, nhưng cô vẫn cảm thấy hết sức may mắn, đối phương nguyện ý cung cấp hoa cho bọn họ trước.

“Em cho rằng bọn họ dễ dàng đồng ý đưa cho anh sao?” Bách Tuấn ngao mạn hừ lạnh một tiếng. “Vì lấy được những bó hoa mẫu đơn này, anh chẳng những phải ra giá gấp ba lần, còn uy hiếp bọn họ nói: nếu như không đưa hoa mẫu đơn cho anh, thì tập đoàn Bách Thực sẽ cắt tất cả hợp đồng với bọn họ.”

họ, về sau không bao giờ mua hoa từ bọn họ nữa.”

“Anh có quyền lực lớn như vậy sao? Không phải là anh không có chút thực quyền nào sao?”

“Vào lúc này rồi, không có thực quyền cũng phải làm bộ như có thực quyền! Nếu không thì biết làm thế nào?” Anh trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt “Tất cả đều là bởi vì em”. “Còn có những chiếc túi đựng hàng in sai tên kia, cũng do anh liên lạc với xưởng in quen biết, tạm thời in gấp một số lượng ra cho em.”

“Nếu như không có anh mà nói, thì em thật sự không biết nên làm thế nào.....” Ninh Vũ Hoa ngẩng mặt, làm bộ đáng thương nhìn anh.

“Không phải làm thế nào, ăn hết những thứ này cho anh là được rồi.” Anh đẩy cả hộp đồ ăn về phía cô, đưa miếng bánh dứa đến bên miệng cô. “Há mồm!” Lời này hoàn toàn là ra lệnh.

“Em.....”

Ninh Vũ Hoa chần chờ mở to miệng, Bách Tuấn liền nhân cơ hội, nhét miếng bánh dứa vào cái miệng nhỏ của cô.

Cái này coi như cô có muốn cự tuyệt, cũng không có biện pháp.

“Mau cắn.” Anh lại trừng mắt nhìn cô.

Bất đắc dĩ, Ninh Vũ Hoa chỉ đành phải cắn một miếng nhỏ bánh dứa, nhẹ nhàng nhai.

Trong lúc nhất thời, hương vị tràn đầy trong miệng, khiến cho cô gần như là cảm động đến rơi nước mắt.

Bánh dứa..... Đã bao nhiêu năm cô không ăn lấy một miếng rồi?

“Cola.” Anh bá đạo cầm tay cô lên, ép buộc cô cầm lon nước. “Chờ em ăn xong, anh còn phải chạy đến xưởng, phải mang túi đựng hàng về trước giờ mở cửa hàng vào ngày mai.”

Vốn dĩ Ninh Vũ Hoa muốn kháng cự, bỗng chốc sững sờ tại chỗ. “Anh phải tự mình đi chở về sao?”

“Chỗ xưởng đã phải làm tăng ca đêm, đề đẩy nhanh tốc độ cho chúng ta rồi, làm gì còn người để giao hàng nữa? Anh không đi chở thì ai đi đây?” Anh nhún mày, ra vẻ đương nhiên cười cười. “Em cũng đã nói anh là người rảnh rồi mà, nhìn tôi nhìn lui cũng chỉ có người rảnh rồi như anh có thời gian thôi.”

“Bách Tuấn.....” Đột nhiên, ngực của cô hơi nghẹn ngào.

Không ngờ, vì cô, anh lại có thể làm đến mức này.

“Cảm động?” Bách Tuấn kẻ sát mặt cô, cười đến ranh mãnh mà chế nhạo. “Cảm động, thì nhanh chóng ăn hết cho anh, đừng tưởng rằng qua hôm nay mọi chuyện liền kết thúc, sau khi khai trương, còn có rất nhiều chuyện cần em bận rộn đâu.”

Ninh Vũ Hoa cúi đầu, nhìn tràn đầy thức ăn trước mắt, hơi nước lặng lẽ tràn vào hốc mắt, trong phút chốc khiến tầm mắt của cô trở nên mơ hồ.

Loại thời điểm này, anh vẫn còn quan tâm đến cô..... “Chờ chút em cùng đi với anh.”

Cô hít mũi, nháy mắt xóa tan nước mắt trong hốc mắt đi, ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười chân thành với anh. “Chuyện do em làm hỏng, em nên tự mình kết thúc nó, không thể chuyện gì cũng dựa vào anh được.”

“Không sao, anh rất vui vì em có thể dựa vào anh.” Anh đặt hai tay ở sau gáy, thản nhiên dựa vào thành ghế. “Điều này làm cho anh cảm thấy em vẫn không thay đổi chút nào, vẫn là Ninh Vũ Hoa trong quá khứ chỉ cần có chút chuyện liền nhờ anh giúp đỡ, tin tưởng anh, dựa vào anh. Ở thời đại quá nhiều thay đổi này, có thể có một chuyện chưa từng thay đổi, không phải rất tốt sao?”

Sau khi ánh mắt sáng ngời của Bách Tuấn quét qua gương mặt ngạc nhiên của cô, thì thần thái dần dần có vẻ thâm thúy khó dò.

Ninh Vũ Hoa rũ mắt xuống, máy móc cảm lên món điểm tâm ngọt trước mắt, nhét đầy trong miệng.

Không, anh đã sai lầm rồi.

Cô đã thay đổi, hơn nữa còn thay đổi triệt để.

Bởi vì, cô không thay đổi không được.

“Ăn ngon chứ?” Nhìn cô bắt đầu ăn, anh hớn hờ nheo mắt mỉm cười. “Em không cần đi chở hàng cùng anh, điều em cần làm bây giờ, chính là ngoan ngoãn về nhà, tắm rồi đi ngủ cho anh!”

“Như vậy sao được? Không thể chuyện gì cũng để anh làm một mình được!” Cô chu miệng lên. “Anh cũng đừng quá khinh thường em...em đã không phải là cô bé Ninh Vũ Hoa ngốc nghếch, lại không hiểu chuyện trước kia nữa rồi!”

“Anh biết rõ, bây giờ em đã là người lớn rồi.” Giọng điệu của anh tràn đầy sùng ái.

“Anh không tin em có thể làm được sao?” Cô bực tức bỏ miếng bánh ngọt trong tay xuống, sau khi trừng mắt với anh, lập tức khí thế liền yếu đi.

Với biểu hiện ngày hôm nay của cô, hình như anh xác thực có lý do để không tin cô.....

Trong nháy mắt sắc mặt Ninh Vũ Hoa đỏ bừng, một lần nữa rũ mắt xuống như đưa đám.

Cô không nguyện ý để cho anh thấy đáng về chân tay luống cuống của mình nhất, nhưng cố tình lại bị anh bắt gặp.

Giữa cô và anh, rốt cuộc là có duyên phận thế nào chứ. Không đúng, là liên quan.

Tại sao cô càng muốn thể hiện tài trí cùng sự thông minh, lại càng dễ phạm sai lầm trước mặt anh?

“Anh không cần phải đưa em về nhà, em có xe rồi.” Sau khi trầm tư một lát, cô lại ngẩng đầu lên, khí thế hung hăng nói.

“Được.” Bách Tuấn không cãi cò với cô, ngược lại mỉm cười bao dung với cô.”Tùy em.”

Ninh Vũ Hoa hơi hồ nghi, nhìn chăm chú vào mặt anh.

Tính khí tốt của anh làm cho cô càng thêm tự trách và áy náy, càng lộ rõ sự ích kỷ cùng không nói đạo lý của cô.

Anh vì cô làm nhiều như vậy, mà cô, lại không cảm kích với ý tốt của anh.

Hôm đó, cho đến sau khi nói lời tạm biệt với Bách Tuấn, cô mới nhớ tới, đối với chuyện hôn nhân của bọn họ, anh chưa từng nhắc qua lấy một câu.

Vậy hôm nay anh đến tìm cô vì lý do gì? Đơn thuần chúc mừng cô khai trương cửa hàng mới sao?

Làm sao có thể? Không phải anh nên cùng truy mãnh đánh, dây dưa không ngớt với cô sao?

Chẳng lẽ, anh cũng bỏ suy nghĩ kết hôn với cô rồi sao?

Như vậy là tốt nhất!

Ninh Vũ Hoa ôm lấy chăn bông lên giường, vui vẻ cong lên khoe miệng.

Cô còn lâu mới muốn tiếp tục có bất kỳ dây dưa rề rã nào với anh, nếu như anh có thể buông tha, vậy thì tốt nhất rồi.....

Như vậy..... Thật sự là tốt nhất sao?

Khi cô cảm thấy mệt mỏi mà nhắm mắt lại thì cái ý nghĩ này, lại không hề báo động trước chui vào trong đầu của cô, đảo loạn suy nghĩ mà cô tự cho là bình tĩnh như nước hồ thu.

Suốt đêm.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

“Em ngồi xuống trước đi.” Bất chợt, một bàn tay to đặt lên vai của cô, trước khi cô kịp cự tuyệt, thì người đã bị ấn ngồi xuống trên ghế dài.

“Lúc này sao em có thể nghỉ ngơi được?” Ninh Vũ Hoa muốn đứng lên.

Bách Tuấn ngang ngược ấn chặt cô ngồi trên ghế.”Từ giờ trở đi, em cứ ngồi ở đây, không cần quan tâm chuyện gì, nghỉ ngơi thật tốt cho anh; mọi chuyện, đều giao cho anh xử lý.”

“Anh xử lý? Anh biết em có bao nhiêu phiền toái sao? Còn không tới hai giờ nữa là khai trương rồi.....” Giờ khai trương, còn do cô cố ý xem nông lịch, chọn giờ tốt nhất: 18 giờ 18 phút.

“Không phải là hoa tươi, túi đựng quà tặng, còn có bữa ăn có vấn đề sao?” Bách Tuấn ném một ánh nhìn tự tin về phía cô, vào thời khắc này gò má sắc cạnh, bộc phát khí thế bức người.”Tin tưởng anh, cứ để anh lo. Chuyện anh đã đáp ứng với em, có từng làm không làm được sao?”

“Vậy..... Thật ra không có.” Sau khi Ninh Vũ Hoa lục tìm trong trí nhớ phát hiện, mỗi lần cô nhờ anh giúp, anh đều có thể giúp cô vượt qua một cách thuận lợi.

“Nếu như em muốn giải quyết tất cả vấn đề khó khăn trong khoảng thời gian ngắn, thì hãy an vị ở chỗ này không nên cử động, nghe chưa?” Anh cảnh cáo lườm cô một cái, sau khi lấy được cái gật đầu đầy do dự của cô, liền xoay người rời đi.

Nhường mi, nhìn thân thể khôi ngô cao lớn của người đàn ông biến mất ở trước mắt mình, Ninh Vũ Hoa thở dài một hơi như trút gánh nặng.

Có người có thể nhận lấy những gánh nặng đang đè ở trên người cô, thật sự là quá tốt.

Mặc dù người kia là Bách Tuấn người mà cô không muốn nhận sự trợ giúp nhất; cho dù lời nói của anh, nhắc lên một chút ký ức muốn quên đi trong đáy lòng cô, vẫn ẩn sâu nhớ lại như cũ.....

Nhưng trong chuyện giúp cô giải quyết những vấn đề khó khăn này, cô không thể không thừa nhận, Bách Tuấn luôn trở thành cứu tinh của cô.

Trong những năm tháng quá khứ, mặc dù mỗi lần anh đều không tình nguyện mà ra tay, còn nhân tiện dạy dỗ cô hoặc cười nhạo cô, nhưng đến cuối cùng, anh lại là người duy nhất có thể giúp cô biến nguy thành an, để cho cô thuận lợi vượt qua.

Sau tám năm, anh lại xuất hiện vào lúc cô hết đường xoay xở.....

Điều này làm cho lòng của cô có chút ngü vị tạp trần, còn có chút cảm xúc không nói lên được.....

Cho dù có ngàn vạn lần không muốn, nhưng cô vẫn tràn đầy cảm kích vì sự xuất hiện kịp thời của anh, tâm trạng căng thẳng cuối cùng cũng có thể hơi thả lỏng.

Nhưng cảm giác nhận sự giúp đỡ của anh như thế nào? Vào giờ phút này, Ninh Vũ Hoa không muốn suy nghĩ đến, cũng không thể suy nghĩ.

Cô có thể làm, trừ bỏ tiếp nhận, cũng không còn cách nào.

Sau khi hoạt động khai trương kết thúc, Ninh Vũ Hoa không còn chút sức lực nào gần như ngöi phịch ở trong phòng nghỉ.

Sau khi cô dùng sức hít sâu vài hơi, bờ môi mới hiện lên một nụ cười vui vẻ từ nội tâm.

Đại Thành Công!

Tất cả khách đều khen không dứt miệng với những trang sức đá quý bọn họ trưng bày, đồ trang sức số lượng hạn chế cũng trong vòng hai giờ này, đều bị mua sạch.

Mà có được tất cả những điều này thì người đầu tiên phải cảm ơn, chính là Bách Tuấn.

“Ngày mai báo chí sẽ tuyên truyền hoạt động khai trương hôm nay, rất lâu không có cửa hàng nào khai trương náo nhiệt như vậy.”

Ninh Vũ Hoa vừa mới nhớ tới anh, thì từ phía sau lập tức truyền đến giọng nói của Bách Tuấn.

“Đói không? Anh lấy một chút đồ ăn còn chưa hết tới đây, có bánh táo nướng, bánh bích quy cùng bánh dứa, những thứ này cũng không tệ, còn có bánh ngọt phô mai, nhất định em sẽ rất thích.”

Xách theo một đồng thức ăn còn có thức uống, Bách Tuấn cười híp mắt đi vào phòng nghỉ.

“Em không đói bụng.” Ninh Vũ Hoa cảnh giác nhìn túi xách trong tay anh như đối mặt với một việc hệ trọng vậy.

Đồ ngọt và cola? Bây giờ những thứ kia hoàn toàn là thiên địch của cô.

“Làm sao có thể không đói bụng? Từ xế chiều đến bây giờ, em vẫn chưa ăn thứ gì.” Anh kéo cô ngồi vào bàn tròn nhỏ bên cạnh, mở hộp đồ ăn ra.”Anh đã nói với em, những thứ này đều là tác phẩm của đại sư phụ trong nhà hàng Bách Thực, đây chính là đại sư phụ được mời về từ nước Pháp đấy..”

Trong lúc nhất thời, trong phòng nghỉ tràn đầy mùi thơm mê người của món điểm tâm ngọt, dụ hoặc lấy vị giác của Ninh Vũ Hoa.

“Đại sư phụ đến từ nước Pháp, cũng sẽ làm bánh dứa sao?” Cô cố gắng nuốt nước miếng trong miệng xuống, báo cho mình: vì đáng người, nhất định phải nhin!

“Đương nhiên có thể rồi, em ăn thử xem, mùi vị rất chính tông, vỏ ngoài đặc biệt xốp giòn, bảo đảm em ăn rồi sẽ muốn ăn tiếp..... Nếu như không phải là anh có ý giữ lại một chút để ăn khuya, thì sớm đã bị đám người ngoài kia càn quét sạch sẽ rồi.” Bách Tuấn dương dương hã hã lấy ra một khối bánh dứa, đặt vào trước mặt Ninh Vũ Hoa.

“Không cần..... Đứng rồi, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh, nếu như không có anh, em thật sự không biết nên làm sao mới được.” Cô vừa đẩy bánh dứa ra, vừa lộ ra nụ cười chân thành.

“Tất cả mọi người đều nói đồ ăn của chúng ta tinh xảo ngon miệng, chất lượng hạng nhất; còn có những lãg hoa tươi kia nữa, làm sao anh có thể nhanh như vậy, liền lấy được những lãg hoa mẫu đơn xinh đẹp kia? Hơn nữa còn cắm đẹp để hào phóng như vậy nữa.....”

Cô giương mắt, nhướn mi, mắt cười cong cong, cố ý không nhìn tới miếng bánh dứa..... đang không ngừng tản mát ra mùi thơm mê người trong tay anh kia.

“Ninh Vũ Hoa, rốt cuộc em ăn hay không ăn? Tay anh cũng rất mỏi đấy.” Bách Tuấn ngồi xuống bên cạnh cô, vẫn ung dung liếc xéo cô.”Em mà không ăn, thì anh sẽ không chấp nhận lời cảm ơn của em.”

“Nhưng em thật sự không đói bụng.....” Cô dẩu đôi môi đỏ mọng lên, tâm trạng trở nên nóng nảy.

“Trước kia cho dù em không đói bụng, cũng sẽ không cự tuyệt thức ăn ngon như vậy.” Anh khoanh hai tay trước ngực, rất là cố chấp.

“Em có biết anh bỏ ra bao nhiêu khí lực, mới lấy được những đồ ăn và hoa tươi kia giúp em sao? Bộ phận nhà bếp điểm tâm vì phải làm gấp đồ ăn cho nơi này, mà nhà hàng Tây của Nhà hàng Bách Thực, hôm nay sẽ không thể cung cấp cho khách hàng bất kỳ món điểm tâm ngọt nào.”

“Sao có thể như vậy? Nếu như không cung cấp món điểm tâm ngọt, còn có người sẽ đến dùng cơm sao?” Nét mặt của cô vừa lo lắng lại chột dạ. Tất cả điều này, đều là vì cô.....

“Đây là cái vấn đề ngu ngốc gì thế? Đương nhiên sẽ không có người rồi.” Anh nhếch mày lên, đứng đưa miếng bánh dứa trên tay.

“Còn những bó hoa tươi kia, là anh chặn đường của tiệm hoa tươi bán hoa cung cấp cho tập đoàn Bách Thực mang tới đó, nghe nói vốn dĩ bọn họ muốn đưa đến một buổi ra mắt bộ sưu tập thời trang mới.”

“Anh chặn đường lấy hoa tươi đang được đưa đi nơi khác? Vậy..... Chẳng phải là bọn họ sẽ vi phạm hợp đồng sao?” Mặc dù có chút đau lòng, nhưng cô vẫn cảm thấy hết sức may mắn, đối phương nguyện ý cung cấp hoa cho bọn họ trước.

“Em cho rằng bọn họ dễ dàng đồng ý đưa cho anh sao?” Bách Tuấn ngạo mạn hừ lạnh một tiếng. “Vì lấy được những bó hoa mẫu đơn này, anh chẳng những phải ra giá gấp ba lần, còn uy hiếp bọn họ nói: nếu như không đưa hoa mẫu đơn cho anh, thì tập đoàn Bách Thực sẽ cắt tất cả hợp đồng với bọn họ, về sau không bao giờ mua hoa từ bọn họ nữa.”

“Anh có quyền lực lớn như vậy sao? Không phải là anh không có chút thực quyền nào sao?”

“Vào lúc này rồi, không có thực quyền cũng phải làm bộ như có thực quyền! Nếu không thì biết làm thế nào?” Anh trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt “Tất cả đều là bởi vì em”. “Còn có những chiếc túi đựng hàng in sai tên kia, cũng do anh liên lạc với xưởng in quen biết, tạm thời in gấp một số lượng ra cho em.”

“Nếu như không có anh mà nói, thì em thật sự không biết nên làm thế nào.....” Ninh Vũ Hoa ngẩng mặt, làm bộ đáng thương nhìn anh.

“Không phải làm thế nào, ăn hết những thứ này cho anh là được rồi.” Anh đẩy cả hộp đồ ăn về phía cô, đưa miếng bánh dứa đến bên miệng cô. “Há mồm!” Lời này hoàn toàn là ra lệnh.

“Em.....”

Ninh Vũ Hoa chân chò mở to miệng, Bách Tuấn liền nhân cơ hội, nhét miếng bánh dứa vào cái miệng nhỏ của cô.

Cái này coi như cô có muốn cự tuyệt, cũng không có biện pháp.

“Mau cắn.” Anh lại trừng mắt nhìn cô.

Bất đắc dĩ, Ninh Vũ Hoa chỉ đành phải cắn một miếng nhỏ bánh dứa, nhẹ nhàng nhai.

Trong lúc nhất thời, hương vị tràn đầy trong miệng, khiến cho cô gần như là cảm động đến rơi nước mắt.

Bánh dứa..... Đã bao nhiêu năm cô không ăn lấy một miếng rồi?

“Cola.” Anh bá đạo cầm tay cô lên, ép buộc cô cầm lon nước. “Chờ em ăn xong, anh còn phải chạy đến xưởng, phải mang túi đựng hàng về trước giờ mở cửa hàng vào ngày mai.”

Vốn dĩ Ninh Vũ Hoa muốn kháng cự, bỗng chốc sững sờ tại chỗ. “Anh phải tự mình đi chở về sao?”

“Chỗ xưởng đã phải làm tăng ca đêm, để đẩy nhanh tốc độ cho chúng ta rồi, làm gì còn người để giao hàng nữa? Anh không đi chở thì ai đi đây?” Anh nhướn mày, ra vẻ đương nhiên cười cười. “Em cũng đã nói anh là người rảnh rỗi mà, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có người rảnh rỗi như anh có thời gian thôi.”

“Bách Tuấn.....” Đột nhiên, ngực của cô hơi nghẹn ngào.

Không ngờ, vì cô, anh lại có thể làm đến mức này.

“Cảm động?” Bách Tuấn kẻ sát mặt cô, cười đến ranh mãnh mà chế nhạo. “Cảm động, thì nhanh chóng ăn hết cho anh, đừng tưởng rằng qua hôm nay mọi chuyện liền kết thúc, sau khi khai trương, còn có rất nhiều chuyện cần em bận rộn đâu.”

Ninh Vũ Hoa cúi đầu, nhìn tràn đầy thức ăn trước mắt, hơi nước lã lẽ tràn vào hốc mắt, trong phút chốc khiến tầm mắt của cô trở nên mơ hồ.

Loại thời điểm này, anh vẫn còn quan tâm đến cô..... “Chờ chút em cùng đi với anh.”

Cô hít mũi, nháy mắt xóa tan nước mắt trong hốc mắt đi, ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười chân thành với anh. “Chuyện do em làm hỏng, em nên tự mình kết thúc nó, không thể chuyện gì cũng dựa vào anh được.”

“Không sao, anh rất vui vì em có thể dựa vào anh.” Anh đặt hai tay ở sau gáy, thân nhiên dựa vào thành ghế. “Điều này làm cho anh cảm thấy em vẫn không thay đổi chút nào, vẫn là Ninh Vũ Hoa trong quá khứ chỉ cần có chút chuyện liền nhờ anh giúp đỡ, tin tưởng anh, dựa vào anh. Ở thời đại quá nhiều thay đổi này, có thể có một chuyện chưa từng thay đổi, không phải rất tốt sao?”

Sau khi ánh mắt sáng ngời của Bách Tuấn quét qua gương mặt ngạc nhiên của cô, thì thần thái dần dần có vẻ thâm thúy khó dò.

Ninh Vũ Hoa rũ mắt xuống, máy móc cảm lên món điểm tâm ngọt trước mắt, nhét đầy trong miệng.

Không, anh đã sai lầm rồi.

Cô đã thay đổi, hơn nữa còn thay đổi triệt để.

Bởi vì, cô không thay đổi không được.

“Ăn ngon chứ?” Nhìn cô bắt đầu ăn, anh hớn hờ nheo mắt mỉm cười. “Em không cần đi chờ hàng cùng anh, điều em cần làm bây giờ, chính là ngoan ngoãn về nhà, tắm rồi đi ngủ cho anh!”

“Như vậy sao được? Không thể chuyện gì cũng để anh làm một mình được!” Cô chu miệng lên. “Anh cũng đừng quá khinh thường em...em đã không phải là cô bé Ninh Vũ Hoa ngốc nghếch, lại không hiểu chuyện trước kia nữa rồi!”

“Anh biết rõ, bây giờ em đã là người lớn rồi.” Giọng điệu của anh tràn đầy sùng ái.

“Anh không tin em có thể làm được sao?” Cô bực tức bỏ miếng bánh ngọt trong tay xuống, sau khi trừng mắt với anh, lập tức khí thế liền yếu đi.

Với biểu hiện ngày hôm nay của cô, hình như anh xác thực có lý do để không tin cô.....

Trong nháy mắt sắc mặt Ninh Vũ Hoa đỏ bừng, một lần nữa rũ mắt xuống như đưa đám.

Cô không nguyện ý để cho anh thấy đáng về chân tay luống cuống của mình nhất, nhưng cố tình lại bị anh bắt gắp.

Giữa cô và anh, rốt cuộc là có duyên phận thế nào chứ. Không đúng, là liên quan.

Tại sao cô càng muốn thể hiện tài trí cùng sự thông minh, lại càng dễ phạm sai lầm trước mặt anh?

“Anh không cần phải đưa em về nhà, em có xe rồi.” Sau khi trầm tư một lát, cô lại ngẩng đầu lên, khí thế hung hăng nói.

“Được.” Bách Tuấn không cãi cò với cô, ngược lại mỉm cười bao dung với cô. “Tùy em.”

Ninh Vũ Hoa hơi hồ nghi, nhìn chăm chú vào mặt anh.

Tính khí tốt của anh làm cho cô càng thêm tự trách và áy náy, càng lộ rõ sự ích kỷ cùng không nói đạo lý của cô.

Anh vì cô làm nhiều như vậy, mà cô, lại không cảm kích với ý tốt của anh.

Hôm đó, cho đến sau khi nói lời tạm biệt với Bách Tuấn, cô mới nhớ tới, đối với chuyện hôn nhân của bọn họ, anh chưa từng nhắc qua lấy một câu.

Vậy hôm nay anh đến tìm cô vì lý do gì? Đơn thuần chúc mừng cô khai trương cửa hàng mới sao?

Làm sao có thể? Không phải anh nên cùng truy mãnh đánh, dây dưa không ngớt với cô sao?

Chẳng lẽ, anh cũng bỏ suy nghĩ kết hôn với cô rồi sao?

Như vậy là tốt nhất!

Ninh Vũ Hoa ôm lấy chăn bông lên giường, vui vẻ cong lên khoe miệng.

Cô còn lâu mới muốn tiếp tục có bất kỳ dây dưa rề má nào với anh, nếu như anh có thể buông tha, vậy thì tốt nhất rồi.....

Như vậy..... Thật sự là tốt nhất sao?

Khi cô cảm thấy mệt mỏi mà nhắm mắt lại thì cái ý nghĩ này, lại không hề báo động trước chui vào trong đầu của cô, đảo loạn suy nghĩ mà cô tự cho là bình tĩnh như nước hồ thu.

Suốt đêm.

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4-1

Mười năm trước.

Ninh Vũ Hoa mười bốn tuổi, giống như thường ngày, mang theo bài tập số học cô không biết làm, đi vào nhà lớn nhà họ Bách nhờ Bách Tuấn giúp, nhưng mà cô lại không có lộ ra nụ cười tươi có lúm đồng tiền từ trước đến nay đối với món điểm tâm ngọt cùng trà sữa người giúp việc đưa lên.

Cô đẩy chiếc đĩa trước mặt ra, ngồi nghiêm chỉnh, mím chặt môi.

“Sao thế? Đây không phải là bánh pút-ting caramel mà em thích ăn nhất sao?” Cầm thìa lên, Bách Tuấn xúc một miếng bánh pút-ting đưa vào trong miệng, híp mắt nghi hoặc. “Không có vấn đề gì, mùi vị vẫn ngon như vậy.”

“Anh Bách Tuấn, anh nói..... Có phải đáng ghét em rất mập, rất xấu không?” Trên khuôn mặt bụ bẫm của cô, đầy vẻ buồn bã cùng bi thương mà Bách Tuấn không hề quen thuộc.

“Ai nói em xấu xí?” Nụ cười của Bách Tuấn khẽ dừng lại.

“Họ là..... mấy bạn học nữa trong lớp em, còn có những học tỷ trong xã đoàn nữa..... Tiểu Huệ nói với em, tất cả mọi người đều cười sau lưng em là đồ heo mập chỉ biết ăn.....” Nói xong, đầu cô cúi thấp xuống. “Sau này em cũng không dám tham ăn nữa, món điểm tâm ngọt, đồ ăn vặt, bữa đêm..... Tất cả đều muốn bỏ hết!”

Trên gương mặt sáng ngời của chàng thanh niên Bách Tuấn, hiện lên vẻ nghiêm túc hiếm thấy. “Em gái mập, từ nhỏ anh đã gọi em như vậy...em cảm thấy là anh đang cười nhạo em sao?” Anh ngồi xuống trước mặt cô, nhìn thẳng vào khuôn mặt tròn như quả trứng của cô.

Ninh Vũ Hoa khẽ gật đầu một cái. “Em hiểu biết rõ anh không có ác ý gì.....”

“Vậy trước kia em từng bói vì vẻ ngoài mập hơn người khác của mình, mà cảm thấy tự ti, cảm thấy nhất định phải giảm cân sao?”

“Cũng không có..... Ai bảo em chính là tham ăn chứ? Vừa nhìn thấy thức ăn liền không cách nào khác chế bản thân được, cho nên dù có mập mập..... Cũng là chuyện không có cách nào khác.” Cô lặng lẽ ngẩng đầu lên, thề thề thăm thẳm nhìn anh.

“Nếu cho tới nay, em vẫn đều nghĩ thoáng như vậy, vì sao phải vì những lời nhàn thoại của người khác, mà thay đổi ý nghĩ của mình?” Bách Tuấn không đồng ý lắc đầu. “Vũ Hoa, anh nói với em này, người kiên trì và gặp sao hay vậy, thì em thích người nào hơn? Em vì suy nghĩ của người khác, mà buông tha cho sở thích của mình, hay vẫn là một em gái mập lạc quan, lại mỗi ngày đều rất vui vẻ đây?”

“Em.....” Lời của anh, khiến cho tâm hồn ngây thơ của cô đầy nghi hoặc.

“Nếu như bây giờ em thật sự cảm thấy mình quá béo, cho nên muốn giảm cân, thì anh sẽ ủng hộ em; nhưng nếu như chỉ vì cái nhìn của người khác, mà để cho em phải buông tha cho những món ăn ngon, vậy thì rất không cần thiết. Em chính là em, mập cũng tốt, gầy cũng tốt, thay đổi chỉ là bề ngoài, cũng không phải bản chất con người em.” Bách Tuấn giống như tiểu đại nhân, khoanh tay trước ngực, nghiêm túc nhìn cô.

“Vậy..... Không phải anh chán ghét đáng ghét mập mập, xấu xí này của em, không cảm thấy cùng với em sẽ rất mất mặt sao?” Ninh Vũ Hoa đưa tay ra, tỏ vẻ đáng thương kéo lấy góc áo sơ mi của anh.

Chỉ cần anh không ghét cô, thật sự cô tuyệt không nghĩ buông tha cảm giác hạnh phúc cùng cảm giác thỏa mãn của việc hưởng thụ thức ăn ngon.

Cho tới nay, thức ăn ngon vẫn là nguồn vui sướng của cô, chỉ cần ăn được món ăn ngon gì đó, cô sẽ cảm thấy bầu trời sáng lạn, tâm tình thoải mái, cuộc sống quả thật rất tốt đẹp.....

“Mất thể diện? Sao em lại nghĩ như vậy!?” Bách Tuấn duỗi tay ra, gõ nhẹ lên cái trán của cô.

“Em đúng là hơi mập..., nhưng tuyệt đối không hề xấu xí, ngược lại, anh cảm thấy em hết sức đơn thuần đáng yêu, cũng rất xinh đẹp. Hơn nữa em là cô gái duy nhất lòng dạ đơn thuần, lại khéo hiểu lòng người mà anh biết. Em chính là trái vui vẻ của anh đâu! Em quên rồi sao? Chúng ta đã nói sẽ cùng nhau ăn hết món ăn ngon trên toàn thế giới, làm sao anh có thể cảm thấy mất thể diện đây!”

“Thật?” Ninh Vũ Hoa hoàn toàn không có nhìn ra nụ cười vui đùa của Bách Tuấn, lập tức tin là thật, “Anh sẽ cùng em thưởng thức các món ngon trên toàn thế giới sao?”

Thì ra trong lòng Bách Tuấn lại đánh giá cô cao như vậy, vậy thì cô còn lo lắng cái gì chứ?

“Dĩ nhiên.” Anh dùng lực xoa nhẹ xuống mái tóc rối bù của cô, gạt đầu một cái khẳng định. “Anh rất thích ở chung với em, anh bảo đảm.”

Nhìn nụ cười tươi rói nơi khóe miệng anh khiến cô yên lòng, Ninh Vũ Hoa vốn tràn đầy sầu bi cùng tâm trạng như đũa đám, lập tức được đến giải phóng.

Đúng vậy, sao cô phải vì những người không liên quan kia, mà tự tìm phiền não chứ?

Cô có cha mẹ yêu thương, có bạn tốt tiểu Huệ, còn có anh Bách Tuấn đẹp trai, vẫn che chở cô, đối tốt với cô như vậy, cô còn có cái gì để oán trách, chối bỏ bản thân đây?

“Nhanh ăn đi.” Bách Tuấn tự mình đưa thìa cho cô, vui vẻ nhìn cô khôi phục khẩu vị.

Đùa gì thế, em gái mập muốn giảm cân, hơn nữa còn muốn từ bỏ tất cả thức ăn ngon? Vậy làm sao có thể!

Một trong những niềm vui thú lớn nhất trong cuộc đời anh, chính là nhìn cô ăn gì đó.

Dáng vẻ đáng yêu ăn uống đầy mê say không hề lo lắng đến vóc dáng, còn có gương mặt tròn trĩnh vừa nhìn thấy mỹ vị liền sáng ngời, luôn có thể làm cho anh quên mất tất cả phiền não cùng không vui.

Cô là nguồn vui của anh, chỉ khi cô nhiệt tình chiến đấu cùng thức ăn ngon mà thôi.

Cho nên, tại giờ phút nguy cơ cô có quyết định giảm cân này, mặc kệ muốn anh nói ra lời khen ngợi như thế nào, anh cũng sẽ nói.

Bắt đầu từ hôm đó, một ý niệm mà vốn dĩ Ninh Vũ Hoa không dám nghĩ, cũng không dám có, đã lặng lẽ chui vào lòng của cô.

Câu nói vô tâm kia của Bách Tuấn, không ngừng mọc rễ nảy mầm từ trong đáy lòng của cô, từ từ lớn dần lên thành một cây to.

Cây kia chính là tình yêu say đắm mà vụng trộm của cô với anh, mang theo tình cảm lãng mạn của thiếu nữ, chói chát một trái tim ở trên người anh.

Vào ngày sinh nhật 16 tuổi của cô, dưới sự khích lệ của bạn tốt tiểu Huệ, cô lấy dũng khí, chuẩn bị thổ lộ với anh.

Cho tới bây giờ, cô vẫn nhớ rõ ràng, hôm đó cô mặc một chiếc váy ngắn màu hồng mới mua.

Bởi vì anh đã từng nói, cô mặc màu hồng, đặc biệt đáng yêu xinh đẹp; trên tay cô xách theo bánh sinh nhật muốn chúc mừng cùng anh, nhảy nhót nhót đi tới nơi hẹn với anh.

Dưới tán cây anh đào trong trường học.

Theo truyền thuyết của trường, nếu như ở nơi này tỏ tình thành công, thì cặp đôi đó sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ.

“Tiểu Huệ, em nói cái gì? Em gái mập thích tôi? Đừng đùa, sao tôi có thể tiếp nhận em ấy?” Chẳng qua, cô còn chưa đi đến dưới tàng cây, thì nghe được giọng nói đầy ngạc nhiên cùng giễu cợt của Bách Tuấn.

“Tôi nói thật.”

Ninh Vũ Hoa núp ở góc tường, thấy tiểu Huệ, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Anh có từng nói anh rất thích ở cùng một chỗ với cậu ấy, cảm thấy cậu ấy đáng yêu lại xinh đẹp, là nguồn vui của anh hay không?”

“Tôi đã từng nói như vậy sao? Nói em ấy xinh đẹp? Có không?” Vẻ mặt của Bách Tuấn đầy hoang mang.

Mười tám tuổi, Bách Tuấn vóc dáng cao lớn, đường nét khuôn mặt góc cạnh vuông vắn cùng miệng rộng có vẻ phóng khoáng không kèm chế được, anh hết sức xuất chúng nổi bật khi đứng cùng những nam sinh trong độ tuổi này, cũng càng có khí khái của đẳng nam nhi.

“Tất nhiên là anh có nói. Kể từ lúc anh nói những lời kia, Vũ Hoa liền cho rằng anh cũng có cảm tình với cậu ấy. Trong giọng nói của Tiểu Huệ tràn đầy trách cứ.” Một lát nữa cậu ấy sẽ tới nơi này tỏ tình với anh, tốt nhất anh hãy suy nghĩ xem phải trả lời cậu ấy thế nào!”

“Sao em ấy có thể nghĩ như vậy? Nếu như mà tôi đã nói như vậy, thì đó cũng chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, tuyệt đối không thể coi là thật.”

Anh thờ ơ đứng dưới tán cây to, nhẹ nhàng cười một tiếng. “Kết giao với em gái mập? Nhìn xem dáng người của cô ấy..... Ánh mắt của tôi, chắc hẳn không kém đến vậy chứ.....”

Trước kia, Ninh Vũ Hoa sẽ cảm thấy nụ cười hơi gian trá kia, cùng với khí tức nam sinh hư hỏng tự nhiên toát ra, khiến cho cô hết sức mê muội.

Vậy mà hôm nay, nụ cười chế giễu trên khuôn mặt anh tuấn kia, lại làm cho cô cảm thấy vô cùng chói mắt, vô cùng ghét.

“Nhưng cậu ấy lại tưởng thật! Tuấn, tôi cảnh cáo anh, tốt nhất không nên làm tổn thương cậu ấy, Vũ Hoa có thể sẽ không chịu nổi kích động bị anh cự tuyệt đâu.”

“Vậy tôi cũng không có cách nào cả, cũng không thể đem không thích nói thành thích được? Cho dù bây giờ cô ấy có tỏ tình với tôi, thì tôi cũng chỉ có

thể nói với cô ấy ba chữ không thể nào, bởi vì, tôi đã có cô gái mình thích.”

Ninh Vũ Hoa mờ mắt xoay người, không muốn phải nhìn về mặt nóng lòng muốn phui sạch quan hệ với cô của Bách Tuấn nữa, càng không muốn biết nội dung của phần sau cuộc trò chuyện của bọn họ là gì.

Trong đầu cô lặp đi lặp lại những lời đó: Đừng có đùa, làm sao tôi có thể tiếp nhận cô ấy?..... Nếu như tôi đã từng nói, thì đó cũng chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi..... Ánh mắt của tôi chắc hẳn không có kém như vậy..... Cho dù bây giờ cô ấy có tỏ tình với tôi, thì tôi cũng chỉ có thể nói với cô ấy ba chữ không thể nào.....

Không biết từ khi nào nước mắt đã mờ hồ tầm mắt, đột nhiên lòng cô co rút đau đớn.

Cái cảm giác quặn đau đó. Nặng nề đến mức khiến cô gần như không thể nhấc chân bước..... Thật..... Thật là đau, thật là đau a.....

Nói cái gì mà quan trọng là tâm hồn, không phải bề ngoài.

Nói cái gì mà mặc kệ mập gầy, cô vẫn đều là cô.

Nói cái gì, cô là nguồn vui của anh; nói cái gì mà ở cùng một chỗ với cô tuyệt đối không mất thể diện; nói cái gì mà muốn cùng đi ăn những món ngon trên toàn thế giới.....

Thì ra, tất cả những thứ này đều là giả, tất cả đều là lừa gạt, tất cả đều là lời nói dối!

Anh hoàn toàn không nhớ anh đã từng nói những lời nói đó, mà cô lại cứ ôm chặt không buông giống như nhận được thánh chỉ vậy, mỗi khi nửa đêm nằm mộng, còn có thể lặng lẽ lấy ra xem một lần!

Ninh Vũ Hoa, cô thật sự rất đàn, quá ngu xuẩn, hoàn toàn là một kẻ đại ngốc!

Một chàng trai đẹp trai như Bách Tuấn, làm sao sẽ coi trọng con heo béo như cô chứ? Cô có điều gì khiến cho anh thích chứ?

Gọi trừ ăn, cô hoàn toàn không có gì cả!

Bánh sinh nhật rơi khỏi tay, nhưng cô không hề hay biết.

Ngồi chồm hóm trên mặt đất, cô vòng đôi tay quanh thân thể càng ngày càng lạnh lẽo của mình, lớn tiếng khóc lên.

Lần đầu tiên trong đời, cô nếm tư vị tan nát cõi lòng, cuối cùng cũng ý thức được địa vị thực sự của mình trong lòng Bách Tuấn.

Trong nháy mắt, cô hoàn toàn thanh tỉnh khỏi giấc mộng đẹp không thực tế của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lần Đây, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-2

Cầm dao nĩa trong tay, Ninh Vũ Hoa không thể tin được, vậy mà cô còn có thể nhớ lại cái buổi tối sinh nhật tám năm trước.

Cô dùng sức xiên một miếng táo bỏ vào trong miệng, giận dữ nhai.

Không phải cô đã thề, vĩnh viễn chôn chặt đoạn quá khứ không thể chịu nổi kia không bao giờ nhớ tới nữa sao?

“Đây chính là cơm trưa của em?” Bên tai truyền tới một giọng nói đàn ông cắt đứt suy nghĩ của cô.

Gần đây, cái “Người rồi rãnh” siêu cấp này gần như mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt cô, làm cho cô tâm tư nhay cảm, thần kinh suy nhược, thậm chí nhớ lại quá khứ.

Về mặt Bách Tuấn bắt mắt nhìn chăm chăm phần nhỏ rau xanh cùng trái cây trước mặt Ninh Vũ Hoa.

“Không thể được sao?” Cô không vui nhìn lại. “Làm sao anh lại tới nữa? Chuyện lúc trước, em rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh, nhưng anh có thể không cần mỗi ngày. . . . . Ngày, anh làm gì đấy?”

Không đợi cô nói xong, Bách Tuấn đã cầm hộp cơm của cô, đổ hết toàn bộ rau dưa trái cây bên trong vào thùng rác.

Anh nặng nề đặt hộp cơm trước mặt cô. “Anh đưa em đi ăn cơm trưa.”

“Sao anh có thể lãng phí thức ăn? Những thứ kia là bữa trưa của em.” Cô đứng bật người dậy, cảm tức mím chặt đôi môi.

“Bữa trưa của em sẽ chỉ làm tình trạng sức khỏe của em càng ngày càng hồng bét, em cũng không soi gương sao? Nhìn em sắc mặt vàng vọt, tinh thần không phấn chấn.” Anh bắt mẫn nhướn mi.

“Em đâu có? Khí sắc của em rất tốt, cũng rất khỏe mạnh, nhiều lắm chính là . . . . . Gần đây hơi nặng có chút đen thôi!” Nếu như nhìn cô thật sự có hơi tiêu tụy, thì cũng là bởi vì công việc quá bận rộn, hơn nữa giấc ngủ không tốt. . . . . Tuyệt đối không liên quan gì với thức ăn!

“Rám đen? Cái có như vậy mà em cũng nói ra được.” Anh cười nhạt bước đến gần cô.

“Anh làm gì đấy?” Ninh Vũ Hoa lui một bước. “Còn nữa, rốt cuộc thì anh vào phòng làm việc của em bằng cách nào? Chẳng lẽ không có người ngăn cản anh sao?”

Thư ký của cô. . . . . Cũng quá lười biếng rồi!

“Thời gian nghỉ trưa, những người khác dĩ nhiên đều đi ăn cơm trưa.” Anh nhẹ nhún vai, vút cho cô cái nhìn ung dung. “Nếu như em không muốn ra ngoài ăn, thì chúng ta sẽ gọi đồ ăn ngoài đến.”

“Em đã ăn no rồi.” Cô hơi tiếc nuối, liếc trộm thùng rác một cái.

Cô đói bụng từ sáng sớm, thật vất vả mới có thể ăn một chút đồ, lại bị anh làm hỏng!

“Anh còn chưa ăn trưa. Nhưng em đã ăn rồi, không ngại anh gọi pizza chứ?” Bách Tuấn cười cười bước tới trước mặt cô, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy được hơi thở nam tính hoàn hảo lẫn mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh; mà hơi thở nóng ấm của anh, cũng quét qua gương mặt của cô.

“Em . . . . .”

Cô còn chưa nói hết lời, anh đã tự tiện quyết định, cầm điện thoại trên bàn lên quay số mua thức ăn.

“Bách Tuấn, ngày nào anh cũng chạy đến đây làm gì? Chẳng lẽ anh không có chuyện gì để làm sao?” Cô tức giận phồng mồm lên nói, vô cùng rõ ràng mục tiêu muốn đuổi anh đi của cô, tuyệt đối không cách nào đạt tới.

“Lấy sự thông minh tài trí của em có thể nghĩ ra rồi, cần gì anh phải nói rõ chứ?” Sau khi ấn cô ngồi lên ghế salon, anh cũng không rời đi, mà ôm lấy bả vai của cô, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Ninh Vũ Hoa đang chìm đắm trong suy tư, không có kịp thời đẩy anh ra, ngược lại lại nghi hoặc chớp chớp mắt. “Chẳng lẽ. . . . Anh nói là thật.”

Cô ngồi nghiêm chỉnh ngay lập tức. “Mỗi ngày anh cứ chạy đến làm phiền em, tại sao vẫn không nhắc đến chuyện kết hôn với em? Chẳng lẽ anh đang có kế hoạch mờ ám gì?”

Điều anh muốn nói, nhất định là chỉ chuyện này! Nếu như muốn cô tin rằng anh bỏ qua, trừ phi cô là kẻ ngu ngốc.

“Không sai.” Ninh Vũ Hoa nặng nề gật đầu, vẫn nhìn kỹ khuôn mặt phóng đảng không kiềm chế được của anh trước mặt cô, “Cho nên tốt nhất anh nên buông tha cho ý nghĩ kia đi.”

Từ lúc anh ngồi xuống, cô phát hiện mình không cách nào nhìn ra ý tưởng chân thật của anh trên nét mặt, vì vậy không khỏi càng cảm thấy khẩn trương hơn.

“Anh biết ngay là nhất định em sẽ nói như vậy.” Ánh mắt của anh trở nên sáng ngời. “Mặc dù nếu như anh không thể cưới em làm vợ, thì sẽ mất đi quyền thừa kế, cũng sẽ lập tức bị đuổi ra khỏi nhà họ Bách, chỉ là.” Anh cười giảo hoạt.

“Bị đuổi ra khỏi nhà, mất đi quyền thừa kế? Bác dùng những thứ này. . . . . Để uy hiếp anh lấy em?” Ninh Vũ Hoa thực sự không thể tin vào tai của mình.

Bác lại có thể ra đòn sát thủ này, đây chẳng phải là buộc Bách Tuấn cưới cô?

Còn nói cái gì mà tất cả đều do cô quyết định chứ, hoàn toàn là đào một cái hố to, bắt cô nhảy xuống!

“Hơi quá đáng phải hay không? Cha anh, thật sự rất muốn em làm con dâu của ông ấy: nếu như em không thể gả vào nhà họ Bách, thì ngay cả người con trai là anh ông cũng không cần.” Anh khoa trương nhún mày, trên gương mặt tuần tú lại hiện lên vẻ không sao cả.

“Anh có tiền đồ chút được không? Cho dù sẽ bị đuổi ra khỏi nhà thì thế nào? Anh hai của anh, năm đó cũng bỏ nhà ra đi khi trong người không có đồng nào cả, bây giờ không phải vẫn thành công như vậy sao?” Sau khi Ninh Vũ Hoa tiêu hóa cái tin tức khiếp sợ này xong, liền nghiêm nghị khiển trách anh.

“Anh hai của anh, từ nhỏ anh ấy đã có khát vọng thoát khỏi thật xa sự khống chế dưới ma chướng của cha anh rồi, anh làm sao có thể so sánh cùng anh ấy được? Huống chi, bây giờ không phải anh ấy đã ngoan ngoãn trở lại tiếp tục bán mạng bán mạng vì nhà họ Bách rồi sao?” Bách Tuấn kéo kéo lỗ tai,

cười híp mắt nhìn cô.

“Sao anh có thể biến thành như vậy chứ? Trước kia mặc dù anh có chút mê chơi đùa, thích quậy phá, nhưng cũng không đến nỗi hoàn toàn không có mơ ước. Bách Tuấn, anh thật khiến cho em xem thường!” Cô giận dữ cong môi lên nói.

Cô hy vọng anh có thể tỉnh lại biết đường nào, mà không phải cả ngày lưu luyến hộp đêm, chỉ biết ăn uống vui đùa, trải qua cái loại cuộc sống mơ mơ màng màng đó. . . . .

“Giấc mộng của anh chính là thưởng thức món ngon trên toàn thế giới, chẳng lẽ em quên rồi?” Anh cười một tiếng, trong một nháy mắt đó, ánh mắt trở nên thâm trầm khó dò. “Đây là ước hẹn của anh và em mà, mặc dù sau đó em lại lỡ hẹn.”

“Em lỡ hẹn? Rõ ràng là anh” Ninh Vũ Hoa cắn chặt hàm răng, nuốt lại những lời oán trách gần như đã xông ra khỏi miệng. “Hiện tại anh định thế nào? Bởi vì sự uy hiếp của bác, cho nên anh định mặt dày mày dạn quần lấy em, hi vọng em đồng ý với anh sao? Nhưng điều này hoàn toàn không thể.”

“Cho dù như thế nào, anh cũng sẽ không miễn cưỡng em gả cho anh.” Ngoài dự đoán của mọi người, anh cũng không có gạt đầu nói phải.

“Trong chuyện này, em vẫn có quyền chủ đạo hoàn toàn.”

Về mặt Ninh Vũ Hoa bỗng chốc định trụ, trong hai tròng mắt trong vắt lóe ra tia nghi ngờ.

Về hài hước trên mặt Bách Tuấn, dần dần bị sự dịu dàng thay thế; nghiêng người sang, anh và cô bốn mắt nhìn nhau, nụ cười trong mắt anh ngưng tụ.

“Không ngờ anh sẽ nói như vậy sao? Em cho rằng vì để em gả cho anh mà anh sẽ không từ thủ đoạn, phải hay không?”

“Anh thật. . . . .” Cô lặng lẽ nhú đôi mày thanh tú lên.

Tại sao anh lại hoàn toàn khác với dự đoán của cô?

“Anh cũng có nghĩ qua nếu không từ thủ đoạn theo đuổi em, thì triển sức quyến rũ toàn thân của anh, để em tin tưởng anh cưới em là vì thích em, để em cam tâm tình nguyện gả cho anh.” Anh khẽ nheo hai mắt lại, còn có nụ cười tà nịnh xấu xa nơi khóe miệng, tất cả đều tản mát ra một luồng khí tức đàn ông hư hỏng rất nồng đậm.

Ngũ quan tuần mỹ, giọng nói trầm thấp của anh, đủ để khiến cho tim của cô đập nhanh hơn.

“Dù sao cũng chỉ là kết hôn mà thôi. Sớm muộn gì đều phải kết, kết hôn với ai thực ra thì cũng không sao cả.” Anh tiếp tục nhìn gương mặt xinh xắn thanh nhã của cô. “Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ cha anh giao phó, thì anh có thể tiếp tục làm Tứ thiếu gia nhà họ Bách: còn việc ai làm Tứ thiếu phu nhân nhà họ Bách, cũng không có quan trọng như vậy, em nói có đúng không?”

Ninh Vũ Hoa không đồng ý nhếch môi. “Em cho anh biết biết, anh đừng mơ tưởng làm như vậy, em.”

“Nhưng em là Ninh Vũ Hoa, không phải những người khác.” Nụ cười trong mắt anh càng thâm trầm khó lường hơn.

“Em là cô gái mà vừa gặp phải vấn đề, thì sẽ đến trước mặt của anh khóc thút thít nhờ giúp đỡ; là em gái mập mà anh nhìn lớn lên, vừa thấy được thức ăn ngon, cặp mắt sẽ sáng ngời.” Anh đưa mặt đến sát mặt cô, khoảng cách giữa hai người chỉ trong gang tấc, gần đến mức có thể thấy được cái bóng của mình ở trong mắt đối phương.

“Chỉ có em là không thể, Vũ Hoa. Nếu như là những người khác, anh nhất định sẽ không để ý không hỏi suy nghĩ của cô ấy, ép buộc cô ấy gả cho anh.” Ánh mắt của anh trở nên mờ mịt. “Nhưng bởi vì em là em gái mập, cho nên không được.”

Thân thể Ninh Vũ Hoa, lặng lẽ run lên một cái.

Đúng, không sai, cô là em gái mập. . . . . Cho nên không được.

Cho dù cô đã cố gắng giảm cân như vậy; cho dù bây giờ, cô cùng chữ “Mập” này không còn chút liên hệ nào. Nhưng ở trong mắt của anh, có lẽ cô vĩnh viễn đều sẽ chỉ là em gái mập thôi?

Qua lại với em gái mập? Hãy xem dáng người của em ấy. . . . . Ánh mắt của tôi có lẽ không kém coi như vậy. . . . .

Lời nói tổn thương người của anh từ nhiều năm trước, lại vang vọng ở bên tai cô một lần nữa, cũng làm cô đau nhói từ tận đáy lòng một lần nữa.

“Không sai, em là em gái mập, đối với anh mà nói là hoàn toàn không được.” Cô cúi đầu, cổ nuốt nổi cay đắng đang tuôn trào từ cổ họng xuống.

Bách Tuấn chỉ thẳng thần biểu đạt ý nghĩ không muốn kết hôn với cô, so với quá khứ, lần này anh đã tiến bộ rất nhiều.

Tôi thiếu, ở trước mặt cô, anh không có giấu diếm, cũng không có qua loa lấy lệ nói ra ý nghĩ chân thật của anh.

Đời này, cô không muốn có bất kỳ vương mắc nào với Bách Tuấn.

Cái này không phải là điều cô vẫn luôn mong muốn sao?

Vậy thì rốt cuộc cô khổ sở cái gì, bi thương cái gì, không thể tiếp nhận cái gì chứ?

Bởi vì Ninh Vũ Hoa suy tư, cũng cố gắng tiêu hóa những chuyện buồn khiến tâm trạng bi thương, cho nên cô cũng không phát hiện, Bách Tuấn ôm chặt bả vai và cánh tay cô, gương mặt vốn thả lỏng cũng đột nhiên căng thẳng lên.

Cô lại càng không phát hiện, Bách Tuấn vẫn không có nói cho cô biết, chuyện anh muốn làm kia rốt cuộc là cái gì.

Nhìn một bên gương mặt xinh đẹp thanh nhã của Ninh Vũ Hoa, nét mặt của Bách Tuấn trở nên bí hiểm, khó có thể nắm lấy.

Có mấy lời, anh vẫn không có nói ra khỏi miệng, cũng không tính toán nói ra ngay bây giờ.

Mặc dù anh không thể ép buộc cô gả cho anh, cũng không muốn lừa gạt cô rằng vì thích mới theo đuổi cô, nhưng anh hoàn toàn không có buông tha cho ý nghĩ sẽ cưới cô.

Anh muốn để cho cô hiểu rõ mục đích của anh, nếu để cho cô hiểu con người chân thật nhất của anh; anh hi vọng cô có thể ở dưới tình huống không hề giấu giếm, đồng ý gả cho anh..

Mặc dù làm như vậy sẽ có chút khó khăn, anh cũng biết hôm nay địa vị của anh ở trong lòng cô, đã không hề cao không thể với tới như trước kia nữa rồi.

Nhưng cô vẫn là Ninh Vũ Hoa, mà anh, cũng vẫn là Bách Tuấn.

Anh sẽ để cô biết, cho dù không có tình yêu, thì anh cũng là đối tượng kết hôn tốt nhất của cô.

Gả cho anh, cô tuyệt sẽ không hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Viết Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-1

Ninh Vũ hoa không thể ẩn nhẫn được nữa, liền đẩy con chuột trong tay ra, cự kỳ bức bội ngược mắt lên.

Cái người sáng sớm đã an vị trong phòng làm việc của cô có tên là Bách Tuấn này, da mặt tuyệt đối dày hơn cả tường thành!

“Sắp mười hai giờ rồi, anh vẫn chưa tính rồi đi sao?” Không phải anh đã bày tỏ rõ ràng cô là không được sao? Vậy thì anh còn tới tìm cô làm gì?

Nhưng cô sẽ không nói ra nghi vấn trong lòng mình.

Cô hiểu rất rõ tính tình của anh, càng tò mò, thì anh sẽ càng treo ngược hứng thú của cô.

Sau khi đuổi mấy lần vẫn không đuổi anh đi được, cô quyết định biện pháp tốt nhất, chính là hoàn toàn phớt lờ anh, coi như anh không tồn tại, thậm chí ần hình!

Cả buổi sáng, cô thật sự thực hiện thái độ này với anh.

Mặc kệ Bách Tuấn nói gì, làm cái gì, cô đều thờ ơ, làm theo ý mình.

Nhưng, nhìn anh dạo bước khắp nơi trong phòng làm việc của cô, xem chỗ này một chút, lại sờ sờ chỗ đó; một lúc lại nhấc hai chân trên ghế salon xem báo, xem tạp chí, một lúc lại dút khoát nằm nghiêng trên ghế salon nhắm mắt dưỡng thần.....

Nhàn nhả giống như đang ở nhà anh ấy vậy.

Lừa gạt của cô không ngừng thiêu đốt sôi trào trong lòng ngực, cuối cùng nhịn không được xông phá điểm giới hạn.

“Nên ăn cơm trưa.” Bách Tuấn sức sống mười phần từ trên ghế salon nhảy dựng lên.”Thu dọn đồ đạc nhanh lên, anh đưa em đi ăn thịt kho cùng miến của fan.”

“Ăn ăn ăn! Anh thực sự chỉ biết có ăn thôi phải không? Cả buổi sáng trừ ăn ra chính là ngủ, cũng không phải là heo!” Cô liếc xéo anh, mặc dù nói ra lời phê phán cùng bất mãn, nhưng yết hầu của cô, cũng đã tiết ra nước miếng vì thèm ăn rồi.

Thịt kho, miếng cua fan. Đó chính là hai món ăn Thượng Hải mà cô thích nhất!

Tên bại hoại này, cứ nhiên lại dùng món ngon mà cô khó kháng cự nhất để dụ dỗ cô, thật sự quá đáng!

Ngày hôm qua, dưới sự bức hiếp của anh, hại cô đến cuối cùng vẫn rất không tranh khí ăn một miếng pizza.

Ai bảo cái pizza chân giò hun khói đó thơm như vậy? Kề đói bụng tám năm như cô, nhìn dáng vẻ miệng to cắn ăn của anh, hoàn toàn không có cách nào cự tuyệt.

Nhưng, sau khi ăn xong, cô liền bị bao phủ bởi cảm giác tội ác nặng nề.

Khối pizza đó còn cho phomat gấp đôi nữa, hoàn toàn là béo không thể tả.....

“Làm heo có cái gì không tốt? Thật đáng yêu.” Cái kẻ đầu sỏ dụ dỗ cô kia, lại nở nụ cười tà ác, bắt lấy cánh tay cô với tư thế không cho phép cự tuyệt, kéo cô khỏi chỗ ngồi.”Chớ kì kèo mè nheo, chúng ta đi nhanh đi.”. Em không đi nữa!” Ninh Vũ Hoa cố gắng hất tay của anh ra, nhưng cái người đàn ông về mặt tươi cười đó, lại có lực tay mạnh như sắt thép vậy.

Không thể nhịn được nữa, cô chỉ có thể bực tức hô to.”Bách tuần, rốt cuộc tại sao anh lại muốn đối với em như vậy? Không phải đã nói xong, sẽ không ép buộc em gả cho anh sao? Vậy sao anh còn tới phòng làm việc của em mà quấy rầy em chứ?”

Trong lời chất vấn đầy tức giận của cô còn toát ra vẻ oán trách.

“Vũ Hoa, em nói như vậy thật khiến anh quá đau lòng.” Nụ cười của Bách Tuần lập tức đầy lo lắng.”Dù gì chúng ta cũng là bạn tốt từ nhỏ, em không muốn gả cho anh, thì lẽ nào chúng ta không thể làm bạn được nữa sao?”

Không được!

Sắc mặt cô cứng đờ, rất muốn lớn tiếng nói ra câu này với anh.

“Em cũng biết, mặc dù anh có rất nhiều bạn bè, nhưng phần lớn đều là bạn nhậu, bằng không chính là những cô gái muốn nịnh bợ anh..... Không có một người nào có thể an tĩnh nói chuyện phiếm ăn com, thậm chí tâm sự chuyện tri kỷ.” Trên gương mặt anh tuần của anh xẹt qua thất vọng, đột nhiên buông tay cô ra.

“Thật vất vả em trở lại, anh thật sự vô cùng vui mừng. Nhưng ngay từ đầu em không những mặt nặng mặt nhẹ với anh, còn đối nghịch với anh mọi nơi; thậm chí sau khi chúng ta nhận biết nhau, cũng mãnh liệt kháng cự anh.....” Bách Tuần mang theo vài phần cô đơn, khẽ thở dài, ánh mắt dịu dàng hơi chờ đợi, ngưng mắt lặng lẽ nhìn cô.

Anh đang diễn kịch.

Anh muốn dùng chính sách buồn bã để lấy sự đồng tình từ cô.

Nhất định, nhất định là như vậy!

Lý trí của Ninh Vũ Hoa đang gầm thét, nhưng tình cảm, lại không tự kiềm chế bị phần tiếc nuối trong lời nói của anh hấp dẫn.

Tất cả phản kháng như chiếc xương bị mắc tại cổ họng, cô không nói ra được nửa chữ.

“Chỉ cùng ăn một bữa com, cũng làm em cảm thấy khó khăn như vậy sao?” Anh đút hai tay vào túi, tự giễu cùi mặt xuống.”Chúng ta bây giờ..... Thậm chí ăn chung bữa ăn trưa cũng trở nên khó khăn như vậy.”

“Em..... Không phải là không muốn đi ăn com cùng ăn, chẳng qua em phải để ý đến vóc dáng, không thể ăn nhiều.....”

Cô nhú mồm, tự trách sao mình phải giải thích với anh nhiều như vậy.

“Trong phòng ăn cũng có rau dưa, trái cây cùng salad, cho dù không ăn cái gì, thì e cũng có thể theo bồi anh.” Anh nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn cô chăm chú.”Dĩ nhiên, em cũng có thể, để anh đi ăn trưa một mình.”

Ninh Vũ Hoa bị đẩy đến sát lán ranh do dự. Nếu như bây giờ cô lựa chọn không đi, như vậy nhất định anh sẽ thuận lợi bị cô đuổi đi, về sau có lẽ cũng sẽ không lại xuất hiện tại phòng làm việc của cô nữa.....

“Thôi, anh không làm khó dễ em nữa.” Bách Tuần lùi về phía sau một bước, cố ý kéo ra khoảng cách giữa hai người.”Em ghét ăn com với anh như vậy, cũng không có cách nào khác, ai bảo trong mắt em, anh chỉ là một thiếu gia đào hoa thất học ăn chơi trác táng đâu?”

Cái giọng nói trầm thấp khàn khàn lại lộ ra nhạo báng, cùng vẻ cười khở cổ làm ra vẻ không sao cả trên mặt anh, lại giống như mũi nhọn, đâm vào trong lòng của cô.

“Không phải như thế.” Ninh Vũ Hoa nhẹ giọng phản bác.”Em..... Em đi ăn trưa cùng anh.”

Tại sao cô lại không cự tuyệt anh chứ?

Bởi vì cô không làm được.

Đối mặt với Bách Tuấn chân thành trước mắt, cô giống như thấy được chàng trai khuấy động cõi lòng cô mười năm về trước ——

Vị bạch mã hoàng tử luôn làm bạn với cô những lúc cô vô lực nhất, giải quyết tất cả những vấn đề khó khăn giúp cô.

Cho dù đã từng bị anh làm tổn thương nặng nề, cô vẫn không cách nào chịu đựng được khi thấy anh thất vọng cùng cô đơn.

“Em chắc chắn?” Anh lộ ra nụ cười như ánh mặt trời trong trí nhớ, trong nháy mắt ám áp thấp sáng trái tim cô.

“Ừ.” Nếu quyết định, vậy thì thân nhiên mà chống đỡ.

Ninh Vũ Hoa cảm ví lên, đi trước ra ngoài.

Quả nhiên cô vẫn mềm lòng cùng thiện lương như vậy, chỉ mấy câu nói đơn giản, đã có thể dễ dàng để cho cô đi vào khuôn khổ.

Bách Tuấn mang theo tâm tình vui thích, lẳng lặng đưa mắt nhìn bóng lưng của cô.

Xem ra, muốn đạt tới mục đích của anh thật đúng là chuyện đơn giản, chỉ cần lôi kỷ niệm của bọn họ ra, thì không có gì làm không được.

Thay Ninh Vũ Hoa đóng cửa phòng làm việc thì bờ môi Bách Tuấn không tự chủ nâng lên một nụ cười hớn hở.

Em gái mập, là không thể nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay của anh.

Ngoại trừ theo đuổi em gái mập ra, thì anh cũng tính toán để cô khôi phục tình yêu nhiệt tình của cô đối với thức ăn ngon nữa.

Dù sao, nhìn cô say mê ăn đồ ăn ngon, là một trong những niềm vui thú lớn nhất trong cuộc đời anh.

Nếu như bọn họ nhất định phải trở thành vợ chồng, làm sao anh có thể bỏ qua phúc lợi lớn như vậy được?

Hơn nữa bằng sự hiểu biết của anh, cô đối với thức ăn ngon, vẫn yêu thích như vậy, không cách nào cự tuyệt hấp dẫn.

Nếu là thích, cũng không cần đề nén bản thân kháng cự.

Như vậy, thật sự có chút đáng thương.

Em gái mập của anh cho dù biến thành Yêu Diệu Thực Nữ, cũng nên vẫn là cô em gái mập tham ăn lại mơ hồ mới đúng.....

Hiện tại Ninh Vũ Hoa, hoàn toàn bước vào cái bẫy của Bách Tuấn.

Nói gì mà cùng đi ăn trưa với anh, lại trở thành việc làm hàng ngày.

Mới bắt đầu, cô còn có thể nhịn con thèm ăn được, cố gắng bỏ qua các món ăn ngon đặt trước mặt cô.

Nhưng mỗi ngày anh đều mang cô đến những nhà hàng khác nhau, hơn nữa mỗi lần đều là nhà hàng mà chắc chắn cô sẽ thích!

Trong tám năm qua, vì giữ vững vóc người đẹp, cô cố ý tránh các loại thức ăn có nhiều chất béo, gần như lấy rau dưa mà sống, cho nên, cô đã đói bụng tám năm rồi.....

Trong sự khắc chế quá mức bản thân, khát vọng điên cuồng của cô đối với thức ăn ngon, cũng lặng lẽ bành trướng, nảy sinh.

Mỗi lần Bách Tuấn cũng sẽ gọi một đồng lớn thức ăn mà cô thích đặt ở trước mặt cô, đối mặt phong phú cùng lượng lớn thức ăn ngon hấp dẫn như vậy, hơn nữa những lời khích lệ cùng ca ngợi vô cùng phong phú, định lực cùng sự nhẫn nại của cô, chỉ có thể dần dần sụp đổ.

Từ ban đầu chỉ là xem qua, đến cuối cùng gần như ăn một lượng giống anh trong bữa ăn chính, Ninh Vũ Hoa cảm giác mình đang từng bước một bước về phía vực sâu mỹ thực.

Vậy mà, mặc dù nội tâm tràn đầy giằng giụa, cũng không biết trúng tà gì, mỗi lần cô đều sẽ dưới sự cổ động của anh, cùng với ánh mắt chờ đợi tha thiết, vượt qua phòng tuyến mình đã đặt ra.

Cô thật quá không có tiền đồ.

“Món sườn bò nướng cùng cá tuyết ở đây, có phải cực kỳ tuyệt vời hay không?” Trong lúc đang ăn đồ ngọt thì Bách Tuấn hả hê liếc về phía mặt bàn trống không trước mặt Ninh Vũ Hoa.

Quả nhiên là “em gái mập”, yêu thương nhiệt tình đối với thức ăn ngon, thật ra vẫn ẩn sâu ở trong cơ thể cô, chỉ cần thoáng đốt lửa là có thể dẫn hỏa

trong nháy mắt, không hề làm anh thất vọng chút nào.

Nhìn cô ăn thịt nướng một cách say mê ngọt ngào, cái loại cảm giác hạnh phúc trong lòng anh từ rất lâu đó, lập tức tràn đầy ra.

“Đừng nói!” Ninh Vũ Hoa che kín cặp mắt, hiển thị rõ không muốn nhớ lại mới vừa rồi bản thân ăn uống không e thẹn chút nào đó.

“Thế không ăn món điểm tâm ngọt nữa hả?” Thấy cô đẩy kem khoai môn thơm ngon trước mặt ra, anh không hiểu nâng lên lông mi. “Món kem khoai môn này rất thơm, nhất định em sẽ thích.”

“Bách Tuấn, chẳng lẽ mục đích của anh là muốn cho em ăn thành một Tiểu Mập Mạp? Có phải chờ em biến thành bộ dáng kia, trong nhà anh cũng sẽ không bắt anh phải lấy em nữa hả?” Ninh Vũ Hoa ngồi thẳng người hỏi.

Cô rất cố gắng kháng cự hương thơm của khoai môn, cũng rất nghiêm túc suy tư cái vấn đề này.

“Đối với em, vóc dáng thật sự quan trọng như vậy?” Cũng đúng, tiểu nữ sinh cuối cùng lớn lên, sẽ nghĩ muốn có vóc dáng quyến rũ, cũng là chuyện dễ hiểu.

Huống chi, từ trước đến giờ anh cũng thưởng thức những cô gái trước sau lời lờm kia. Chẳng qua, vừa nhìn thấy dáng vẻ “Em gái nhỏ” cực tuyệt thức ăn ngon, thì anh liền cảm thấy rất tiếc nuối, thậm chí trong lòng còn thấy không vui.

“Vóc người đối với bất kỳ ai đều rất quan trọng.” Cô trừng mắt nhìn lại anh. “Đừng nói với em, anh cảm thấy dáng vẻ mập mạp trước kia của em tốt hơn so hiện tại.”

Cái vấn đề này cũng không có nhận được ngay câu trả lời của Bách Tuấn, anh nhú chặt lông mày, mặt lộ vẻ trầm tư.

“Thế nào? Không thể trả lời vấn đề của em?” Trong lúc Ninh Vũ Hoa đang dương dương hê hê hếch mũi lên thì anh bỗng dưng đứng dậy đi về phía cô.

Cúi đầu xuống, gò má đường nét rõ ràng cùng ngũ quan anh tuấn tà nịnh của anh, phóng đại ở trước mắt của cô, khiến lòng cô không hiểu hoảng loạn.

Thật lâu, anh cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn cô như vậy.

“Anh..... Anh muốn làm gì?” Khi anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm, Ninh Vũ Hoa chỉ càng ngày càng cảm thấy mặt đỏ tai nóng.

Một hình ảnh khắc sâu xẹt qua đầu - đó chính là nụ hôn cưỡng đoạt của anh mấy ngày trước.

“Anh không muốn làm gì cả, chỉ là nghĩ đến sau khi chúng ta gặp lại, anh còn chưa nhìn em thật kỹ đâu.” Anh đưa ngón tay thon dài ra, đột nhiên sờ trớn sợi tóc trên trán cô. “Chúng ta có bao nhiêu năm không gặp mặt rồi hả? Em không nhớ anh sao? Sau khi đi Canada, thậm chí không hề gọi cho anh một cuộc điện thoại..... Không phải trước kia quan hệ của chúng ta cũng không tệ lắm sao?”

Nhìn vẻ cảnh giác trong mắt cô, đáy lòng Bách Tuấn dâng lên một loại cảm xúc không vui khó nói lên lời.

Mặc dù những ngày này, anh vẫn cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa hai người, nhưng nhận được từ phía Ninh Vũ Hoa, vẫn là có hạn.

Hình như cô rất phòng bị với anh, giống như không bao giờ tin tưởng như quá khứ nữa.

Vậy mà đối với anh mà nói, cho dù tách ra tám năm, cô vẫn là cô nữ sinh nhỏ rất ưa thích đi theo bên cạnh anh, cùng thảo luận về thức ăn ngon và phiến nào với anh, vô cùng y lại vào anh.

“Ai sẽ nhớ anh!” Ninh Vũ Hoa hoảng sợ rũ mắt xuống, nhịp tim không tự chủ tăng nhanh.

Cô hận chết anh, làm sao có thể nhớ anh chứ?

Sao anh lại nói đến đề tài này chứ?

Ninh Vũ Hoa cố gắng đẩy tay của anh ra, lại bị anh cầm lại.

Bách Tuấn không thể nào chấp nhận sự cự tuyệt của cô, ngược lại dùng sức cầm tay nhỏ bé của cô, rũ xuống trong mắt xẹt qua ánh sáng bén nhọn.

“Trước kia tay của em luôn là thịt đỏ đỏ, mềm mại không xương, cũng không gầy như que củi giống như bây giờ.” Anh cực kỳ không vừa lòng nhú mày lại.

“Gi mà gầy như que củi? Có phải anh cố tình muốn tức chết em hay không?” Cô ra sức đẩy tay anh ra.

Kể từ khi cô gầy đi, mặc kệ đi tới đâu, đều chỉ nghe được lời ca ngợi.

Mọi người khen ngợi cô có dáng vẻ thướt tha mềm mại, vóc người yếu điệu, mà cô rất kiêu ngạo về vóc dáng của mình, nhưng anh lại nói khó nghe như vậy!

“Vậy em muốn anh nói thế nào? Đây vốn dĩ chính là sự thật.” Bách Tuấn ngẩng đầu lên, buông tay cô ra, vẻ mặt kiên định đối diện với sự phẫn nộ của cô. “So với bộ dạng dinh dưỡng không đầy đủ, gầy đến da bọc xương của em bây giờ, anh tình nguyện thích em gái mập năm đó, tối thiểu năm đó, em sẽ không che giấu sở thích của mình ——”

“Anh mới không thích em gái mập!” Cô đập mạnh vào bàn ăn, gần giọng cắt đứt lời nói của anh.

Anh làm sao dám, làm sao dám nói như vậy!

Trong đầu Ninh Vũ Hoa, lửa giận không ngừng bộc phát ra, những lời này của Bách Tuấn, hoàn toàn phá vỡ thăng bằng trong lòng cô.

Cô bực tức đứng dậy, không hề lễ phép chút nào đẩy mạnh bả vai anh. “Tránh ra, em cũng không phải là gì của anh, anh không cần phải đứng gần như vậy!”

Bách Tuấn lui về phía sau mấy bước, cảm thấy kinh ngạc vì bỗng chốc cô lại có phản ứng lớn như vậy.

Ninh Vũ Hoa mang theo oán giận, ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện lên khinh thường cùng xem thường nhìn anh chằm chằm.

“Anh đang nói..., anh yêu thích khuôn mặt tròn đầy thịt, eo thùng nước, chân von voi của em trước kia? Đừng có nói đùa!” Cô không quan tâm đến hình tượng lớn tiếng rống giận.

May mắn là bọn họ ăn trong phòng riêng, nếu không âm thanh của cô tuyệt đối sẽ chấn động cả gian phòng ăn, thậm chí cả tòa nhà.

Đừng có nói đùa..... Năm đó, anh dùng chính câu này chối bỏ cô!

Cảm giác đau đớn xẹt qua toàn thân, khiến cô không nhịn được run rẩy.

“Bách Tuấn, em chưa từng nghĩ anh là người chẳng những không hề có ý thức trách nhiệm, còn dối trá nghĩ một đằng nói một nẻo như vậy nữa. Anh nói anh thích em của tám năm trước.....” Ninh Vũ Hoa cười lạnh căn xuống đôi môi đang phát run. “Vì sao vào lúc đó, anh không đề cập đến việc qua lại với em?”

“Vũ Hoa, anh.....” Đối mặt với sự tức giận của cô, Bách Tuấn hoàn toàn không hiểu nổi.

Rốt cuộc anh đã nói cái gì, chọc cho cô giận dữ như vậy?

“Em cảm thấy mình như một con ngốc, những ngày này, em đã lãng phí thời gian quý giá vì anh? Còn vô cớ lên vài kg.....” Cô nắm chặt vớ của mình, dùng sức hấp khí, cố gắng cân bằng lời lẽ đang lên cao.

“Nếu đã đạt thành nhận thức chung về một kết quả không đẹp đẽ, vì giữ lại một chút tình nghĩa cuối cùng, em nghĩ sau này chúng ta cũng không cần gặp mặt nhau nữa!”

“Bây giờ tính khí của em thật sự rất lớn.” Bách Tuấn cắn chặt hàm răng, nheo lại hai mắt. “Cái gì gọi là về sau cũng không cần gặp mặt nhau nữa? Em muốn đoạn tuyệt tất cả quan hệ với anh?”

“Chúng ta có quan hệ gì? Chúng ta vốn dĩ là không có bất cứ quan hệ gì.” Ninh Vũ Hoa ngược mặt lên.

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-2

“Thật sao?” Bách Tuấn trừng mắt, sắc mặt tái xanh. “Hiện tại không có, không có nghĩa là sau này cũng không có.”

Về mặt muốn phui sạch mọi quan hệ của cô ấy, khiến anh rất khó tiếp thu, sự tức giận bắt đầu dâng trào trong cơ thể.

Xem ra cô thật sự rất ghét anh, nhưng chuyện này..... Rốt cuộc là tại sao?

Vốn cho rằng, đó là vì anh không nhận ra cô, cô mới cáu kỉnh với anh như vậy; nhưng qua giao tiếp mấy ngày nay, đặc biệt là thái độ hiện tại của cô, càng làm cho anh hiểu rõ, cô thật sự không muốn đến gần anh.

Bách Tuấn cảm thấy cực kỳ thất bại, đồng thời cũng cảm thấy nghi ngờ và phẫn nộ.

“Anh có ý gì?” Phát hiện sự khiêu khích trong lời nói của anh, Ninh Vũ Hoa cảnh giác như có người.

“Có ý gì, sau này em sẽ tự hiểu.” Về mặt của anh kiên định, cả khuôn mặt trong nháy mắt cũng trở nên lạnh lẽo.”Anh cho em biết, không muốn gặp mặt, thì hoàn toàn là điều không thể.”

“Có cái gì mà không thể? Anh cho rằng anh là ai? Tôi có lý do gì cần gặp anh?” Mặc dù lùn hơn anh một khoảng, cô vẫn đứng trước mặt anh, ưỡn ngực, giằng co với anh.”Có lẽ anh của tám năm trước là người mà tôi sùng bái nhất, nhưng bây giờ tám năm sau rồi, trong mắt tôi, anh hoàn toàn là một người không có gì tốt cả!”

“Ninh Vũ Hoa!” Bách Tuấn tức giận gào lên.

“Chẳng lẽ không đúng như vậy sao?” Ninh Vũ Hoa không hề quan tâm đến cơn giận của anh, khiêu khích bước một bước về phía trước.”Những gì anh có, đều không phải dựa vào sức lực của bản thân mà lấy được; ngoại trừ khuôn mặt dễ nhìn, và gia thế mà cha mẹ ban cho anh ra, thì anh còn có cái gì để kiêu ngạo, tự hào nữa?”

“Đừng nên cho rằng tôi và em rất quen thuộc, mà có thể nói hươu nói vượn trước mặt tôi!” Bách Tuấn nắm chặt hai tay, nhìn con xúc động muốn vung tay lên.

Anh chưa bao giờ để ý đến việc người khác coi anh là kẻ hoàn khổ, cũng chưa bao giờ vì sự chỉ trích của người khác, mà cảm thấy tức giận.

Nhưng, cô lại không giống vậy.

Cô là Ninh Vũ Hoa, là người mà anh cho là có thể hiểu được anh, tán đồng với anh.

Giờ phút này, về mặt không thèm quan tâm của cô, còn có sự miệt thị trong lời nói của cô, cùng với thái độ cự anh từ xa ngàn dặm..... Thực sự đã đủ kích tự ái đàn ông của anh.

“Có phải nói hươu nói vượn hay không, trong lòng anh rõ ràng nhất.” Cô lại còn cả gan thêm dầu vào lửa.”Tĩnh lại đi, Bách Tuấn. Anh không phải là người sống một cách phi hoài, đừng làm cho tôi xem thường anh hơn nữa.”

Nói xong, khi thấy ánh mắt anh trừng lên giận dữ như muốn “Giết người”, cô thẳng sống lưng, ưu nhã xoay người.

“Em hoàn toàn không biết cái gì!” Bách Tuấn cắn chặt hàm răng, một loại căng thẳng đầy xa lạ, lan tràn khắp toàn thân.

“Người không biết, là anh mới đúng.” Giọng nói trầm thấp của anh, nhắc lên nỗi thất bại cùng đau thương che dấu dưới đáy lòng cô; đẩy cửa phòng, Ninh Vũ Hoa bước nhanh ra ngoài.

Ở sau lưng cô, sắc mặt của Bách Tuấn đầy âm u, trong mắt ngưng tụ băng hàn lạnh lẽo.

Kể từ sau khi tranh cãi một trận với Bách Tuấn, Ninh Vũ Hoa liền lọt vào một trạng thái vô cùng lo lắng, giống như có người dùng lực bóp lấy trái tim cô, khiến cô hít thở không thông đến mức không cách nào hô hấp nổi.

Kể từ ngày hôm đó, anh cũng chưa từng xuất hiện trước mặt cô nữa.

Người mà trước kia ngày ngày đều lười ở chỗ của cô, bất chợt không có chút tin tức; chính là người đàn ông mỗi ngày đều sẽ đưa cô đến các loại nhà hàng, cầu nhậu để cho cô ăn nhiều một chút, cứ như vậy biến mất vô tung.....

Cô thật đúng là có chút không quen.

Trên đường đến bách hóa Bách Thực dự họp, cô nhìn không được lại nhớ tới những chuyện này.

Cô, có phải đã nói rất quá đáng hay không?

Cẩn thận nhớ lại, lúc ấy cô thật sự là thẹn quá thành giận, nhất thời huyết khí dâng trào, mới có thể không lựa lời nói như vậy.

Cũng khó trách anh không muốn gặp lại cô.

Nhưng, không phải anh đã nói cái gì mà “Không muốn gặp mặt, thì hoàn toàn là điều không thể” sao?

Không ngờ vừa quay người, đã không giữ lời rồi.

Ninh Vũ Hoa ở trong lòng nhắc nhở bản thân: đó là lời nói trước khi cô nói ra những lời nói đã thương tự ái của người khác.

Trong lòng tự hỏi, nếu như cô bị ai đó nói như vậy, hơn nữa còn từ miệng một người quen biết nhau vài chục năm, chắc cô cũng sẽ không muốn gặp mặt người đó nữa?

Không gặp thì không gặp, có gì đặc biệt hơn người? Cô vốn dĩ cũng không muốn gặp mặt anh ta.....

Đi vào trong thang máy, cô cúi thấp đầu xuống.

Không nên lừa dối bản thân, Ninh Vũ Hoa, rõ ràng cô cũng rất đề ý, rất khổ sở.

Mang theo vài phần cô đơn, cô đi vào phòng họp của bách hóa Bách Thực, miễn cưỡng lên tinh thần, chuẩn bị thảo luận về hoạt động cùng hợp tác tiếp theo của đá quý Ninh Thạch và bách hóa Bách Thực cùng Bách Huân.

Cửa phòng họp bị người đẩy ra, người cùng bước vào với chủ quản của bộ phận tuyên truyền, và chủ quản phòng kế hoạch, không phải Bách Huân, mà là vị Phó Tổng Tài mới nhận chức của bách hóa Bách Thực: bách tuần.

Không đếm xỉa đến vẻ kinh ngạc trên gương mặt Ninh Vũ Hoa, anh khẽ gật đầu, sau đó mặt không chút thay đổi vào chủ vị.

Thấy hẳn không qua loa cát cười, nàng cũng chỉ có thể thu lại nghi ngờ cùng không hiểu, bình tĩnh cùng hắn thảo luận.

Trong suốt buổi họp, biểu hiện của Bách Tuần hết sức chuyên nghiệp cũng rất có năng lực, đối với thiết kế và yêu cầu cô đưa ra, cũng có thể cho đề nghị và lời giải thích phù hợp.

Hội nghị tiến hành hết sức thuận lợi, sau một tiếng, Bách Tuần tuyên bố kết thúc hội nghị.

“Cô Ninh, hôm nay tới đây thôi. Những vấn đề khác, chờ chúng ta trở về thảo luận bên phía mình xong, lại cùng nhau sửa đổi một lần nữa.”

Anh đứng lên, cơ thể vạm vỡ phối hợp đường nét sắc sảo của gương mặt, hiện ra một loại xa cách cùng uy nghiêm mà cô chưa từng thấy.

So với Bách Tuần lười biếng không kèm chế được trong quá khứ, giờ phút này, anh thực sự giống như là một nhà kinh doanh làm việc quyết đoán, lãnh khốc vô tình.

“Hẹn gặp lại.” Anh đưa tay về phía cô, sau cái nắm ngắn ngủi mà có lực, lập tức buông ra.

Ninh Vũ Hoa còn không kịp nói ra hai chữ “Gặp lại”, thì anh đã quay đầu, sai bước đi ra khỏi phòng họp.

Nhìn theo bóng lưng anh rời đi, cô không kim được mà nhúu chặt lông mày, tâm tình phức tạp.

Cô không thể trách cứ thái độ công việc hóa kia, dù sao bây giờ bọn họ cũng đang nói chuyện công việc; cô cũng không thể trách cứ anh đối xử với cô giống như đối xử với người xa lạ, bởi vì giữa bọn họ, đích thực từng có chuyện không vui.

Nhưng trong lòng cô vẫn thấy bất mãn đến mức muốn tức giận; càng làm cho cô buồn bực không thích chính là, vì lý do gì, lại khiến Bách Tuần luôn luôn không có chút hứng thú nào với việc kinh doanh, đột nhiên lựa chọn về công ty giúp một tay?

Chẳng lẽ..... Là bởi vì những lời nói kia của cô?

Nếu sự thật là như vậy, thì cô phải nên cảm thấy vui mừng, thậm chí may mắn, rốt cuộc anh cũng nguyện ý nghe lời “Khuyến cáo” của cô rồi sao?

Vậy mà sự thật là, khi cô đi ra khỏi phòng họp thì cô chỉ cảm thấy tâm tình cực kỳ không tốt.

Những tháng ngày tiếp theo, mặc dù cô và Bách Tuần không ngừng gặp mặt vì công việc, nhưng từ đầu đến cuối bọn họ đều bảo trì khoảng cách xa lánh mà lễ độ.

Thái độ của anh với cô luôn là giải quyết việc chung, hoàn toàn không cho cô bất cứ cơ hội nào vượt qua quan hệ công việc.

Một khi nói xong công việc, thì anh sẽ không nói với cô thêm một lời nào.

Đá quý Ninh Thạch đã cử hành mấy lần triển lãm đá quý tại bách hóa Bách Thực, còn có một chuỗi hoạt động tuyên truyền, đều nhận được sự hưởng ứng rất tốt, hai bên còn tiến một bước đưa ra một hoạt động quyền tiền từ thiện rất lớn.

Điều này cũng thể hiện sự hợp tác của bọn họ có hiệu suất rất cao, nhưng loại quan hệ hoàn toàn không dính dấp bất kỳ chút tình cảm riêng tư nào này, lại làm cho Ninh Vũ Hoa chưa thể thích ứng, cảm xúc cũng có vẻ tương đối ủ dột cùng phiền não.

Khi cả nhà cô nhận được thư mời, tối cuối tuần đến sự tiệc tại biệt thự của nhà họ Bách thì cô liền quyết định phải nhân cơ hội hỏi Bách Tuần cho ra nhẽ.

Hôm đó, nhà họ Bách mời khách, tất cả đều là bạn bè có quan hệ không tệ với nhà họ Bách, vì vậy không khí bữa ăn tối hết sức dung hiệp hài hòa.

Đối mặt người nhà, trên mặt Bách Tuần, cuối cùng cũng đã phủ lên nụ cười mê người mà cô quen thuộc.

Mặc dù trong lúc ăn bữa tối, giữa bọn họ không hề nói chuyện với nhau câu nào.

Ninh Vũ Hoa uống hai ly rượu đỏ để thêm can đảm, đợi bữa ăn tối vừa kết thúc, cô liền bước ngay về phía Bách Tuần.

“Tôi có lời muốn hỏi anh.” Cô không nói lời nào bắt lấy cánh tay của anh, thừa dịp những người khác không chú ý thì lời anh đi tới bên ngoài ban công cửa sổ.

“Chuyện gì?” Trong ánh trắng, vẻ mặt của anh tương đối nghiêm túc.

“Bây giờ, có phải anh rất ghét nói chuyện với tôi không?” Cái thái độ như hai người xa lạ kia, khiến cô không cách nào xem nhẹ được.

“Có phải em đang nói ngược không? Phải là em rất ghét tôi mới đúng.” Mặt anh không tỏ vẻ gì nhìn cô, không lộ dấu vết kéo tay cô ra, lui về sau một bước nhỏ.

Thật sự cô đã từng nói vậy.

“Chưa từng thấy người đàn ông nào hẹp hòi như anh.” Ninh Vũ Hoa cắn chặt hàm răng, cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Anh hi vọng cô nói xin lỗi sao? Cô mới không thêm.

Cô nói những lời đó, thực sự có ảnh hưởng bởi sự tức giận, nhưng cũng không phải hoàn toàn là những lời trái lương tâm.

“Hẹp hòi? Tùy em nghĩ như thế nào thì nghĩ.” Bách Tuấn ngẩng đầu lên, khoe miệng lạnh lùng hiện lên một nụ cười mỉa. “Những lời này em đã nói với tôi rất nhiều lần rồi. Em tìm tôi ra ngoài, là vì muốn nói tiếp những điều này sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Tại sao cô lại khiến cho tình huống trở nên căng thẳng rồi?

Ninh Vũ Hoa lo lắng nắm chặt đôi tay, trên gương mặt mỹ lệ rốt cuộc hiện lên chút thỏa hiệp.

“Em cũng biết rõ ngày đó mình nói có chút quá đáng.” Cô cúi đầu, ánh mắt thấp thỏm lướt trên sàn nhà màu xám. “Nhưng..... Đó cũng không phải những lời hoàn toàn không đúng? Anh thật sự..... Cuộc sống rất lười biếng, cũng thích lưu luyến hộp đêm, lại không có khát vọng gì..... Em cũng vì lo lắng cho anh..... Hôn nữa..... Ai cho anh nói những lời chọc giận em? Cho nên em mới có thể.....”

Bách Tuấn vẫn không lên tiếng cắt đứt lời cô, cô chỉ có thể nhắm mắt nói tiếp.

Trong lòng lo âu cùng bất mãn đang lặng lẽ sinh sôi, nếu cô đã cố gắng lấy lòng anh rồi, không phải anh nên phong độ mà cho cô bậc thang sao?

“Chuyện ngày đó, không cần nhắc lại.”

Khi Ninh Vũ Hoa bắt đầu cảm thấy lúng túng thì cuối cùng Bách Tuấncũng mở miệng.

Cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nở nụ cười hòa giải, ngẩng đầu lên, nhưng cô lại thấy khuôn mặt lạnh nhạt. “Tôi đã biết rất rõ địa vị của mình trong lòng em, cũng biết đánh giá của em về tôi. Sẽ trở thành giống như mong muốn của em, về sau trừ những cuộc gặp mặt trên công việc ra, thì giữa chúng ta, sẽ không còn có những quan hệ khác.”

“Bách Tuấn, anh.....” Ngực chọt núm chặt, cô yên lặng nhìn anh. “Anh nói có thật không?”

Bách Tuấn lạnh nhạt liếc cô.

Khoe miệng anh nhếch lên một nụ cười lạnh, đã tiết lộ ý tưởng hiện tại của anh.

Ngực Ninh Vũ Hoa đau đớn, càng ngày càng đau hơn.

“Anh chấp nhận đảm nhiệm chức Phó tổng giám đốc của bách hóa Bách Thực, có phải bởi vì ta những lời nói kia của tôi hay không?” Trước khi cô quá đau lòng, cô lựa chọn làm rõ nỗi nghi ngờ trong lòng mình trước.

“Có lẽ em cũng biết, cha tôi cho tôi hai lựa chọn. Hoặc là kết hôn với em, hoặc là trở lại tập đoàn Bách Thực làm việc; nếu như tôi không chọn cả hai, thì sẽ bị đuổi ra khỏi cái nhà này ngay lập tức, sau đó mất đi quyền thừa kế.” Anh hơi nhíu mày, trong giọng nói mang theo nhàn nhạt đùa cợt.

“Cho dù thế nào, kẻ hoàn khổ như tôi, sao có thể để mất đi quyền thừa kế chứ?” Anh nhún vai, cười lưu manh. “Vốn dĩ tôi cho rằng mặc dù em buồn tôi, nhưng sau khi tôi nói rõ khó khăn với em, có thể khiến em thuận lợi gả cho tôi.”

“Chờ một chút! Không phải anh nói với tôi, tôi không được sao? Làm sao anh lại vẫn suy tính lấy tôi chứ?” Cô bị Bách Tuấn làm cho hồ đồ rồi.

“Tôi nói, tuyệt đối sẽ không ép buộc em gả cho tôi, cũng không hề nói lời nào là không muốn kết hôn với em.” Bách Tuấn thẳng thắn giương mắt lên.

“Anh.” Cô tức đến nín thở. “Anh lại có thể lừa gạt tôi?” Hôn nữa còn là hết lần này đến lần khác!

“Đây chưa tính là lừa gạt. Tôi thẳng thắn tình cảnh của tôi với em, cũng cho em quyền lựa chọn có kết hôn với tôi hay không.” Bách Tuấn híp mắt lại.

“Dĩ nhiên là tính rồi! Anh che dấu mục đích thực sự của anh với tôi! Lý do anh tìm đến tôi, thật ra là vì làm tôi gả cho anh!” Khó trách mỗi ngày anh đều sẽ xuất hiện trong phòng làm việc của cô.

Nhìn thì giống như anh đang quan tâm đến sức khỏe của cô, muốn kết bạn với cô..... Nhưng thực ra lại có dụng ý khác!

Bách Tuấn gật đầu một cái.

Anh vậy mà gật đầu!

Về mặt Bách Tuấn thẳng thắn không hề che giấu, khiến trong lòng Ninh Vũ Hoa bị một cơn bão thất vọng đã kích, trong đó, còn trộn lẫn cay đắng cùng khổ sở mà chính cô cũng không hiểu.

“Tôi vốn cho rằng, quan hệ giữa chúng ta không kém như vậy, sau khi em hiểu rõ ràng, cũng sẽ xem xét sự chân thành của tôi, cùng tình cảm lâu năm của chúng ta, lựa chọn gả cho tôi.” Nét tự giễu trong mắt anh, càng thêm nồng đậm. “Nhưng tôi không nghĩ tới em lại chán ghét tôi như vậy.”

“Anh chân thành ở chỗ nào? Tình cảm lâu năm, anh thật sự quan tâm tới tôi sao? Tám năm trước anh cũng đã.”

“Em nói không chân thành, thì là không chân thành.” Anh rất quả quyết cắt đứt lời tỏ cáo của cô.

Ở trong mắt của cô, anh đã sớm trở thành người đàn ông không có gì tốt rồi; cho nên mặc kệ cô có ý kiến gì với anh, cũng sẽ không làm cho anh cảm thấy bất ngờ.

Ninh Vũ Hoa chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn anh, nỗi chua chát trong lòng không ngừng bành trướng lớn mạnh, cho đến khi chèn lên hô hấp cùng thanh âm của cô.

“Khi tôi nhận rõ tất cả những điều này thì tôi liền quyết định tới Tập đoàn Bách Thực nhận chức.” Anh dùng giọng nói bình tĩnh, lại mang theo mấy phần đùa cợt nói. “Em nói không sai, tôi trở lại tập đoàn Bách Thực, đúng là bởi vì những lời nói đó của em.”

Anh dừng lại một giây. “Một Bách Tuấn không có bất kỳ cống hiến đối với xã hội, về sau sẽ phải cống hiến hết mình ở tập đoàn Bách Thực. Nói như vậy, có lẽ tôi còn phải cảm ơn em rất nhiều nữa.”

Giọng nói của anh từ tốn mà bình tĩnh, lại mang theo một cỗ hờ hững làm cho người ta không rét mà run.

Hô hấp của Ninh Vũ Hoa, trong khi anh nói như vậy đã bị đoạt đi từng tắc một; một cỗ hàn khí lạnh như băng, chui thẳng từ mũi chân lên sống lưng cô, làm toàn thân cô rung động.

“Không có lời nào muốn nói, thì tôi đi trước.” Anh lạnh nhạt nhẹ liếc sắc mặt tái nhợt của cô, về mặt lạnh lẽo xoay người.

Ninh Vũ Hoa dùng sức hít thở, khẽ há mồm, lại phát hiện trong đầu trống rỗng.

Cô không biết nên nói gì.

Đứng thẳng dưới ánh trăng, hai hàng tiêu lệ lặng lẽ lăn xuống gương mặt của cô.

Ninh Vũ Hoa không hiểu, sao cô lại muốn khóc.

Không phải là cô đã đạt tới mục đích sao?

Cô chính là muốn cho Bách Tuấn thấy cô độc lập tự chủ, hơn nữa lấy tư thế hiên ngang đứng ở trước mặt anh.

Hiện tại, cô chẳng những chế giễu anh nặng nề, còn đánh mạnh vào lòng tự ái của anh, cũng để cho anh thoát khỏi cái loại cuộc sống chán chường ngột ngạt trong văng son, đắm chìm sắc đẹp kia.

Thật sự là thành công của cô.

Cô hoàn thành ước định với Bách Kiềm, cũng hoàn thành chuyện mình vẫn muốn làm với Bách Tuấn suốt nhiều năm qua.

Nhưng lòng của cô, tại sao lại đau như vậy?

Cô đau đến mức nước mắt không ngừng từ trong hốc mắt lăn xuống, đau đến mức giống như có người đang xé rách cô ra vậy.

Mà tất cả bi thương, bao gồm cả nỗi đau ẩn núp trong lòng suốt tám năm qua, trong nháy mắt này, tất cả đều bạo phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Lân Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-1

Editor: tu tai

Ninh Vũ Hoa một mình trốn trong vườn hoa vụng trộm rơi lệ, cho đến khi Quan Tĩnh Nhã vợ của Bách Huân tìm được cô.

"Thật xin lỗi, vừa rồi chị vô tình nghe được cuộc nói chuyện của em và Bách Tuấn." Quan Tĩnh Nhã vừa mở miệng, đã biểu lộ ý đồ của mình.

"Chị nghĩ có lẽ em có chút hiểu lầm cậu ấy." Quan Tĩnh Nhã ngồi xuống cạnh cô, chờ sau khi Ninh Vũ Hoa lau khô nước mắt, mới bình tĩnh mở miệng.

Ninh Vũ Hoa cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng nếu đối phương đã bắt đầu, thì cô cũng chỉ có thể yên lặng nghe tiếp.

"Mặc dù bề ngoài xem ra Bách Tuấn ngang ngược bất kham, luôn lười biếng, nhưng đây chẳng qua là hình ảnh cậu ấy muốn mê hoặc những người khác mà thôi; thật ra thì cho tới nay, cậu ấy đều đang lên lên làm chuyện mà mình thích." Quan Tĩnh Nhã tự nhiên cười một tiếng. "Trong mắt chị thì lý tưởng của cậu ấy, còn hết sức đáng giá được mọi người tôn kính đấy."

"Rốt cuộc là cái gì?" Ninh Vũ Hoa sững sờ chớp mắt.

"Cậu ấy phụ trách quản lý tài chính của mấy quỹ từ thiện, cũng thường đi làm công tác từ thiện ở các nơi, thậm chí đã đến rất nhiều đất nước nghèo khó ở Châu Phi."

Ninh Vũ Hoa hoàn toàn ngây dại. "Làm sao có thể?"

"Nghe xong có phải thấy có chút không thể tưởng tượng nổi hay không? Thành tựu của cậu ấy, nhiều năm qua đều không ai biết; bởi vì chị cũng từng giúp đỡ đầu tư trong các Quỹ này, sau đó tình cờ gặp cậu ấy, mới biết." Quan Tĩnh Nhã nhẹ nhàng gạt đầu với cô.

Ninh Vũ Hoa hoảng sợ hạ mi xuống, không thể tin vào những gì mình nghe được.

Cái người đốc sức ở sự nghiệp từ thiện trong miệng Quan Tĩnh Nhã, là Bách Tuấn sao?

"Có lẽ em cũng biết, cậu ấy là kỳ tài trong phương diện tài chính, lúc học đại học cũng đã một mình đảm đương một phía trong ngân hàng đầu tư của tập đoàn Bách Thực rồi, những năm này, cậu ấy trở thành cố vấn tài chính của rất nhiều quỹ từ thiện, quản lý tiền bạc giúp bọn họ, nhưng chưa bao giờ cầm lấy một phần tiền thù lao, tất cả đều là giúp đỡ không công." Quan Tĩnh Nhã tiếp tục giải thích.

"Vậy tại sao anh ấy lại không để cho người khác biết? Đây là một chuyện tốt biết bao....." Ninh Vũ Hoa mở to mắt, cố gắng tiêu hóa những tin tức thần kỳ này.

Vậy cô..... Chẳng phải là cho tới nay vẫn luôn trách lầm Bách Tuấn? Vừa nghĩ tới những lời cô đã nói với anh, thì cô liền không nhịn được nhức đầu.

"Bách Huân nói cho chị biết, cha một lòng muốn để cậu ấy trông nom bộ phận tài chính của tập đoàn Bách Thực, cho nên cậu ấy mới sẽ biểu hiện vô tâm với sự nghiệp như vậy, trầm mê thanh sắc, sợ bị cha phát hiện thật ra cậu ấy vẫn đang tiến hành đầu tư, mà ép buộc cậu ấy về công ty giúp đỡ." Quan Tĩnh Nhã bình tĩnh cười cười.

"Làm sao có thể vẫn giữ được bí mật? Bác trai, không giống loại người sẽ bị che giấu được." Đột nhiên, Ninh Vũ Hoa cảm thấy hơi lạnh, cô đưa hai tay ra, ôm lấy bả vai của mình.

"Những năm này, tất cả anh em bọn họ đều giúp đỡ cậu ấy cùng nhau giấu giếm bên ngoài, nhưng chị nghĩ nhất định mẹ cũng biết rõ, về phần cha..... Có lẽ trong lòng cũng biết chút, nhưng vẫn không hề từ bỏ ý nghĩ kéo Bách Tuấn về tập đoàn Bách Thực." Quan Tĩnh Nhã nhìn cô tìm tòi.

"Bác trai có đôi lúc thật sự rất độc tài." Điểm này, ở vấn đề hôn nhân của cô và Bách Tuấn, cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Quan Tĩnh Nhã cười tán đồng. "Tóm lại chuyện này, Bách Tuấn tuyệt đối không muốn cho người ngoài biết. Lúc cậu ấy làm công tác từ thiện cũng rất khiêm tốn, cũng không nhắc tới mình là ai; chị nghe Bách Huân nói, cậu ấy và những quỹ từ thiện kia cũng đều ký điều khoản giữ bí mật, tuyệt đối không thể công bố thân phận cố vấn tài chính của cậu ấy ra bên ngoài."

Ninh Vũ Hoa từ từ đón nhận lời nói của Quan Tĩnh Nhã. "Em nghĩ là anh ấy sợ rước lấy sự chú ý của giới truyền thông, có thể đưa tới một chút phiền toái không cần thiết, sẽ làm bác trai buộc anh ấy chặt hơn."

Cô lập tức có chút sáng tỏ, lại càng nhiều phiền muộn cùng khổ sở không nói ra được.

Bỗng nhiên cô phát hiện, vốn cho là người quen thuộc, thật ra thì không hiểu rõ một chút nào.

Khó trách anh không để ý tới cô..... Cô hoàn toàn không làm rõ ràng chân tướng sự tình, đã tự cho là cái gì cũng biết mà đi chỉ trích người khác, một cô gái không được yêu thích như vậy, thật rất khiến người chán ghét.

"Chị nói cho em biết những điều này..... Không sao chứ?" Mang theo tâm trạng lo lắng không yên, cô quay đầu nhìn về phía Quan Tĩnh Nhã.

"Chị cảm thấy nên để cho em biết. Đây là lần đầu tiên chị thấy Bách Tuấn bởi vì có người chỉ trích cậu ấy cả ngày không làm việc đảng hoàng mà không vui, thậm chí lựa chọn tiếp nhận chức vụ mà cha sắp xếp cho cậu ấy, trở về làm việc trong tập đoàn Bách Thực." Quan Tĩnh Nhã dí dỏm nháy mắt. "Ninh tiểu thư, tầm ảnh hưởng của em đối với cậu ấy rất lớn đấy."

"Lực ảnh hưởng gì....." Cô càng để ý lời nói của Quan Tĩnh Nhã, lại càng thấy vô cùng xấu hổ.

"Hiện tại khẳng định anh ấy hận chết em....." Ninh Vũ Hoa thở dài một hơi giống như trút tâm sự vậy.

Cho tới nay, vẫn luôn cảm thấy mình có thể đúng lý hợp tình mà dạy dỗ anh, bây giờ mới phát hiện hoàn toàn là một sự hiểu lầm.

Hơn nữa, còn là một sự hiểu lầm to lớn!

Rốt cuộc cô nên làm thế nào, mới có thể đền bù cho sai lầm này?

Ninh Vũ Hoa đập vào đầu, phiền muộn xiết chặt lông mày, lâm vào u sầu.

"Bách Tuấn, rõ ràng anh có làm việc, tại sao không nói cho em? Tại sao để em giống như con ngốc, nói những lời nói ngu xuẩn tự cho mình là đúng kia trước mặt anh chứ?"

Kết quả sau khi tự hỏi của Ninh Vũ Hoa, chính là vọt thẳng đến phòng làm việc của Bách Tuấn, hỏi rõ ràng.

Cô cho là thay vì suy nghĩ vợ vẫn do dự bất quyết, không bằng trực tiếp mặt đối mặt giải quyết.

Nhưng ngồi ở sau bàn công tác Bách Tuấn vô cảm nhìn cô.

Mặc dù cô cảm thấy đuối lý, nhưng chuyện này..... Chẳng lẽ đều là lỗi của cô sao? Nếu như là cô hiểu lầm, tại sao anh không chủ động giải thích rõ với cô?

"Sao anh không nói lời nào?" Trên mặt Ninh Vũ Hoa hiện lên vẻ ảo não, đôi môi mím chặt. "Anh có biết như vậy sẽ khiến em trông rất buồn cười, rất hấp tấp, rất ngu ngốc hay không? Hay là nói..... Anh có ý không muốn nói với em sao?"

Không biết vì sao, vẻ mặt lạnh lùng của anh, không khỏi làm cho cô cảm thấy uất ức.

Cô không thêm để ý sự tổn thương anh gây ra cho cô nhiều năm trước, vẫn lấy đức báo oán muốn trợ giúp anh, cũng coi như có lòng tốt, kết quả anh chẳng những không cảm kích, còn lừa dối làm cô sai lầm.

"Em đã từng cho anh cơ hội nói chuyện sao?" Bách Tuấn tỉnh táo dựa vào thành ghế thật sao phía sau lưng. "Vào thời điểm trước khi rõ ràng thân phận của em, em luôn lời lẽ chính nghĩa khinh bỉ anh cùng chỉ trích anh...sao anh phải giải thích với một người xa lạ nhiều như vậy chứ?"

Ba chữ "Người xa lạ" lập tức làm cô đau nhói.

"Em cho là anh sẽ nhận ra em." Cô kiềm chế đáy lòng nhói đau nhanh chóng trả lời.

"Điểm này đúng là sơ sót của anh." Vẻ mặt lạnh nhạt của Bách Tuấn cuối cùng cũng nổi lên một chút biến hóa.

"Nếu như không phải là chị dâu cả của anh nói cho em biết sự thật, chẳng lẽ anh chuẩn bị lừa gạt em cả đời?" Tâm tình của cô càng trở nên phức tạp, không nhịn được oán trách.

"Anh nhớ được em đã từng nói với anh, giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ gì." Hai tay của anh đặt chồng lên nhau, nhìn như tùy ý đặt trên bàn làm việc.

"Em nói không sai, qua lâu như vậy, chúng ta đã sớm không hiểu biết lẫn nhau; trước khi em kết luận bừa về anh, cũng không từng nghĩ tìm anh yêu cầu giải thích?" Anh thoáng nhún mày.

Ninh Vũ Hoa cắn chặt môi, vô lực phản bác.

Lòng cô bởi vì giọng nói bình tĩnh không gợn của anh, mà không ngừng níu chặt.

"Em tin những gì mình thấy trước mắt, đây cũng là phản ứng bình thường mà thôi." Anh gạt đầu bày tỏ khẳng định, nhưng ánh mắt lại không hề có nhiệt độ. "Như vậy, anh cũng không cần thiết phải có ý giải thích rõ với em. Chuyện này, vốn dĩ anh không muốn cho quá nhiều người biết."

Anh đang dùng lời của cô..., phủ sạch quan hệ với cô; nhưng làm cho cô cảm thấy khó chịu, là mỗi câu nói của anh, đều là sự thật.

Trước khi cô trách cứ Bách Tuấn, thật sự cô chưa bao giờ nghĩ tới việc chứng thật với anh.

Bây giờ bọn họ không có cách nào hiểu rõ nhau..... Ngay cả quá khứ, bọn họ có thật sự hiểu rõ lẫn nhau hay không?

"Còn có những chuyện khác sao? Nếu như là công việc, em có thể ngồi xuống tiếp tục nói; nếu như là chuyện riêng..... Thật xin lỗi, hiện tại anh không có thời gian." Anh cúi đầu, cầm bút lên ký tên, giọng nói tuyệt tình hết sức chói tai.

"Em còn có lời muốn nói." Ninh Vũ Hoa cố chấp mà kiên định nhìn anh. "Bách Tuấn, anh..... Thật sự là tên khốn kiếp! Sao anh lại đối với tôi như vậy?"

Anh làm cho tôi cảm giác như mình làm chuyện rất không tốt với anh, để trong lòng tôi rất đau..... Không phải là tôi hiểu lầm anh sao? Có gì phải tức giận....."

Nhưng hình như, chuyện thật sự rất nghiêm trọng.

Bởi vì sự hiểu lầm của cô, mới khiến anh không thể thi triển khát vọng của mình, mà phải ngồi trong phòng làm việc mà anh không hề thích!

"Khốn kiếp, cho tới bây giờ anh chính là một tên khốn kiếp, trước kia là như vậy, bây giờ vẫn là như vậy....." Nước mắt của Ninh Vũ Hoa không hiểu chảy xuống.

Cô biết rõ là không được khóc, cũng không nên khóc, nhưng là nỗi chua xót bồi hồi ở ngực, làm thế nào cũng không xua đi được, theo về mặt cùng giọng nói cô ý xa lạ của anh, ngược lại càng khiến người khác khô sở.

"Ninh Vũ Hoa!" Bách Tuấn chợt ngừng đầu lên, sau khi chứng kiến nước mắt của cô, càng tức giận hơn mà mân chặt môi mỏng."Rốt cuộc thì hôm nay em tới làm gì? Ngoại trừ chỉ trích anh ra, thì em không có chuyện gì khác để làm sao?"

Cô không muốn có liên quan với anh, cho nên anh đã cố gắng hết sức kéo dài khoảng cách với cô, làm bất hòa quan hệ.

Nhưng cô, lại còn chạy tới trước mặt của anh bộc phát tính tình lung tung, khóc sụt sùi, giống như anh đang khi phụ cô vậy.

Cuối cùng thì cô muốn như thế nào? Thật sự làm anh không thể nhịn được nữa!

"Anh không cần phải đuổi tôi đi, tôi chỉ nói thêm một câu cuối cùng nữa." Ninh Vũ Hoa dùng sức lau nước mắt nơi khóe mắt đi, khí thế hùng hăng đến gần anh.

Bách Tuấn ngao mạn ngừng đầu lên, hồ nghi nhưng mày rậm."Tốt nhất thật sự là một câu cuối cùng."

"Bách Tuấn, đồ khốn kiếp....." Cô vẫn nhìn không được mà mắng một tiếng, đôi tay dùng sức đập lên mặt bàn của anh.

Cô hung tợn nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt nháy cũng không nháy."Chúng ta kết hôn đi, ngay lập tức!"

Trong phút chốc Bách Tuấn tròn to hai mắt, nhìn lại cô mạnh mẽ không có đường lùi, dần dần lộ ra khốn hoặc."Em nói..... Cái gì?"

"Hiện tại em nói xong rồi, tạm biệt!" Sau khi cô trừng mắt nhìn anh thêm lần nữa, liền giữ cảm xúc dâng trào xoay người.

Cô chỉ tính toán nói một câu, nếu nói xong rồi. Cô cũng không cần thiết tiếp tục lưu lại.

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, Ninh Vũ Hoa bước nhanh chân, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng làm việc của anh.

Bách Tuấn dùng sức nhíu mày, trên khuôn mặt cương nghị tràn đầy kinh ngạc cũng không xác định.

Bách Tuấn phát hiện, Ninh Vũ Hoa là nghiêm túc.

Cô thật sự chuẩn bị muốn kết hôn với anh, thậm chí trong lúc chưa có sự đồng ý của anh, cô đã khua chiêng gõ trống chiêu cáo thiên hạ.

Chẳng những cha mẹ hai nhà bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của bọn họ, ngay cả bạn tốt của anh, cũng gọi điện thoại tới chúc mừng hoặc là truy hỏi anh, nhưng bọn họ đối với chuyện anh quyết định kết hôn, đều tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên cùng kinh ngạc.

Cảm thấy không hiểu cùng kinh ngạc nào chỉ là những tên kia, ngay cả chính anh, cũng không rõ rốt cuộc Ninh Vũ Hoa đang có tính toán gì!

Vậy mà, khi anh thử liên lạc với Ninh Vũ Hoa thì cô lại lấy cơ công việc bận rộn mà né tránh.

Ai ngờ, Ninh Vũ Hoa đang xem xét cửa hàng của đá quý của Ninh thì ở bách hóa Bách Thực thì lại bị Bách Tuấn tóm gọn.

"Em đi theo anh."

"Bách Tuấn, mọi người đang nhìn!" Cô muốn tránh thoát bàn tay như gong kim của anh."Em còn phải thay thẻ trang sức bày biện trong tủ kính và huấn luyện nhân viên, anh làm gì vậy."

"Đừng nói nhiều! Nếu như không muốn đưa tới đông người vây xem, hãy lên lầu cùng anh." Anh lạnh lùng liếc xéo cô một cái, ngừng đầu ưỡn ngực, lôi kéo cô đi về phía thang máy.

"Làm sao lần nào anh cũng không nói lý như vậy chứ?" Nhớ tới lúc trước anh đột nhiên cưỡng hôn đó, cô lại bị dọa không dám kháng cự nữa.

"Ai cho em không nhận điện thoại của anh!" Cả buổi sáng hôm nay, anh gọi vô số lần vào điện thoại di động của cô, nhưng tất cả đều không ai nghe.

"Không thể nào, em đều không nhận được. Anh chắc chắn là gọi đến số điện thoại của em?"

Thái độ nghi ngờ của Ninh Vũ Hoa, khiến trong lòng Bách Tuấn không vui.

"Anh sẽ nhảm số điện thoại của em?" Anh lôi cô ra khỏi thang máy, cũng không quay đầu lại xông thẳng vào phòng làm việc của mình.

"Nhưng em thật sự không có....." Cô mở túi xách ra, ngạc nhiên một giây. "Thật xin lỗi, em không mang điện thoại di động."

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6-2

Editor: tu tai

"Quý mới tin lời giải thích của em." Sau khi đi vào phòng làm việc, Bách Tuấn nhanh chóng đóng cửa lại. "Anh hỏi em, em chuẩn bị cái tiết mục kết hôn kia, là muốn làm gì?"

"Cái gì mà làm gì chứ?" Cô vẫn còn đang nghĩ xem mình để điện thoại di động ở chỗ nào, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

"Còn dám giả vờ ngu?" Bách Tuấn bỗng buông tay cô ra, đôi tay ôm ngực, dựa vào vách tường phía sau lưng. "Xem ra tám năm em ở Canada, thể trọng giảm bớt không ít, ngược lại là gan lại tăng lên rất nhiều!"

"Này, Bách Tuấn!" Cô bỏ qua suy nghĩ tìm điện thoại di động, chuyên tâm đối phó người khó dây dưa trước mắt. "Nếu như anh còn nói hươu nói vượn nữa, thì em sẽ lập tức hủy bỏ hôn lễ của chúng ta!"

"Vậy thì hủy bỏ đi." Anh không sao cả ngẩng đầu lên. "Chưa từng thấy qua cô gái nào giống như em! Anh có đồng ý cưới em sao? Hay là một mình em tự nói ra tự quyết định! Em cứ muốn gả cho anh như vậy sao?"

"Em....." Cô oán giận cắn chặt môi đỏ mọng. "Anh không cần chó cắn chó trong hang, không biết lòng tốt của người khác! Em muốn kết hôn với anh, cũng không phải vì em muốn gả cho anh, mà chỉ vì anh, mới không thể không ra hạ sách này đây!"

Cô đã sớm biết anh không phải thật lòng muốn kết hôn với cô, nhưng anh cũng không cần phải nói lớn tiếng như vậy chứ?

Chẳng qua, cô mới sẽ không đau lòng bởi vì anh không muốn kết hôn với cô, dù thế nào đi nữa sự thật anh không thích cô này, cô đã biết rõ từ lâu rồi.

"Anh chỉ có thể kết hôn với em, mới có thể thoát khỏi công việc trong tập đoàn Bách Thực, đây là điều kiện chọn một trong hai mà anh đã đồng ý với bác trai, không phải sao?"

Ninh Vũ Hoa chống hai tay vào eo thở phì phò, mặc dù thấp hơn anh một cái đầu, nhưng vẫn nỗ lực nhìn thẳng vào anh. "Nếu không, anh có biện pháp gì có thể rời đi được?"

"Em là vì không muốn để anh phải làm việc ở Bách Thực, mới chịu kết hôn với anh?" Đáp án của cô thật khiến anh giật mình.

"Nếu không còn có biện pháp nào nữa?" Cô bắt đầu dĩ công vi ngôn. "Nếu như có, vậy thì em cũng sẽ ở đây gặp anh rồi."

Trên mặt Bách Tuấn có chút không nhận được di chuyển hầu kết. "Anh có quay về tập đoàn Bách Thực làm việc hay không, là việc của anh, không cần em phải quan tâm."

"Là lỗi của em, đương nhiên phải do em gánh chịu." Không đợi anh nói ra nhiều lời nói lạnh lùng hơn nữa, cô đã cắt đứt. "Anh sẽ chọn quay lại làm việc, cũng là tránh vì em hiểu lầm anh."

"Không cần." Câu trả lời của anh như đinh đóng cột. "Mặc kệ có hiểu lầm hay không, chúng ta đều không thích hợp kết hôn."

"Chưa từng kết hôn qua, sao có thể khẳng định là không thích hợp?" Ninh Vũ Hoa cố chấp theo dõi nét mặt của anh.

Bách Tuấn đứng thẳng tắp thân thể khô ngô, sắc bén nhìn kỹ cô. "Trước đó là do anh nghĩ quá đơn giản, mới có thể quên mất thời gian tám năm, sẽ thay đổi rất nhiều người cùng chuyện; nhưng bây giờ, anh đã hiểu."

"Em biết rõ anh rất giận em, bởi vì những lời em nói có thể làm thương tổn tự ái của anh. Nhưng cái gọi là người không biết không tội, em thật sự không biết, anh có lập kế hoạch tốt cho cuộc đời của mình....."

Nói xong, cảm xúc uất ức lần nữa đánh úp lại trong lòng của cô. "Thôi, nói chút cái này làm gì? Dù sao anh cũng không muốn nghe em giải thích."

"Chuyện đã xảy ra là không có cách nào thay đổi." Nhìn vẻ mặt thâm đạm của cô, anh chau chặt mày rậm.

"Cho dù là em có lỗi, thì cũng chỉ là vô tâm sơ suất." Anh nhấp môi dưới. "Em không thể dùng một sai lầm để đền bù một sai lầm khác. Em không cần phải gả cho anh...anh sẽ tìm ra biện pháp giải quyết."

Anh có phải quá mức nghiêm khắc với cô rồi hay không?

Anh chỉ cho rằng giữa bọn họ, đã không cách nào ở chung thẳng thắn như quá khứ, vậy sẽ không có cần thiết giả vờ làm bạn nữa rồi.

Anh xa lánh cô, cũng là hi vọng cô không nên bị tình cảm trong quá khứ ràng buộc.

Không hề lưu luyến quá khứ nữa, hoàn toàn không cần thiết phải giữ lại.

"Bách Tuấn, anh thật sự không cần khẩn trương như vậy." Anh phủ quyết một lần nữa, làm cho tâm tình của cô dần dần rơi xuống đáy cốc.

"Chúng ta chỉ là đám cưới giả mà thôi, em sẽ không yêu cầu anh phải thực hiện trách nhiệm người chồng, cũng không muốn dùng một tờ hôn ước trời buộc anh. Nếu như anh muốn, em có thể ký một phần khế ước, tùy anh ra điều kiện, dù sao..... Mặc kệ là cái gì em đều sẽ đáp ứng!"

Ninh Vũ Hoa bỏ qua một loạt con quặn đau trong tim, dùng sức ngẩng cằm lên.

Bách Tuấn cảm giác cuối cùng cũng khai thông được với cô.

Làm sao anh lại quên, một khi em gái mập cổ chấp lên, thì mười đầu bò cũng không kéo lại được!

Hít sâu một cái, anh bắt buộc mình bình tĩnh lại.

"Ninh Vũ Hoa, trước tiên em hãy tỉnh táo lại nghe anh nói. Bây giờ mặc dù anh trở lại tập đoàn Bách Thực làm việc, nhưng cũng không đại biểu anh bỏ qua lý tưởng của mình, anh vẫn sẽ lợi dụng thời gian rảnh rỗi, cung cấp những cố vấn tài chính cho những quỹ từ thiện kia, cũng sẽ bớt thời gian đi làm công tác từ thiện; chuyện giúp đỡ người khác này, không quan tâm thời gian nhiều ít."

"Thời gian rảnh rỗi? Anh cho rằng em không biết bác trai cứng rắn cùng độc tài đến mức nào sao? Một khi anh thỏa hiệp, nhất định bác ấy sẽ được bước tiến. Gần đây anh vẫn luôn phải làm thêm giờ chứ? Sau đó, bác ấy nhất định sẽ cho anh nhiều việc hơn, giao vào trong tay anh, để cho anh hoàn toàn không thể đi làm những chuyện khác."

Giọng nói thoải mái của Bách Tuấn, cùng với cảm giác anh nói ra hai chữ "Lý tưởng", khiến trong đáy lòng Ninh Vũ Hoa có cảm giác tội ác, giống như nước sông cuộn cuộn tràn lan ra.

Vừa nghĩ tới anh sẽ bị vô số công việc dây dưa, thì cô không nhịn được run lên một cái.

"Nếu như mà em sớm biết anh có lý tưởng cùng khát vọng của mình, cũng sẽ không đồng ý bác trai giúp anh; nếu như mà em không đồng ý với bác trai, nghĩ hết biện pháp kéo anh trở về tập đoàn Bách Thực, bác ấy cũng sẽ không khiến anh phải làm ra lựa chọn khó cả đôi đường là kết hôn hay là công việc. Tất cả chuyện này, đều do em gây ra đó....." Ninh Vũ Hoa cúi đầu, trong hốc mắt hiện lên nước mắt ảo não.

Mặc dù cô ở trước mặt anh, luôn ra vẻ cường hãn, nhưng kỳ thật nội tâm của cô, sớm hối hận không kịp với hành động của mình.

Cô chỉ không muốn để cho anh thấy cô mềm yếu mà thôi.....

"Em đồng ý giúp ba anh?" Bách Tuấn hí lên cặp mắt, lông mày nhíu sâu lại.

"A?" Cô mờ mịt luống cuống mở to mắt.

Hồng bét, cô đã nói ra!

Sau khi anh biết chuyện này, có thể ghét cô hơn hay không?

"Cho nên ngay từ đầu em cứ đối đầu với anh khắp nơi, chẳng những công kích nhược điểm của anh, còn cả ngày chỉ trích anh không làm việc đảng hoàng, thậm chí nói anh là kẻ vô dụng....." Bách Tuấn lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

"Đều là bởi vì ước định của em và cha anh? Nhưng tại sao em phải làm như vậy? Chuyện này đối với em có chỗ tốt gì?"

Càng nhiều hoang mang, phủ lên trong đầu của anh.

"Bách Tuấn, anh đừng hiểu lầm!" Cô nóng nảy ngẩng đầu lên, không ngừng huy động cả hai tay.

"Không phải như anh nghĩ..... Không phải em cố ý làm khó dễ anh, em cũng không được chỗ tốt gì từ cha anh cả! Em chỉ..... Lúc ấy làm tưởng anh là lãng tử, đang lãng phí cuộc đời, lãng phí thời gian....." Làm thế nào, rốt cuộc cô nên giải thích với anh như thế nào?

"Em không nghĩ tới, một Bách Tuấn thành tích đứng đầu năm đó, hôm nay lại biến thành một tên phá của chỉ biết chơi đùa, cho nên em mới có thể đồng ý..... Hơn nữa anh lại không nhận ra em, khiến lòng em bị tổn thương, khổ sở....." Khi đó, cô còn có một chút suy nghĩ muốn trả thù anh.

Nỗi khổ sở bị anh cự tuyệt tám năm trước, vẫn ẩn sâu ở đáy lòng của cô; mặc dù cô không muốn chạm vào nó, nhưng vẫn sẽ ần ần đau đớn.

Thế nhưng có vài lời, cô lại do dự, không biết nên mở miệng nói cho anh biết thế nào.

"Được rồi, em không cần phải nói với anh nhiều như vậy." Nhìn cô tay chân luống cuống, thế nhưng anh lại lộ ra một nụ cười giải thoát.

"Anh rất rõ ràng em sẽ không thông đồng với phụ thân của anh để cố ý chinh anh, hóa ra là em thật lòng lo lắng cho anh....."

Dáng vẻ nóng lòng giải thích vừa rồi của cô, trong nháy mắt làm cho anh hiểu hành động việc làm trước đó của cô, là thật tâm lo lắng vì anh.

Xem ra, tình cảm nhiều năm qua của bọn họ, không hề giả rẻ giống như cô nói.

Tâm trạng âm u của Bách Tuấn, trong phút chốc mây bay sương tan, nụ cười rộng hơn.

"Anh đang ám chỉ, mặc dù em không hiểu anh, nhưng anh vẫn là rất hiểu em sao?" Giọng điệu tùy ý của anh, làm cho cô cảm thấy tức giận.

"Em cũng quá nhạy cảm rồi? Anh đâu có ý này?" Có, đương nhiên anh có.

Nhưng anh sẽ không ngu xuẩn đến mức nói trắng ra trước mặt cô, lại làm quan hệ của hai người xấu đi một lần nữa.

Ninh Vũ Hoa trề môi: "Hiện tại, anh nên hiểu lý do em nhất định muốn kết hôn với anh rồi chứ? Nếu nguyên nhân mọi chuyện là do em gây ra, thì em nhất định phải phụ trách tới cùng, cho nên anh không thể cự tuyệt em!"

"Nếu như em kiên trì....." Vốn dĩ là anh quyết định phản đối, nhưng sau khi nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời trong suốt của cô, anh thật sự cảm nhận được sự cố chấp của cô.

Khóe miệng Bách Tuấn chứa đựng một nụ cười lười biếng thỏa mãn: "Anh có thể suy tính một chút xem."

Nghĩ kỹ lại, thật ra thì lúc ban đầu anh cho rằng, hai người kết hôn mới là biện pháp giải quyết tốt nhất, anh vẫn luôn không bài xích việc lấy cô làm vợ.

"Em kiên trì." Bởi vì anh đến gần, Ninh Vũ Hoa có thể cảm nhận được rõ ràng, hơi thở mạnh mẽ của anh mang tới cảm giác bị áp bức: "Anh có thể suy nghĩ từ từ, dù sao em sẽ chuẩn bị hôn lễ từ bây giờ; đến lúc đó, có tới tham gia hôn lễ hay không, là chuyện của anh."

Nhưng, cô tuyệt đối sẽ không thối lui!

"Em đây là đang cảnh cáo anh?" Bách Tuấn cảm thấy rất ngạc nhiên.

Cô bé trước kia luôn cần anh bảo vệ, đã thật sự trưởng thành.

Cô trở nên độc lập tự chủ, thậm chí chuyên quyền độc đoán.

"Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ." Khi anh không nháy mắt nhìn chăm chú, gương mặt của cô đỏ ửng lên.

Lúc này Ninh Vũ Hoa mới phát hiện, vấn đề mà bọn họ giương cung bạt kiếm thảo luận, chính là hôn lễ của bọn họ!

Hơn nữa, không phải anh cầu hôn cô, mà là cô bức hôn anh!

Cô chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ gả cho Bách Tuấn, hoặc là dưới một tình huống quý dị như vậy.....

"Đi thôi." Đang trong lúc cô xấu hổ tim đập mạnh và loạn nhịp, thì anh đột nhiên cầm tay cô lên: "Chúng ta đi ăn cơm."

Bách Tuấn không có cầm cổ tay của cô, mà mười ngón tay đan xen với cô.

Lòng bàn tay của anh giống như mang theo dòng điện không lồ, trong phút chốc chạy khắp toàn thân cô, đưa tới một loạt rung động.

"Anh....." Cô muốn tránh thoát, ngẩng đầu, lại hoa mắt dưới nụ cười tỏa sáng của anh.

"Tại sao lại là ăn cơm? Anh thật sự là heo a....." Giọng điệu của cô tại sao lại đột nhiên trở nên giống như đang làm nũng vậy?

Nhưng, gương mặt tươi cười không hề lạnh lùng nữa của anh, chẳng những khiến lòng cô xúc động, còn xóa sạch tất cả bất an cùng lo lắng mấy ngày gần đây của cô.

"Anh phát hiện hình như em lại gầy." Anh bắt mắt nhử mồi: "Anh đã nói rồi, không thích đáng về em quá gầy, trước ngày cưới, tốt nhất em hãy béo lên một chút cho anh, nếu không, anh có thể thật sự không đến lễ cưới."

"Anh có thích hay không, có quan hệ gì tới em chứ?"

"Em là vị hôn thê của anh, sao lại không có quan hệ?" Anh lập tức trừng mắt cảnh cáo nhìn cô. "Nếu như sau này em còn dám nói không quan hệ gì đó, thì anh sẽ thật sự không kết hôn với em."

"Anh đang uy hiếp em!" Ninh Vũ Hoa giận đến mức gương mặt đỏ bừng.

Nhưng cô chỉ thừa nhận là mình vì tức giận mới có thể đỏ mặt, cũng không phải bởi vì giọng nói nhẹ nhõm vui vẻ của anh, còn có cơ thể của anh bên cạnh, phát tán ra sự quyến rũ của đàn ông.....

Có thể quay lại với Bách Tuấn, thật sự là quá tốt!

Cho dù tương lai của bọn họ, chỉ xây dựng trên một cuộc hôn nhân giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7-1

Editor: tu tai

Đồng ý cưới em gái mập, thật sự là một quyết định sáng suốt?

Trong nội tâm của Bách Tuấn, có một vấn đề như vậy đang quấy nhiễu anh.

Đối với anh mà nói, đây đương nhiên là một quyết định không thể tốt hơn rồi.

Nhưng..... Đối với cô ấy thì sao?

Không hiểu ra sao lại biến thành một người phụ nữ đã kết hôn, còn là một cuộc hôn nhân khế ước; mà tương lai của cô, nhất định sẽ bị cuộc hôn nhân này ảnh hưởng.

Bách Tuấn lái xe vào phía đông khu nhà cao cấp mà nhà họ Ninh đang sinh sống.

Hôm nay anh và Ninh Vũ Hoa hẹn ước cùng đi thử áo cưới, điều này làm cho anh có cảm giác kết hôn thực sự.

Bách Tuấn chưa từng nghĩ tới, mình lại đi vào cung điện hôn nhân nhanh như vậy; vì vậy nên anh mới trở nên đông dài, đa sầu đa cảm như vậy sao?

Bách Tuấn cười tự giễu, anh không phải loại người sẽ băn khoăn này băn khoăn kia.....

Anh đỗ xe, vừa mới mở cửa xe ra, liền nhìn thấy một cô gái có chút quen thuộc đi qua trước mặt anh.

"Tiểu Huệ?"

"Bách Tuấn?"

Khi anh gọi tên của đối phương thì đối phương cũng nhận ra anh ngay.

Trần Tiểu Huệ, nữ sinh anh từng thích khi đang học trung học, cũng là bạn tốt nhất của Ninh Vũ Hoa.

Sau khi hàn huyên một lúc, hai người đều có vẻ thật cao hứng.

Theo cuộc trò chuyện từng đoạn trí nhớ thoáng qua trong đầu Bách Tuấn, là chút quá khứ nào đó bị anh bỏ quên.

Cô là người đầu tiên, cũng là nữ sinh duy nhất đã từng từ chối anh; anh nhớ rõ ràng, lý do cô từ chối anh lúc đó.

"Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, hai người vẫn ở bên nhau!" Trần Tiểu Huệ lộ ra nụ cười chân thành.

"Bây giờ suy nghĩ một chút, tám năm trước, em đúng thật là có đủ gà mẹ; Vũ Hoa còn không thổ lộ với anh, em vội vã nói cho anh biết như vậy làm gì chứ? Còn khiến cho mình tức giận lúng túng....."

Anh nhớ ra.

Ngày đó là ngày sinh nhật của Vũ Hoa, anh đi tới dưới tán hoa anh đào nơi đã ước hẹn cùng Ninh Vũ Hoa, lại bất ngờ gặp được Trần Tiểu Huệ.

"Ngày đó em nói với anh, em gái mập thích anh, muốn qua lại với anh." Suy nghĩ của Bách Tuấn dần dần rõ ràng, đoạn trí nhớ gần như đã bị quên mất kia, phơi bày rõ mồn một trước mắt của anh.

"Mà anh lại nói cho em biết, người anh thích là em, kết quả lập tức bị em xe cho một trận. Đó là lần suy nhất trong cuộc đời anh bị nữ sinh từ chối." Anh chế nhạo bản thân, khẽ mỉm cười.

"Anh là người con trai mà bạn thân nhất của em thích, sao em sẽ lựa chọn ở bên anh chứ?" Trần Tiểu Huệ nhẹ nhàng thờ dài."Cho dù anh có sức quyến rũ vô cùng, thì em cũng không thể chấp thuận anh được, nếu không chẳng phải là có lỗi với chị em tốt của em?"

"Thì ra là lý do này, anh còn luôn buồn bực, sao lại bị em từ chối đây."

Chuyện đã xa cách nhiều năm như vậy, nói lại chuyện này, hai người cũng đã sớm quên rồi.

"Anh còn thật sự cho là sức quyến rũ của mình không còn nữa, mất đi sức hút đối với phái đẹp đấy."

"Dù sao thì cho dù em chấp thuận anh, cuối cùng nhất định cũng sẽ rơi vào kết quả chia tay với anh. May mà em đủ thông minh!"

Trần Tiểu Huệ dí dỏm chớp mắt."Vào lúc đó quan hệ của anh và Vũ Hoa vô cùng tốt đẹp, hai người luôn ngán ở chung một chỗ, mặc kệ cậu ấy xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ đi cứu cậu ấy trước tiên....."

Nói rồi, Trần Tiểu Huệ không nhận được cảm thán."Địa vị của anh trong lòng cậu ấy là không người nào có thể so sánh, cậu ấy thật sự sùng bái anh giống như là cúng bái thần linh vậy..... Làm sao anh dám nói với tôi anh tuyệt đối không thích cậu ấy chứ? Quanh đi quẩn lại, không phải hai người vẫn ở bên nhau đấy thôi."

Theo sự chế nhạo của Trần Tiểu Huệ, Bách Tuấn lặng lẽ tự nhủ mảy mai.

Thì ra em gái mập vẫn luôn thầm mến anh, còn hi vọng có thể kết giao với anh.

Chuyện quan trọng như vậy, mà anh lại quên mất.

Qua nhiều năm như vậy, địa vị của anh trong lòng cô có thay đổi hay không? Anh vẫn còn là Bách Tuấn làm cho cô thích đến không được năm đó sao?

Điều này cùng với việc bây giờ cô lựa chọn dùng hôn nhân để giúp đỡ anh thoát khỏi, lại có bao nhiêu liên hệ?

Theo sự xâm nhập của trí nhớ, khóe miệng của Bách Tuấn từ từ hiện lên kiên định.

Rốt cuộc cô còn thích anh không. Nhất định anh phải làm rõ ràng!

Hôn lễ đối với Ninh Vũ Hoa mà nói, phải rất hoàn mỹ.

Hoặc là nói, là vẻ ngoài hoàn mỹ.

Bách Tuấn là một chú rể đẹp trai anh tuấn đến khiến phía nữ trong cả hội trường, đều không ngừng hâm mộ cô.

Mà nhà họ Bách và nhà họ Ninh kết thân đưa đến sự quan tâm coi trọng, khí thế tráng lệ như vậy, lễ đường trang trí tuyệt đẹp, cùng với lễ thành hôn tập trung các vị có danh tiếng trong giới chính trị và giới kinh doanh, còn có chiếc váy cưới do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế trên người cô, độc nhất vô nhị, cũng đại biểu.....

Một ngày này, cô phải là cô dâu hạnh phúc nhất.

Khi cô theo tiếng nhạc tuyệt vời bước về phía Bách Tuấn; khi cô nghiêm túc ngắm nhìn hai mắt của Bách Tuấn, nói ra ba chữ "Con đồng ý"; khi anh cầm tay của cô lên, đeo nhẫn cưới lên cho cô; khi anh hôn môi cô.....

Cô thực sự cảm thấy một niềm hạnh phúc không thể định nghĩa, đang sinh ra trong lồng ngực, đến tận nơi sâu nhất của linh hồn.

Cho dù là thật hay giả, cô đều đã gả cho Bách Tuấn; gả cho người đàn ông mà cô yêu thật nhiều năm, cũng hận thật nhiều năm, nhưng vẫn không cách nào quên được.

Ngắm nhìn chú rể đang mặc lễ phục màu trắng, có vẻ nổi bật xuất chúng, khí vũ hiên ngang trước mặt, tình cảm bị đè nén trong lòng Ninh Vũ Hoa, bắt đầu cuộn cuộn sôi trào, không thể ngừng rơi nước mắt.

Trong buổi lễ ở nơi thần thánh thiêng liêng này, cô không có cách nào lừa dối lòng mình, cũng không thể thuyết phục bản thân đã quên đi tình cảm với anh từ lâu.

Bách Tuấn dịu dàng đỡ lấy bả vai của cô, còn nhẹ nhàng lau lau đi nước mắt cho cô.

Sau tiệc mừng, anh cũng biểu hiện vô cùng phong độ, chẳng những chắn rượu thay cô, còn luôn ở bên cạnh cô, lộ ra nụ cười ấm áp tràn đầy trấn an với cô.

Nhiều lần, trái tim Ninh Vũ Hoa bói vì cứ chỉ đầy sức quyến rũ của anh, mà nhảy lên kịch liệt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi miệng mà không thể khống chế được.

"Anh sao vậy?" Sau khi mời rượu xong, nhân lúc người ta không để ý, cô không vui nháy mắt với anh.

Cô không phải cô dâu chân chính của anh, anh không cần đối với cô thân thiết như vậy.

Như vậy sẽ làm cô sinh ra ảo giác, sẽ làm cô cho rằng mình là vợ của anh.....

"Cái gì thế nào?" Bách Tuấn mờ mịt.

"Anh làm gì mà đối với em tốt như vậy?"

"Em là vợ của anh, anh không nên đối tốt với em sao?" Anh nhìn cô đầy vô tội.

"Nhưng chúng ta là giả vờ....." Có người đi qua bên cạnh bọn họ, Ninh Vũ Hoa vội vàng mỉm cười. "Anh không cần cố làm ra vẻ ngọt ngào thỏa mãn, giống như chúng ta rất ân ái....."

"Chúng ta vốn dĩ rất ân ái." Mang theo nụ cười hài hước, Bách Tuấn đưa tay ôm eo nhỏ của cô, ôm thật chặt cô vào trong lòng của mình.

"Anh làm gì đấy....." Cô cúi đầu, không dám gây gổ, sợ bị người khác nhìn ra sơ hở.

"Diễn trò nên diễn trọn bộ, tránh đưa tới sự hoài nghi của người khác." Cúi xuống bên tai cô, anh lộ ra vẻ mặt say mê.

"Bảo bối, đánh về xấu hổ của em nhìn thật đáng yêu." Nói xong, anh lại hôn lên gương mặt cô một cái.

Hai gò má của Ninh Vũ Hoa, lập tức nóng như lửa đốt; cơ thể cô cứng lại, cảm thấy cánh tay rắn chắc của anh, cùng nhiệt độ cơ thể của anh, đều đang hành hạ lý trí của cô.

Dưới ánh mắt nhìn soi mói của mọi người, cô không thể cự tuyệt, càng không thể rống to với anh, chỉ có thể mặc cho anh vuốt ve gương mặt của cô bằng cằm, đưa tới một loạt cảm giác tê dại cho cơ thể.

Hành động thân mật giữa bọn họ, khiến người lớn của hai nhà cùng bạn bè người thân đều cảm thấy hài lòng cùng tò mò; bọn họ không ngừng đưa tới những nụ cười từ nội tâm, khiến Ninh Vũ Hoa như đứng trên đồng lửa, lại cũng không dám vọng động.

"Xem ra, anh là diễn viên giỏi." Cô rùng rợn, tâm tư phức tạp oán trách.

Bách Tuấn cười giảo hoạt một tiếng, không trả lời, ngược lại gấp rất nhiều thức ăn vào trong chén của cô, tất cả đều là món cô thích ăn.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể cúi đầu, dựa vào việc tiêu diệt thức ăn để phát tiết bất mãn trong lòng.

"Mệt không? Anh thấy, chúng ta cũng nên đi nghỉ ngơi thôi." Không biết thời gian đã qua bao lâu, đột nhiên Bách Tuấn nói nhỏ một câu ở bên tai cô. "Sáng sớm ngày mai, còn phải ngồi máy bay đi Trùng Khánh hưởng tuần trăng mật đấy."

Không đợi Ninh Vũ Hoa trả lời, anh đã cường thế đứng dậy, sau khi trò chuyện mấy câu với mọi người, liền mang theo cô, cũng không quay đầu lại rời khỏi hội trường, tới phòng trắng mặt lạnh mận mà khách sạn đặc biệt chuẩn bị cho họ.

Dòng máu của Ninh Vũ Hoa, trong nháy mắt chảy ngược rồi.

Trời ạ, tân hôn! Đêm đầu tiên! Sao cô có thể quên chuyện này chứ?

"Bách Tuấn, anh nên nhớ giữa chúng ta là hôn nhân khế ước chứ?" Mặc dù mãi cho tới bây giờ, anh đều không lấy khế ước ra để cô ký.

Gần đây hai người cũng quá bận rộn, vừa muốn chuẩn bị công tác hôn lễ, vừa phải làm việc, cho nên sơ sót một việc lớn quan trọng như vậy.

Nhưng, không có giấy khế ước trời buộc, nếu như anh làm loạn với cô..... Cô nên làm cái gì? Cô có định lực kháng cự lại anh sao?

Ninh Vũ Hoa đứng ở cạnh cửa, chân gần như mềm nhũn, hoàn toàn không dám đi vào phòng ngủ.

"Yên tâm, anh sẽ ngủ ở trên ghế sofa bên ngoài, toàn bộ phòng ngủ đều để lại cho một mình em." Nhìn ra cô thất kinh, sau vài giây đứng thương thức, lúc này anh mới không nhanh không chậm mở miệng.

"Sao anh không nói sớm?" Cô thực sự khản trương gần chết rồi.

Nhưng, khi anh thật sự đóng cửa phòng ngủ giúp cô và rời đi, thì tâm trạng của cô, lại lọt vào trong nỗi chán nản cùng cô tịch mà cô không hiểu nổi.

Rõ ràng là giường lớn cho hai người, thế nhưng lúc này chỉ thuộc về một mình cô.

Tối nay, dù sao cũng là đêm tân hôn của cô.....

Ninh Vũ Hoa gần như mất ngủ cả đêm.

Bách Tuấn thật sự tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa, thậm chí không có quấy rầy cô lấy một phút.

Sáng sớm, bọn họ liền sửa sang lại bọc hành lý, ngồi máy bay tư nhân, bay đi Trùng Thăng Nhật Bản hưởng tuần trăng mật.

Không biết có phải bởi vì có Bách Tuấn làm bạn hay không, mà cuối cùng cô cũng khắc phục được "chứng sợ hãi bay" của mình, an toàn cũng an tâm bay xong cả hành trình.

"Ở Trùng Thăng nhà họ Bách cũng có biệt thự xinh đẹp như vậy sao? Thật sự là quá biết hưởng thụ cuộc sống!" Nhìn biệt thự ba tầng màu trắng nằm ngay cạnh bờ biển trước mắt, Ninh Vũ Hoa không khỏi sợ hãi than vì vẻ đẹp của nó.

"Đây là quà tặng tân hôn anh tặng em." Bách Tuấn xách hành lý đi tới. "Chúng ta có một tuần lễ hưởng thụ thế giới hai người tại nơi này, sẽ không có bất kỳ người nào đến quấy rầy."

"Quà tặng của anh cho em?" Cô chỉ nghe được nửa câu trước, đã kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, cho nên hoàn toàn bỏ qua nửa câu sau của anh.

Bách Tuấn vẻ mặt tươi cười gật đầu. "Biệt thự này là cách đây vài năm anh đầu tư kiếm được tiền đã mua, không phải là tiền của cha anh. Cho nên, em có thể thân nhiên tiếp nhận."

"Đừng nói đùa! Một ngôi biệt thự ở Trùng Thăng? Em mới không cần! Anh làm gì phải tặng em món quà quý trọng như vậy?" Cô hít vào một ngụm khí lạnh, thờ phỉ phò chu miệng lên.

"Bà xã." Bách Tuấn phát hiện mình có khuynh hướng nghiện gọi "Bà xã", đặc biệt là sau khi phát hiện, mỗi lần cô đều sẽ lộ ra nét mặt giống như hoảng sợ cùng không biết làm sao. "Ông xã đưa bà xã Bất Động Sản làm bảo đảm, chẳng lẽ có vấn đề?"

"Chúng ta cũng không phải là vợ chồng thật sự....."

"Chúng ta có cử hành hôn lễ, cũng có đi đăng ký hộ tịch, sao lại không phải vợ chồng thật sự?" Anh biết rõ còn hỏi, nhếch miệng cười một tiếng.

"Anh..... Anh cố ý trêu chọc em phải hay không?" Nhìn bờ môi anh chứa đựng ý cười xấu xa, cô hừ lạnh một tiếng, đi về phía cửa biệt thự đi tới. "Em không so đo với anh, tùy anh nghĩ như thế nào, dù sao, em chính là không nhận!"

"Tức giận?" Bách Tuấn lập tức đuổi theo bước chân của cô. "Anh còn tưởng rằng, chỉ cần bà xã nhận được nhà ông xã tặng, đều sẽ vui mừng hôn ông xã đâu, xem ra bà xã của anh, thật đúng là vô cùng không giống người khác....."

"Anh!" Trong miệng anh toàn bà xã với ông xã, làm cho cô phurong tác đại loạn. "Em không thèm để ý đến anh nữa!"

Nhìn vẻ mặt ngây thơ đáng yêu của Ninh Vũ Hoa, trong mắt Bách Tuấn, không tự chủ toát ra bao dung cùng sủng ái.

Bóng lưng sai bước đi của cô, để cho anh nhớ tới, trong quá khứ mỗi khi bọn họ cãi vã thì cuối cùng cô đều sẽ không phản bác được, tiếp theo bị tức giận phải xoay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Lân Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-2

Editor: tu tai

"Trong một tuần lễ sắp tới, em tính đều sẽ không để ý tới anh sao?" Sau khi cô đẩy cửa ra, anh liền vui vẻ xách cặp lên đuổi theo.

"Không để ý tới chính là không để ý tới." Ninh Vũ Hoa lặng lẽ nhìn khắp bốn phía, không thể không kinh ngạc thiết kế thoải mái cùng tự nhiên trong biệt thự.

Bên trong là sàn nhà bằng gỗ thô, vách tường trắng nõn, còn có ghế salon thủ công rất phù hợp thân thể con người cùng dụng cụ gia đình.....

"Ngưng chiến thôi." Thấy vẻ sáng rỡ trong mắt cô, anh biết rõ, thật ra thì cô hết sức thích nơi này. "Chúng ta là khách du lịch, cũng không phải là tới chiến tranh lạnh. Nếu đã đi du lịch, thì nên buông lỏng một chút, không nên lăng phí trời xanh biển biếc đẹp như vậy."

Ninh Vũ Hoa quay người lại, nhìn thấy vẻ mặt chân thành của Bách Tuấn.

Sau khi hơi do dự một chút, cô cảnh cáo nói. "Vậy không cho phép anh gọi em là bà xã nữa!"

"Trong một tuần lễ này, bảo đảm không gọi." Anh nhanh chóng giơ tay lên thề.

Ninh Vũ Hoa nhìn kỹ anh một lần nữa, thấy được ấm áp trong ánh mắt anh, dần dần yên tâm trong đề phòng.

Sau đó, cô lên lầu đi ngủ bù; mở ra cửa sổ đối diện với mặt biển, đón gió biển mặn mặn, cô liền nằm ngủ thẳng đến mặt trời chiều ngã về tây.

Một khi thả lỏng, lúc này cô mới phát hiện ra mình thật sự mệt là rồi.

Khoảng thời gian chuẩn bị hôn lễ này, lòng của cô luôn buộc thật chặt, tâm tình cũng lo được lo mất.

Mà tất cả những điều này, đều là bởi vì Bách Tuấn. Cái tên đại ngốc không phát hiện được sự giả dối cùng với tình cảm của cô chút nào, còn luôn dùng cuộc hôn nhân này đùa giỡn nữa!

Sau khi rời giường, cô thay một bộ quần áo ở nhà thoải mái xuống lầu, lại kinh ngạc phát hiện, Bách Tuấn đang ở trên bờ cát trước hiên nhà, chuẩn bị xong giả thịt nướng.

"Nhanh đi rửa tay, chúng ta chuẩn bị ăn bữa ăn tối!" Bách Tuấn cũng đã thay T shirt cùng quần jean, giơ kẹp thịt nướng lên phát tay với cô.

Anh cười tươi, giống như ánh mặt trời rải nhẹ vào ngực của cô, không chỉ làm cho cô cảm nhận được từng đợt từng đợt ấm áp, còn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ninh Vũ Hoa hít sâu không khí nhẹ nhàng khoan khoái một cái, cảm giác lồng ngực của mình, trong phút chốc này đều mở rộng ra.

Đêm hôm đó, bọn họ uống rượu với nhau, ăn thịt nướng; cùng đi dạo trên bờ biển đập sóng biển, đắp lâu đài cát, đếm sao; cùng nhau nói chuyện trời đất, hàn huyên một chút cuộc sống.

Lần đầu tiên, Bách Tuấn thừa nhận lý tưởng của anh với cô.

Anh nghĩ muốn thành lập quỹ từ thiện của mình, muốn trong lúc sinh thời, đi đến hết tất cả các quốc gia nghèo; chỉ có sau khi tự mình hiểu rõ hiện trạng của họ, mới có thể đúng bệnh bốc thuốc, tận hết khả năng giúp đỡ những người cần giúp đỡ.

Theo cuộc nói chuyện của bọn họ, Ninh Vũ Hoa phát hiện, dưới phong cách bề ngoài thoải mái không vào khuôn khổ của anh, có sự tinh tế thiện lương thuộc về anh.

Điều này làm cho cô nhớ tới một Bách Tuấn trước kia luôn khích lệ cô, ở bên cô, tùy thời giải quyết khó khăn vì cô; anh không chỉ là Bạch mã hoàng tử của cô, còn là chàng trai mà cô thích, cũng là Super-man của cô.....

Bờ biển sáng ngời ánh trăng, nhẹ vẩy vào đường nét góc cạnh rõ ràng trên gương mặt Bách Tuấn, làm nhu hòa ngũ quan của anh, cũng làm mềm mại trái tim của Ninh Vũ Hoa.

Gió biển thổi, cô vừa uống rượu, vừa đắm chìm trong giọng nói trầm thấp của anh, giống như trở lại cái thời hai nhỏ vô tư đó..... Đúng là thời gian đẹp để lâng lâng muốn say.....

Rủ xuồng đầu, cô ngáp một cái thật to.

"Muốn ngủ rồi sao?" Bách Tuấn nhẹ nhàng cầm tay của cô, liếc nhìn khuôn mặt trắng nõn tinh khiết của cô.

Lúc cô không nói lời nào, thì ra lại ngoan ngoãn động lòng người như vậy.

"Không muốn." Cô nhắm hai mắt lắc đầu.

"Em còn muốn nghe anh nói chuyện nữa, anh nói thêm một chút chuyện xưa của anh cho em nghe đi, có được hay không?" Tám năm chia lìa, cô thật sự đã bỏ lỡ rất nhiều rất nhiều.

Mà giờ khắc này, cô khẩn cấp muốn biết toàn bộ của anh.

"Vậy em dựa vào anh đi, nếu buồn ngủ thì hãy nhắm mắt lại." Bách Tuấn kéo đầu của cô qua, dịu dàng để cô tựa vào bờ vai anh.

Ninh Vũ Hoa mang theo vẻ mặt thoải mái đến gần, ánh mắt bắt đầu trở nên mê mang.

Cô thật là một nhóc, nhưng lại không muốn buông tha thời gian bên nhau ấm áp tốt đẹp như vậy.

"Bách Tuấn, em muốn rút lại lời nói của mình." Cô lại ngáp một cái, hai mắt cuối cùng vẫn là nhắm lại. "Anh không hề thay đổi, không hề thay đổi một chút nào....."

"Em cũng vậy không hề thay đổi." Tay anh ôm bà vai cô chưa từng buông ra, ngược lại từ từ thu hẹp lại.

Bách Tuấn dùng ánh mắt dịu dàng nhìn gương mặt của cô, trên mặt cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói nhỏ một câu bên tai cô. "Vẫn là em gái mập của anh....."

Giờ khắc này, so với bất kỳ lúc nào càng khiến anh nhận thức được: cô là của anh.

Cho tới nay, cô đều chiếm cứ một vị trí không coi là nhỏ ở trong lòng của anh.

Nhưng quá khứ bởi vì thói quen với sự tồn tại của cô, cho nên ngược lại đã bị anh hoàn toàn bỏ quên.

Sau khi tách ra thời gian tám năm kia, bởi vì tức giận vì cô cắt đứt liên lạc, cho nên anh cũng cố ý không thèm nghĩ đến cô nữa.

Nhưng, khi cô đi đến bên cạnh anh một lần nữa, cho dù khi đó anh không hề nhận ra cô, nhưng cô vẫn gọi ra sự chú ý của anh.

Sau khi anh biết được cô chính là em gái mập, cho dù cô biểu hiện chán ghét anh như vậy, nhưng anh vẫn thường xuyên muốn thấy cô.

Vì thế, anh tình nguyện làm thêm giờ vào ban đêm, cũng muốn đến nơi làm việc của cô lúc ban ngày, cũng ép buộc cô cùng đi ăn trưa với anh.....

Sau, cũng chính bởi vì phần để ý này, mới có thể khiến anh sau khi phát hiện cô hiểu lầm mình, quyết định vạch rõ giới tuyến với cô.

Tất cả những điều này, đều là bởi vì trong lòng anh, cô có địa vị không thể thay thế, càng không thể xóa nhòa.

Cô không chỉ là thanh mai trúc mã hồng nhan tri kỷ của anh, cũng không chỉ là quả hồ trăn không thể thiếu trong cuộc đời anh; cô là vợ của anh, là người phụ nữ mà Bách Tuấn anh muốn che chở tốt cả cuộc đời.....

Trong tiếng nói trầm thấp của anh Ninh Vũ Hoa an tâm chìm vào mộng đẹp.

Sau khi cảm nhận được ánh mắt trời dịu dàng trên chọc bên má cô, Ninh Vũ Hoa thực sự hài lòng mở mắt ra.

Sáng sớm ở Trùng Thăng, có ánh mặt trời, bãi biển, trời xanh, mây trắng, ngoại trừ cuộc sống nhàn nhã không cần làm việc ra, còn có Bách Tuấn làm bạn.....

Tất cả đều tốt đẹp đến mức giống như không phải sự thật vậy.

Cô quay đầu, lại thấy gương mặt tuấn lãng mà cô mơ thấy suốt đêm.

Có lẽ, cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh dậy, vẫn còn tiếp tục gặp anh trong mộng!

Vừa nghĩ tới không khí hài hòa bên bờ biển đêm qua, thì cô không kiềm hãm được lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Nếu vẫn còn đang trong mộng, như vậy, sẽ để cho mộng đẹp của cô tỉnh lại muộn đi.....

Chớp đôi mắt tỉnh táo, Ninh Vũ Hoa rất tự nhiên, hôn khẽ lên gò má của Bách Tuấn một cái, mỉm cười nói: "Chào buổi sáng."

Giấc mộng này thật sự rất chân thật, môi của cô, thậm chí có thể cảm nhận được sự ấm áp trên da của đối phương, cùng cảm giác chắc khỏe.

Đang trong lúc tìm cô vui vẻ đập mạnh và loạn nhịp, nhân vật nam chính bị cô hôn lên mặt đó, đột nhiên mở to đôi mắt sáng ngời như Diệu Thạch của anh.

"Mới vừa rồi, có phải em đánh lên anh hay không?" Giọng nói lười biếng của anh, lộ ra một cổ hấp dẫn trời sinh.

"Không có, em không có!" Ninh Vũ Hoa giấu đầu hờ đuôi che đôi môi, kinh ngạc đến gần như không cách nào phát ra âm thanh.

Trời ơi, thì ra anh là thật, không phải là mộng đẹp hay ảo giác của cô!

Bách Tuấn ngồi dậy, nhếch môi, cười đến gian xảo. "Rõ ràng là em có." Anh còn vô cùng không hiền hậu điểm nhẹ lên gò má của mình.

"Em..... Chờ một chút." Cô cắn chặt hàm răng, lặng lẽ nhướng lông mày xinh đẹp lên.

Nơi này là phòng của cô không sai..... Vậy tại sao anh lại ở chỗ này?

"Thế nào?" Anh cười híp mắt nhìn cô.

"Làm sao anh lại ở trên giường của em? Tối ngày hôm qua....." Ninh Vũ Hoa hét lên một tiếng, lập tức nhấc chân lên.

Đợi đến sau khi nhìn thấy mình xiêm áo đầy đủ, cô mới hơi an tâm. "Anh..... Dám thừa dịp em chưa chuẩn bị, chuẩn em vào phòng của em!"

"Anh đâu có chuồn êm vào?"

"Anh có....."

"Anh quang minh chính đại ôm em bước vào." Anh tự nhiên dựa vào thành giường phía sau lưng, "Chúng ta là vợ chồng, nên ngủ chung trên giường lớn."

"Mới không phải!" Ninh Vũ Hoa hét to bác bỏ. "Ngày hôm qua lúc ở khách sạn, anh cũng để em ngủ một mình mà. Chúng ta đương nhiên là phải chia phòng ngủ, chúng ta cũng không phải là vợ chồng thật sự!"

Cô tức giận gối đầu lên ném về phía anh. "Cho nên, anh mau đi ra ngoài cho em!"

Đến cùng thì có chuyện gì xảy ra với anh vậy? Chẳng lẽ, anh vẫn không rõ tình huống giữa bọn họ sao?

"Bảo bối." Bách Tuấn chống một tay lên, cái mền trượt xuống bên eo của anh.

Lúc này Ninh Vũ Hoa mới phát hiện ra, anh vậy mà lại cời trần. "Chúng ta cưới rồi sẽ phải ở cùng cha mẹ, tại sao có thể chia phòng? Nếu để cho bọn họ phát hiện ra sơ hở, mục đích muốn anh rời khỏi tập đoàn Bách Thực của em, sẽ không khả năng đạt được."

"Đó cũng là chuyện sau này trở về nhà!" Khuôn mặt cô đỏ bừng, nhưng ánh mắt cũng không tự giác lưu lại trên cơ ngực cường tráng của anh, thoáng mất hồn.

"Nếu như chúng ta không thói quen trước, anh sợ sau này em sẽ làm lộ." Trong lúc cô mất hồn ngượng ngùng, anh lớn mật đưa tay, ôm bả vai của cô. "Yên tâm đi, trước khi lấy được sự cho phép của em, anh tuyệt đối sẽ không tùy tiện chạm vào em, cho nên....."

"Còn dám nói sẽ không tùy tiện chạm vào em?" Hơi thở nam tính của anh đến gần, lập tức gọi tinh thần của cô trở lại.

Ninh Vũ Hoa khẽ cắn môi, ánh mắt xấu hổ. "Vậy bây giờ cái tay này của anh là cái gì vậy? Nhanh buông ra đi!"

Vừa nghĩ tới anh dám chưa có được sự cho phép của cô, nằm ngủ ở bên cạnh cô, nhất thời, nổi xấu hổ to lớn cùng lửa giận vô danh, toàn bộ phóng tới đỉnh đầu của cô.

Ninh Vũ Hoa nắm một chiếc gối lông vũ lên, làm ra vẻ muốn ném về phía anh.

"OK, anh sẽ đi." Bách Tuấn lập tức đưa một tay ra ngăn cản cô.

"Bảo bối bớt giận, không nên tức giận, tránh cho phá hư tâm trạng tốt đẹp đi nghỉ ngơi của chúng ta." Nói xong, anh mới từ từ dời tay của mình đi.

"Anh không cần tùy tiện làm loạn, cũng sẽ không phá hư tâm tình của em!" Cô cắn răng nghiêng lợi trừng mắt về phía anh.

"Còn nữa, không cho phép gọi em là bảo bối!" Rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra với anh vậy? Mỗi khi cô muốn có vài phần kính trọng đối với anh thì không hiểu sao anh sẽ chọc giận cô!

Bách Tuấn nhanh nhẹn nhảy xuống giường, cười dịu dàng với cô, không nhanh không chậm mặc quần áo vào. "Bữa sáng em có muốn ăn chút gì không? Anh tìm người chuẩn bị cho em."

"Anh còn không đi nhanh đi!" Gối đầu trong tay cô, còn dùng sức ném về phía gương mặt tuấn tú với nụ cười mờ ám kia!

Bách Tuấn nhẹ nhàng tiếp được gối đầu, trong tròng mắt đen thoáng qua một nụ cười quỷ quyệt, lúc này mới sải bước, nhanh nhẹn đi ra khỏi phòng của cô.

Còn đối với sự tức giận của cô, tâm trạng của anh còn ở trình độ tốt đến mức không thể tốt hơn được.

Bởi vì anh đã vô cùng khẳng định lại xác định, cô vẫn thích anh.

Còn có cái gì so với điều này, càng có thể khiến anh cảm thấy mờ cờ trong bụng, sáng khoái tinh thần?

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Editor: tu tai

Bách Tuấn bị làm sao vậy?

Một tuần ở Trùng Thăng, trong lòng Ninh Vũ Hoa không ngừng hiện lên cái nghi vấn này.

Anh làm gì lại đối tốt với cô như vậy, còn gần đến mức nói gì nghe nấy?

Cho dù cô muốn đi đâu, muốn làm gì, anh đều không nói hai lời làm bạn ở bên cạnh cô.

Mỗi ngày, anh đều diễn vai một người chồng hoàn mỹ nhất.

Bọn họ cùng nhau đi dạo phố, cùng ra biển, cùng nhau lặn biển, cùng nhau câu cá, thậm chí còn cùng nhau đến siêu thị, mua đồ dùng hằng ngày, cùng nhau xuống bếp, cùng nhau lựa chọn quà tặng cho người nhà.....

Nếu như bọn họ thật sự là một đôi vợ chồng, thì anh như vậy, tuyệt đối là một người chồng tốt không thể kén chọn.

Hơn nữa, anh còn luôn cố ý hay vô ý, cầm nhỏ bé của cô, ôm bả vai của cô, còn thỉnh thoảng lộ ra nụ cười thân thiết lại sùng ái với cô, giống như..... Cô thật sự là người vợ yêu trong lòng anh vậy.....

Sờ hai gò má nóng hồng của mình một cái, Ninh Vũ Hoa thầm mắng bản thân ý chí không kiên định.

Biết rõ tất cả những điều này đều là giả, tất cả đều là luyện tập vì sau khi trở lại Đài Bắc không bị nhìn thấu.....

Vậy mà sao cô vẫn còn so sánh anh phóng điện lung tung với mình, không thêm vào ngăn cản? Sao vẫn luôn suy nghĩ lung tung, làm cho bản thân ban đêm thường xuyên không thể say giấc?

Sự thực là, cô thường bị hấp sâu dưới cái nhìn ám áp của anh, và sẽ biểu lộ thân thiết, không cách nào tự kiềm chế được.

"Vũ Hoa, hành lý đã sửa sang lại xong chưa?" Ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Bách Tuấn, xế chiều hôm nay, bọn họ sẽ phải đáp máy bay rời khỏi Trùng Thăng rồi.

"Vẫn, vẫn chưa xong....." Cô vội vàng đứng dậy.

"Cũng hơn một tiếng rồi, em đang ở trong phòng ngăn người có phải không?" Bách Tuấn đẩy cửa vào.

Kể từ ngày đầu tiên sau khi bị cô đuổi ra khỏi phòng, thì anh không tiếp tục kiên trì ngủ cùng cô trên một cái giường nữa.

"Sao anh không gõ cửa đã đi vào thế?" Nhìn hành lý còn chưa thu thập xong, cô lúng túng nắm hai tay.

"Hành lý để cho quần gia thu dọn đi, em theo anh xuống lầu ăn món điểm tâm ngọt." Sau khi anh liếc mắt nhìn đồ đạc khắp giường, liền đưa tay cầm cổ tay cô, không cho cô có thời gian cự tuyệt, lôi kéo cô đi nhanh ra phía ngoài.

"Món điểm tâm ngọt?" Mặc dù cô đi theo bước chân của anh, lại hơi do dự.

Những ngày ở Trùng Thăng, trừ việc mỗi ngày đều hấp sâu dưới sức quyến rũ đàn ông của anh, thì càng làm cho cô trầm luân, có lẽ chính là món ngon bản địa của Trùng Thăng.

Cứ ăn như vậy nữa, có thể không đến mấy tháng, thì cô lại biến trở về là em gái mập đó hay không?

"Bánh pút-đing sữa đậu nành đường đỏ Trùng Thăng mà em thích nhất, còn có bánh kem dừa nữa." Bách Tuấn cười xấu xa dụ dỗ."Trước khi rời khỏi Nhật Bản, không phải em muốn được thưởng thức một lần cuối cùng sao?"

Ánh mắt của Ninh Vũ Hoa, bộc phát giãy giụa.

"Nếu như không muốn ăn, vậy thì ngồi ở một bên uống trà, để một mình anh ăn hết cũng được!" Anh nhàn nhã liếc xéo cô một cái.

Đồ xấu xa này!

Anh thật biết rõ xương sườn mềm của cô, nhiều lần đều đánh trúng mục đích, làm cho cô hoàn toàn khó có thể kháng cự.

Ninh Vũ Hoa gật đầu lia lịa."Đương nhiên là em muốn ăn!"

Sau khi nói xong, cô lại có cảm giác tội ác.

Cúi đầu đi xuống cầu thang, tâm thần hoảng hốt, cô yên lặng than thở thể trọng rõ ràng đang gia tăng của mình.....

"Cẩn thận!" Đúng lúc cô sắp bị hụt chân cầu thang thì Bách Tuấn kịp thời vươn tay, ôm cô vào trong ngực.

Sắc mặt Ninh Vũ Hoa đột nhiên trở nên tái nhợt, cô nhìn cầu thang thật cao một cái, bởi vì sợ mà ôm thật chặt hông của anh.

"Thói quen không tập trung lúc đi bộ của em, thật là một chút cũng không thay đổi." Bách Tuấn nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Sau khi phát giác cô rất ý lại vào mình, thì anh vòng tay thật chặt. "Có anh ở đây, không có chuyện gì."

Nghe giọng nói dịu dàng của anh, Ninh Vũ Hoa lặng lẽ ngừng đầu lên, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào anh.

Anh nói không hề sai chút nào, thật sự cô rất hay mất hồn và không tập trung, cho nên trong quá khứ, anh luôn giúp đỡ cô vào những lúc nguy hiểm.

"Cám ơn." Một giây kia, cô bỗng cảm thấy, giữa bọn họ chưa từng thay đổi chút gì.

Cô vẫn là bên chuyên gây họa lại hay chọc phiền toái như cũ, mà anh luôn đảm đương đội viên cứu hỏa, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, chuẩn bị ứng phó các loại tình huống của cô.

"Sao lại khách khí với anh như vậy?" Bách Tuấn cúi đầu, thấy trong mắt cô lóe lên ánh sáng, liền không tự chủ được khẽ cúi người.

Vốn dĩ anh cũng không muốn nhanh như vậy liền hôn cô, chỉ muốn vượt đi về hoảng sợ trên mặt cô mà thôi.

Nhưng, gương mặt xinh đẹp của cô, còn có môi đỏ mọng đầy đặn cong lên của cô, đều đang phát ra cảm dỗ gọi mời đối với anh; mà giờ khắc này, cô giống như chim nhỏ nép vào người, dáng vẻ nhu nhược tựa vào trước ngực anh, cũng thực sự làm cho anh hết sức động lòng.....

Anh ôm ái hôn lên cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của cô.

Trong khoảnh khắc, một dòng điện từ đôi môi dán sát của bọn họ truyền khắp toàn thân, tê dại lý trí cùng tư tưởng của hai người, chỉ còn lại khát vọng muốn thưởng thức đối phương.

Nụ hôn của anh từ từ xâm nhập, mang theo sức nóng thiêu đốt, hoàn toàn cuốn cô vào trong gió lốc mà anh đang mang tới.

Theo môi lưỡi anh xâm lấn, Ninh Vũ Hoa cũng bị hơi thở đàn ông đầy nam tính bao vây, tất cả phòng ngự đều sụp đổ trong nháy mắt này; cửa lòng của cô, đã hoàn toàn rộng mở với anh.

Cô không cách nào chống cự, cũng vô tâm kháng cự, chỉ có thể đi theo môi lưỡi của anh, cùng nhau múa động, xoay tròn, trầm luân.....

"Vũ Hoa, chờ sau khi về đến Đài Bắc....." Máy bay sắp hạ xuống sân bay Đào Viên, lúc này Bách Tuấn mới quay đầu nhìn gương mặt thô phi phò của Ninh Vũ Hoa.

"Anh không cần nói chuyện với em!" Cô vẫn giống với mấy giờ trước, lập tức bịt kín lỗ tai.

Bách Tuấn đầy bất đắc dĩ, đưa tay kéo tay cô xuống. "Em gái mập, rốt cuộc thì em còn phải hôn đối với anh bao lâu nữa? Không phải anh đã nói với em rồi sao? Đó là một việc ngoài ý muốn."

"Em cũng đã nói với anh, từ nay về sau, anh cũng không cần nói chuyện với em!" Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, dùng nét mặt hết sức ghét bỏ nhìn anh chăm chăm.

Ngoài ý muốn? Đúng vậy, nếu như không phải là ngoài ý muốn, sao anh sẽ hôn cô chứ?

Anh khẽ nhướn mày rậm "Em chắc chắn không muốn nói chuyện với anh sao?"

Trong con ngươi đen như mực của anh hiện lên vẻ trêu tức. "Nếu như em vẫn kiên trì không để ý đến anh..., vậy thì anh chỉ có thể..... Lại hôn em!"

"Bách Tuấn, sao mỗi lần anh đều dùng chiêu này chứ!" Cô vội vàng che môi đỏ mọng lại.

Anh đã không chỉ một lần đột nhiên đánh lén cô rồi!

"Vậy cuối cùng em có muốn nghe lời nói của anh không?" Anh lấn đến gần bên người cô.

Ninh Vũ Hoa dùng sức lắc đầu, cũng dùng sức bưng chặt đôi môi.

"Anh bảo đảm, lần này tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn." Anh lại nhử mảy, giọng nói tà nịnh.

"Anh đừng đến gần em!" Từ trong ánh mắt anh lóe lên, cô có thể cảm giác được, anh thật sẽ làm như vậy!

"Nếu như anh hi vọng sau khi trở lại Đài Bắc, em vẫn tiếp tục giả thành vợ chồng với anh, thì anh cũng không được hôn em nữa!"

Dưới tình thế cấp bách, cô nghĩ đến mình cũng có thể uy hiếp ngược lại anh.

Cô nhóc này trở nên thông minh hơn rồi đấy.....

Trên mặt Bách Tuấn xẹt qua một nụ cười bí ẩn yếu ớt.

Anh nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chú vào vẻ mặt phong phú trên gương mặt cô. "Nói thật, em thật sự rất chán ghét anh hôn em sao? Sao anh lại nhớ được, vào sáng sớm ngày nào đó, em cũng đã từng đánh lên anh nhỉ?"

"Em..... Đó cũng là chuyện ngoài ý muốn!" Cô còn tưởng rằng anh đã quên "Khứu sự" hôm đó từ lâu rồi!

"Vậy sao....." Anh chế nhạo cô, vẻ mặt rất là đùa giỡn. "Một lần ngoài ý muốn, đôi một lần ngoài ý muốn, có phải rất công bằng hay không? Thấy không, lúc ấy anh cũng không muốn truy cứu tới cùng với em, cũng không không thêm đề ý đến em nữa?"

"Cái này sao có thể xem như nhau được....." Lúc ấy cô là khó kìm lòng nổi, nhưng anh là thuần túy là muốn khi dễ cô mà thôi!

"Không giống nhau ở đâu?" Mặt của Bách Tuấn lại nhích tới gần hơn chút.

Hơi thở nóng hổi của anh phất qua cái trán của cô, dẫn đến toàn thân cô rung động, không cách nào khống chế được.

Không phải là anh đã đoán được, anh có sức ảnh hưởng cực lớn đối với cô, cho nên mới có ý trêu cô chứ?

Khi suy nghĩ này thoáng qua trong đầu, trong nháy mắt nét mặt của cô cũng u ám. "Bách Tuấn, em thật sự cảnh cáo anh! Chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể li dị với anh."

"Em gái mập." Anh hoàn toàn không thấy lời tuyên bố của cô. "Anh đang nghĩ, nếu chúng ta đã cử hành hôn lễ, thì cứ ở bên nhau như vậy đi, em thấy thế nào?"

"Cái..... Cái gì?" Ninh Vũ Hoa nuốt chút nữa thì bị sặc nước miếng của mình. "Anh..... Lại đang nói đùa gì vậy?"

"Mỗi một lần anh đều rất nghiêm túc, sao em cứ luôn cho là anh đang nói đùa?" Bách Tuấn cong khóe miệng, nhẹ nhàng xiết chặt lông mày.

"Anh không tốt như vậy sao? Sao anh lại nhớ, tám năm trước." Anh đột nhiên dừng lại.

"Tám năm trước..... Có cái gì?" Nhìn vẻ mặt của anh từ từ trở nên nghiêm túc, nhịp tim của Ninh Vũ Hoa lập tức tăng nhanh, cảm xúc cũng khẩn trương theo.

"Tám năm trước, vào ngày sinh nhật mười sáu tuổi của em, không phải em cũng chuẩn bị tỏ tình với anh sao?" Về nghiêm túc trong mắt anh, trong nháy mắt bị thay thế bởi sự nhẹ nhõm, anh vui vẻ, dựa vào thành ghế của mình.

Hồ hấp của Ninh Vũ Hoa, bỗng dưng ngừng lại một giây.

Anh..... vẫn còn nhớ?

"Mặc dù anh không biết, tại sao đến cuối cùng em lại không chính miệng nói với anh." Máy bay chuẩn bị hạ cánh, tiếng nói của anh cũng bắt đầu trở lên mơ hồ. "Nhưng anh nghĩ khi đó, em đã từng thích anh....."

Tập âm máy bay hạ cánh càng lúc càng lớn, cuối cùng Ninh Vũ Hoa vẫn không nhúc nhích cũng phát hiện, bọn họ sắp từ đám mây trở lại mặt đất.

"Khi đó, nếu như mà em tỏ tình với anh, thì anh sẽ chấp nhận sao?" Cô nhẹ giọng ní non ra một câu này.

Chuyện cho tới bây giờ, vì sao cô vẫn còn phải hỏi anh?

Biết rõ đáp án của anh, vì sao cô vẫn lựa chọn cho anh cơ hội tổn thương cô?

Nhưng, cho dù sẽ đau đến không thể chịu đựng, cuối cùng cô vẫn muốn nghe từ chính miệng anh nói ra.

Bách Tuấn xoay đầu lại, bình tĩnh ngưng mắt nhìn cô.

Cho dù cô nói rất nhẹ, thế nhưng anh vẫn nghe rất rõ ràng. "Thành thật mà nói..... Nếu như lúc ấy em tỏ tình với anh, có thể anh sẽ cự tuyệt em."

Về mặt Ninh Vũ Hoa trang nghiêm nhìn chăm chú vào phía trước, đôi tay lặng lẽ nắm chặt thành quyền ở bên người.

Anh..... Vẫn nói ra.

Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên cô nghe được chính miệng anh nói ra.

Nhưng kỳ quái là, một chút trí nhớ xa xôi mà khắc cốt, lại theo những lời này của anh, dần dần nhạt đi khỏi đáy lòng.

Vết thương đã từng chảy máu của cô, cũng bởi vì lời nói thẳng thắn của anh, mới bắt đầu từ từ khép lại.

"Nhưng may mà em không nói với anh." Thái độ của Bách Tuấn trở nên nhu hòa. "Nếu không, có lẽ bây giờ chúng ta cũng chưa có biện pháp trở thành

vợ chồng."

Bà vai của Ninh Vũ Hoa, khẽ trùng xuống.

Anh cho là cô không biết!

Anh không biết được tám năm trước lý do anh từ chối cô, đều bị cô nghe được.....

"Chuyện đã qua, không nên nhắc lại nữa!" Ninh Vũ Hoa cử động thân thể, ánh mắt chậm rãi từ mê vông trở nên kiên định.

"Bởi vì, em đã quên hết sạch."

Cô đang nói dối.

Bách Tuấn cũng không coi thường vẻ đau đớn lóe qua trên mặt cô, nhưng anh quyết định không đụng chạm vào nó.

Chỉ có sửa sang xong tình cảm đã qua, mới có thể bắt đầu cuộc sống mới của bọn họ.

"Tốt." Anh sáng khoái nhướn mày. "Nếu muốn quên, thì hãy cùng nhau quên; về sau, ai cũng không được nhắc lại quá khứ nữa."

Về mặt cô phức tạp hạ tầm mắt xuống, sau đó nặng nề gật đầu.

Xác thực đã đến lúc nên quên quá khứ rồi, đặc biệt là những trí nhớ không vui cùng khổ sở kia.

Cho dù cô cứ ôm lấy không buông, cũng không thể thay đổi điều gì.

"Quên quá khứ, mới có thể có được tương lai." Bên tai truyền tới giọng nói nhẹ nhàng linh hoạt nhưng cũng kiên định của Bách Tuấn.

"Ninh Vũ Hoa, sau này, chúng ta hãy sống với nhau thật tốt, anh nhất định sẽ không để cho em phải thất vọng." Máy bay vững vàng hạ xuống mặt đất, nụ cười của Bách Tuấn cũng tràn đầy tự tin.

"Tại sao anh muốn nói như vậy? Không có gì thất vọng hay không thất vọng, chúng ta cũng không phải là..... Thật tính toán đầu bạc răng long....." Trục giác hình như câu nói của anh có hàm ý khác, điều này làm cho cô rất là đề ý.

"Cái này sao..... Tương lai nhất định em sẽ hiểu ý anh nói." Anh cời dây an toàn ra giúp cô, cửa khoang máy bay cũng từ từ mở ra. "Chúng ta đã đến nơi rồi, bà xã."

Tương lai, anh sẽ làm cô nhạt lại lòng tin với anh một lần nữa, để cho cô dám thừa nhận tình cảm đối với anh, càng sẽ để cho cô thấy được quyết tâm cùng sự chân thành của anh.

Đứng lên, anh dắt tay cô.

Đối với anh mà nói, nếu lựa chọn kết hôn với cô, thì đó chính là cam kết cả cuộc đời, dĩ nhiên cũng là lời thề đầu bạc răng long.

Cô là vợ của anh.

Từ lúc bọn họ kết hôn trở đi, thì vĩnh viễn sẽ không lại thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Làn Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-2

Editor: tu tai

Ninh Vũ Hoa còn chưa kịp suy nghĩ câu nói kỳ lạ của Bách Tuấn ở trên máy bay, thì lại gặp phải nguy cơ mới.

Sau khi trở về, cô phát hiện, vậy mà mỗi ngày cô đều phải cùng giường chung gối với anh!

"Thật không có biện pháp khác sao?" Ninh Vũ Hoa bồn chồn không yên ngồi ở trong phòng ngủ, nhìn Bách Tuấn đẩy cửa vào nói.

Bách Tuấn về mặt u ám lắc đầu. "Từ đầu ba anh đã quyết định rằng muốn chúng ta ở trong nhà, cho nên không thể thương lượng."

"Nhưng các anh sau khi cưới, không phải đều lục tục dọn ra ngoài ờ sao?" Mặc dù đã quyết định từ trước, nhưng cô cho là sau khi bọn họ trở về, nhất định sẽ có cách giải quyết!

So với cô đang vội vã cuống cuồng, thì vẻ mặt của Bách Tuấn lại nhẹ nhõm thân nhiên hơn rất nhiều. "Ba anh cho rằng, các anh có thể dọn ra ngoài, là bởi vì bọn họ có làm việc trong tập đoàn Bách Thực, tận sức vì gia đình này; nhưng nếu sau khi anh lựa chọn kết hôn với em mà nghỉ việc, vậy nhất định phải ở trong nhà tần hiếu."

"Nào có như vậy..... Đi đâu phát triển sự nghiệp của mình, là một người tự do, có quan hệ gì với tần hiếu cùng trách nhiệm chứ, có quan hệ gì....." Cô căng thẳng đến mức xoắn hai tay vào nhau.

"Cám ơn em ủng hộ sự nghiệp của anh như vậy." Bách Tuấn cười híp mắt ngồi vào bên cạnh cô, lặng lẽ ôm bả vai của cô, đồng thời cũng nắm tay mềm mại lạnh lẽo của cô.

"Làm thế nào đây....." Ninh Vũ Hoa vô cùng chán nản, không hề cảm thấy được khác thường chút nào, còn cảm ngược lại tay của anh.

"Anh lại đi cùng bác..... Cùng cha nói chuyện giải thích một chút xem..... Hoặc là có thể nhờ mẹ giúp một tay! Đã nói, đã nói cho dù dọn ra ngoài, chúng ta cũng có thể thường xuyên trở lại thăm hai người! Thỉnh thoảng ở vài ngày cũng không phải là không thể....."

Cô dùng sức nhướn đôi mày thanh tú lên. "Em có thể nghĩ biện pháp nhẫn nại, nhưng nếu như muốn thường trú thì....."

"Bình thường mẹ anh đều rất hướng về anh, nhưng là lần này..... Bà còn kiên trì hơn cả cha." Bách Tuấn thở dài thật sâu, giữ đầu vai của cô, để cho cô dựa về phía mình. "Anh thấy, có thể bọn họ đang hoài nghi hôn sự của hai chúng ta, cho nên em đành phải nhẫn nại rồi."

Cùng giường với anh là chuyện khó sở như vậy sao? Anh sẽ thay đổi hoàn toàn cái suy nghĩ lạ lùng này của cô!

"Ý anh là." Trái tim nhỏ bé của cô giống như đang đập mạnh và loạn nhịp.

"Không đâu, chúng ta không có lộ ra sơ hở gì mà." Ninh Vũ Hoa rất an tâm dựa vào anh, tìm kiếm ủng hộ của anh.

"Em nghĩ xem, nếu như không phải là có điều hoài nghi, sao ba mẹ lại yêu cầu chúng ta nhất định phải ở trong nhà?" Bách Tuấn vẻ mặt nặng nề nhìn cô. "Em tuyệt đối không thể xem thường cha mẹ anh, chỉ có ở trong nhà, bọn họ mới dễ dàng giám thị từng cử động của chúng ta."

"Bách Tuấn, anh đừng làm em sợ! Cái gì mà giám thị không giám thị..... Chẳng lẽ ba mẹ còn có thể ở ngoài cửa nghe lén chúng ta nói chuyện?" Phát giác ra Bách Tuấn có ý nhỏ giọng, cô không nhịn được rung mình một cái.

"Bọn họ sẽ không, nhưng cũng khó đảm bảo những hạ nhân kia sẽ không." Anh trợn mắt nói như thật.

"Nhà anh thật rất kỳ quái!" Ninh Vũ Hoa lập tức giảm giọng nói thấp xuống, tức giận lấy cùi chỏ, va nhẹ lồng ngực của anh. "Ba anh đó, sao cứ muốn nắm giữ cuộc đời của các anh vậy? Cho anh đi làm chuyện mình thích, còn có nhiều yêu cầu cùng thứ tự như vậy! Thật là quá đáng!"

"Bảo bối đều hướng về anh như vậy...anh thật sự rất vui." Bách Tuấn chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đang nổi giận của cô, nheo lại mắt thường thức.

"Em không phải hướng về anh, mà đang nói sự thật." Cô tức giận chu môi.

"Đúng rồi! Về sau không cho phép anh gọi em là bảo bối nữa! Chúng ta không phải vợ chồng thật sự!" Lúc đi Trùng Thăng, hình như anh cũng gọi như vậy!

"Không cho phép gọi bảo bối, cũng không được gọi bà xã, vậy em để cho anh gọi em là gì?" Bách Tuấn hướng về phía cô, bày ra vẻ mặt vô tội.

"Anh có thể gọi tên của em....." Vấn đề của anh thật đúng là đủ ngu ngốc.

Ninh Vũ Hoa không nhịn được liếc mắt, trước kia sao cô lại cho rằng anh là người thông minh nhất trên thế giới chứ?

"Vậy làm sao có thể cho thấy mức độ ân ái của chúng ta?" Bách Tuấn khề mím đôi môi, lộ ra vẻ mặt tuyệt không thỏa hiệp.

"Đề phòng bị người nghe lén, anh cho là trước sau gì, cũng nên thống nhất một cách gọi. Em chọn đi, hoặc là bảo bối, hoặc là bà xã."

"Lựa chọn một trong hai cái này?" Cô nhún mày.

"Em cứ từ từ suy nghĩ, sáng sớm ngày mai lại nói cho anh biết cũng không muộn." Anh đứng lên, bắt đầu sửa sang lại giường đệm. "Thời gian không còn sớm rồi, bà xã, chúng ta đi ngủ thôi."

"Anh..... Thật sự muốn ngủ ở trên giường?" Cô sợ hãi mở to mắt.

"Chúng ta cũng không phải là chưa từng ngủ chung, em làm gì mà phải kinh hoàng như vậy?" Bách Tuấn ranh mãnh chớp động tầm mắt. "Anh tuyệt đối sẽ không làm gì với em, anh bảo đảm!"

"Nhưng....." Nhìn đáng vẻ anh nằm nghiêng ở trên giường, trong lúc bất chợt cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Cô có thể bảo đảm không động vào cô, cô lại không có lòng tin với bản thân; nếu như trong lúc mơ mơ hồ hồ, cô loạn hôn anh, ôm anh, thì chẳng phải sẽ làm lộ ra tình cảm che giấu của cô với anh sao?

Nếu để cho anh biết cô vẫn luôn thích anh, thì nhất định cô sẽ bị anh cười nhạo một trận, sau đó đòi lấy càng nhiều tổn thương làm tan nát cõi lòng cô!

Cô tuyệt đối không muốn, không thể bị anh phát hiện tình cảm chân thật của cô!

"Đừng nhưng là nữa! Thời gian không còn sớm, em định cứ đứng như vậy suốt đêm sao?" Bách Tuấn ngáp một cái, lười biếng ngồi dậy. "Ngày mai không phải em muốn đến Ninh Thạch đi làm sao?"

"Đúng vậy....." Xác thực, ngồi mấy giờ máy bay, cô đã cảm thấy đau nhức toàn thân từ lâu, buồn ngủ.

"Vậy còn không mau lên giường?" Anh vỗ xuống chỗ trống bên cạnh.

Cô chần chừ nhìn anh một chút, sau đó bỗng dưng cắn môi đỏ mọng, nắm cái chăn ở một bên lên, cuộn thành một cái, đặt ở giữa cái giường lớn.

"Muốn em ngủ cũng có thể, nhưng anh tuyệt đối không thể vượt qua đường ranh giới này!" Cô về mặt chăm chú nhìn anh.

"Anh không thành vấn đề." Bách Tuấn mang theo vài phần hứng thú, nhìn về phía tấm chăn mọng bị vụn thành bánh quai chèo.

Cô thật đúng là lăm trò.

Mang theo tâm tình thấp thỏm, Ninh Vũ Hoa thận trọng bò lên giường.

"Trên giường cũng không có rắn độc, em sợ cái gì?" Nhìn về mặt cảnh giác của cô, Bách Tuấn không nhịn được đưa tay ra kéo vai cô, kéo cô đến bên cạnh mình.

"Anh làm gì đấy!" Cô liền hất tay anh ra, tức giận quát nhỏ. "Em cảnh cáo anh, tuyệt đối không được đụng vào em một cái!"

"Em đúng là rất thích cảnh cáo anh....." Đời này anh còn chưa từng bị người nào cảnh cáo thường xuyên như vậy; huống chi, đối phương còn là một cô gái.

Nhìn về mặt tròn tròn kỳ lạ của cô, Bách Tuấn bất ngờ phát hiện, vậy mà anh không hề tức giận chút nào.

Nếu như trước kia bạn gái anh dám can đảm đối xử với anh như vậy, thì anh đã quay đầu đi khỏi từ lâu, tuyệt đối không quay đầu lại.

Nhưng cô lại khác.

Dù cho cô tức giận với anh thế nào, gào thét anh, anh đều cảm thấy đó là một loại biểu hiện của tình yêu; anh chẳng những không ghét, ngược lại còn cảm thấy thú vị, thậm chí có chút trầm luân say mê.....

Chẳng lẽ, đây chính là thích sao?

Bách Tuấn từ từ tròn to hai mắt thâm thúy, chính anh cũng không thể tin được mình lại có thể có suy nghĩ kinh người này.

Thích? Sao anh lại cho rằng mình thích em gái mập?

Đương nhiên anh không ghét cô, cũng cảm thấy ở bên cô rất thoải mái, cho nên, anh mới sẽ quyết định kết hôn với cô, mới có thể muốn sống với cô cả đời.

Nhưng, anh lại chưa từng nghĩ tới, tình cảm của anh với cô, đã vượt qua ranh giới tình bạn, mà lên tới mức "Thích" rồi.

Mặc dù anh luôn nhớ cô, luôn nghĩ tới cô.....

Nhưng anh vẫn luôn cho là, đó là bởi vì cô là em gái mập, là bạn tốt thanh mai trúc mã của anh!

Anh che chở cô cũng được, quan tâm cô cũng tốt, cũng giống như tình cảm anh em vậy, mà tuyệt đối không có liên quan đến tình yêu nam nữ.

Loại tình cảm này, xảy ra ở trên người của anh như thế nào vậy?

"Anh làm sao vậy?" Khi Ninh Vũ Hoa kéo chăn lên, đang muốn cẩn thận nằm xuống thì lại phát hiện về mặt sợ hãi giống như nhìn thấy quỷ của Bách Tuấn.

"Không có..... Không có gì." Anh bối rối cúi đầu, không muốn làm cho cô phát hiện nổi rung động trong lòng anh.

Trong mắt của cô xẹt qua vẻ nghi hoặc.

Cô rất ít thấy sắc mặt Bách Tuấn tái nhợt như thế, điều này làm cho cô rất lo lắng.

"Có phải anh thấy không thoải mái ở đâu không?" Cô ngồi thẳng người dậy, đưa tay muốn sờ trán của anh.

"Anh không sao!" Anh hơi trốn về sau một chút.

"Mau ngủ đi." Sau một tiếng cười lúng túng, Bách Tuấn bỗng nghiêng người qua, đưa lưng về phía cô.

Làm sao vậy? Bởi vì lời cảnh cáo của cô, mà không vui?

Thật là không thấy người đàn ông nào nhỏ mọn như vậy!

Ninh Vũ Hoa kéo chăn bông, cuối cùng cũng nằm xuống.

Nhìn tấm lưng rộng rãi của anh, trong tim cô tự nhiên sinh ra một cảm giác tịch mịch.

Những ngày ở Trùng Thủy, chỉ có hai người bọn họ ở bên nhau, tất cả những điều đó tốt đẹp biết bao, sau đó vừa về nước, liền phải đối mặt ngay với thực tế, anh, vẫn không thích cô.

Hy vọng thời gian có thể dừng lại biết bao.

Nhưng sao cô có thể ích kỷ như vậy, ép buộc anh ở lại bên cạnh cô.

Nghe tiếng hít thở vững vàng của anh, bỗng nhiên lại cảm thấy trong lòng bị nhét đầy, từ đáy lòng đang dần dần dâng lên một cỗ ảm áp.

Dường cong phần lưng nhẵn bóng của anh càng trắng làm sao, khẽ phập phồng theo từng đợt hô hấp, khiến cho cô không thể không đưa tay chạm tới. Anh phải ngủ thiếp đi rồi, sờ một cái không sao chứ.....

Trời ơi! Cùng giường với cô đã khảo nghiệm lớn lao rồi, bắt buộc mình đưa lưng về phía cô, chính vì không để cho bản thân suy nghĩ lung tung nữa, mà tay nhỏ bé mềm mại của cô lại còn đụng vào lưng của anh.

Thôi kệ!

Anh lật người lại, bắt được tay nhỏ bé của cô. "Không ngủ được?"

Bị bắt tại trận, Ninh Vũ Hoa nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, thật may là đã tắt đèn không thấy được sắc mặt của cô, nếu không nhất định là một mảnh đỏ ửng. "Em....."

Mặc dù không nhìn thấy mặt của anh, tuy nhiên cô có thể rõ ràng cảm nhận được cái nhìn chăm chú của anh, giống như đang nhìn chăm chăm con mồi, làm cho cả người cô đều cảm thấy nóng ran.

"Nếu không ngủ được, chúng ta hãy làm chút chuyện khác đi!"

Chuyện khác? Còn chưa kịp phản ứng, liền bị kéo vào trong lồng ngực của anh.

"Ừm....." Môi của anh dán lên môi cô.

Trong nháy mắt khi anh chạm vào cô, cô cảm thấy tình ý trong lòng cô gần như bùng nổ.

Lực đạo mềm nhẹ cùng cảm giác va chạm của anh, làm dấy lên nỗi khát vọng trong lòng cô.

Anh tìm kiếm hương thơm tỏa ra trong lòng cô, lâm vào nụ hôn đến mức quên mình; mà cô cũng dùng nhiệt tình không hề giữ lại, hưởng ứng sự thăm dò môi lưỡi của anh, hơn nữa theo sự xâm nhập của anh, mà phát ra ngân nga cùng thở dài thỏa mãn.

Phản ứng tự nhiên ngây thơ của Ninh Vũ Hoa, cùng với hơi thở ảm áp ngọt ngào của cô, khiến cho cơ thể anh dấy lên một ngọn lửa dục vọng không cách nào khống chế.

Tay của anh dọc theo đường cong cơ thể cô mà đi xuống, thăm dò cơ thể mềm mại phập phồng của cô.

Khi anh hơi buông miệng ra, thì bị cô kháng nghị ngay lập tức.

Anh phát hiện vậy mà cô cũng đầu nhập như anh vậy, điều này làm cho anh hưng phấn, cũng làm cho anh dùng phương thức mãnh liệt hơn, ngậm lấy môi của cô; ở hán dưới môi, cô run rẩy mà đè nén than nhẹ, thân thể dán sát vào anh hơn, rung động có tiết tấu.

So với sự ngọt ngào mà anh dành cho, hình như cô còn khát vọng nhiều hơn, nhiều hơn.....

Vì vậy, anh tăng nhanh tiết tấu, mà cô cũng phối hợp ngay.

Khi anh cởi quần áo cho cô thì giữa bọn họ nổ rộ đầy tia lửa, thậm chí có thể đốt sáng cả bầu trời....

Đêm này, nhất định sẽ rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9-1

Editor: tu tai

Cuối cùng thì Ninh Vũ Hoa cũng cảm giác mình đã chân chính trở thành vợ của Bách Tuấn.

Cho dù là trên tâm lý, hay là sinh lý, cô đều coi anh là chồng cô, người đàn ông duy nhất mà cô yêu sâu đậm trong cuộc đời này, đồng thời muốn làm bạn cả đời.

Cô tuyệt không hối hận lên giường cùng anh, lại càng không hối hận quyết định gả cho anh lúc đầu.

Sự thật chứng minh, "Tĩnh" cùng một chỗ với anh, là tốt đẹp và hạnh phúc biết bao.

Phụ nữ, vẫn phải ở bên người đàn ông mình yêu, bất kể anh ta có yêu mình hay không.....

"Bà xã, tối hôm nay chúng ta đi ra ngoài hưởng thụ thế giới hai người đi."

Ninh Vũ Hoa vừa trở lại phòng làm việc, liền nhận được cuộc gọi video của Bách Tuấn.

"Trước tiên đi ăn đồ ăn Thượng Hải mà em thích, sau đó sẽ đi xem phim, cuối cùng lên núi Dương Minh ngắm cảnh đêm, em thấy thế nào?"

Nhìn người đàn ông hăm hở trong màn hình, Ninh Vũ Hoa cười xinh đẹp. "Nhưng mẹ vừa gọi điện thoại cho em, nói hôm nay mẹ có nấu canh, bảo chúng ta nhất định phải về nhà ăn cơm"

"Cái gì?" Nháy mắt về mặt của anh thay đổi xấu đi.

"Được rồi, anh không cần tức giận." Cô dùng giọng dỗ dành trẻ con nói. "Chúng ta có thể về nhà ăn cơm trước, sau đó sẽ đi xem phim."

Ninh Vũ Hoa càng ngày càng hiểu, muốn đối phó Bách Tuấn, không thể dùng mạnh, chỉ có thể dùng dỏ.

Ở trước mặt cô, thỉnh thoảng anh sẽ tùy hứng bướng bỉnh giống như một đứa bé chưa trưởng thành vậy, cô nhất định phải dụ dỗ anh mới được!

"Được rồi, anh tối đón em." Quả nhiên anh lộ ra nụ cười tươi như ánh mặt trời.

"Vâng." Sau khi cúp điện thoại, Ninh Vũ Hoa không tự chủ lại ngồi ngây ngốc.

Người đàn ông này, sao gần đây lại càng ngày càng dính cô thế?

Thậm chí anh sẽ cho cô một loại..... cảm giác bọn họ đang yêu nhau tha thiết.

Cô cảm thấy ánh mắt của Bách Tuấn khi nhìn cô, hoàn toàn khác nhau với trước kia, đó là ánh mắt phức tạp có sự pha trộn của nhiệt tình cùng thân mật, còn có quyến luyến cùng thương yêu nữa.

Là ánh mắt hoàn toàn thuộc về người yêu.....

Nhưng chuyện này..... Làm sao có thể?

Mặc dù bây giờ bọn họ xác thực đang hưởng thụ quan hệ thân mật, cũng càng ngày càng giống như một đôi vợ chồng bình thường, cùng sống bên nhau như vậy.....

Nghĩ tới đây, trong nháy mắt gương mặt của cô nóng bừng.

Tất cả những điều này, đều xảy ra sau đêm hôm đó.....

Đêm hôm đó, anh đối với cô dịu dàng và săn sóc như vậy, làm cho cô cảm nhận được sung sướng như lên Thiên đường, còn biến cô từ một thiếu nữ

thành người phụ nữ của anh.....

Ninh Vũ Hoa vội vàng quăng những hình ảnh màu hồng kia ra khỏi đầu óc, cố gắng không nhớ lại hình ảnh thân mật giữa anh và cô.

Gần đây, bọn họ thật sự rất giống như vợ chồng.

Buổi sáng cô phải chịu trách nhiệm gọi anh rời giường, chuẩn bị quần áo cho anh; mà anh chỉ cần có thời gian, sẽ đưa đón cô đi làm, tặng quà và hoa tươi cho cô, thỉnh thoảng còn cùng cô đi siêu thị mua đồ.

Sau khi ăn tối xong, anh sẽ rót hai ly rượu đỏ, hai người rúc vào nhau, chia sẻ chuyện vui buồn trong công việc, thổ lộ nỗi buồn phiền trong lòng với nhau.

Sau đó, anh sẽ bỗng nhiên hôn cô, ôm cô lên giường.....

Vào ngày nghỉ, bọn họ cùng đi ra ngoài vận động, hoặc là chạy bộ, hoặc là đạp xe đạp.

Buổi chiều, bung một đồng lớn đồ ăn vặt lên, hai người cùng nhau vui mình trên soפה lớn trong phòng xem phim nhìn DVD; mệt mỏi, sẽ dựa vào nhau, ngủ một giấc thoải mái.

Cho dù như thế nào, tối hôm nay, cô cũng phải hỏi rõ ràng, lý do Bách Tuấn lựa chọn cùng đón Valentine với cô..

Có thể câu trả lời của anh không phải kỳ vọng của cô, cô cũng không có gì phải thất vọng khổ sở.

Vốn dĩ, cũng chỉ là hy vọng xa vời, mặc dù không chiếm được, cũng không cần chán nản.

Thay vì cả ngày hiểu lầm cùng bàng hoàng, không bằng nói rõ với nhau. Tin tưởng Bách Tuấn cũng sẽ tán thành cô làm như vậy.

Nhưng lúc cô mang theo tâm trạng thư thái đi vào bãi đậu xe thì có người lại gọi cô lại.

"Cô Ninh..... Không đúng, hiện tại phải là bà Bách chứ, cô cũng tới nơi này mua đồ sao?" Một cô gái trẻ ăn mặc thời trang, dầm mạnh giày cao gót, bước về phía cô.

"Cô là....." Ninh Vũ Hoa cảm thấy cô ta nhìn hơi quen mặt, nhưng vẫn không nhớ ra đối phương là ai.

"Tôi là Mạnh Tư Tư, bạn gái của Bách Tuấn."

Đối phương đi tới trước mặt cô, vóc dáng cao gầy của cô ta, đối với Ninh Vũ Hoa hơi nhỏ bé mà nói, có cảm giác bị áp bức.

Dáng vẻ Mạnh Tư Tư đầy kiêu căng, liếc xéo cô."Chào cô. Có thể tìm một chỗ nói chuyện sao?"

"Giữa chúng ta, có chuyện gì đáng nói hay sao?" Ninh Vũ Hoa cảm nhận được thái độ thù địch rất mạnh từ trên người đối phương.

"Cô muốn nói luôn tại đây cũng có thể." Mạnh Tư Tư vòng tay ôm ngực đầy trấn định."Chỉ cần cô sẽ không cảm thấy mất thể diện."

"Có cái gì phải mất mặt chứ?" Ninh Vũ Hoa nhẹ nhàng ngẩng đầu lên.

"Tôi là bạn gái của Bách Tuấn. Đương nhiên." Mạnh Tư Tư cười giễu cợt."Cô vẫn chưa hiểu ý của tôi phải không? Cho dù hai người đã kết hôn, nhưng chúng tôi vẫn đang qua lại."

"Vậy thì thế nào?" Về mặt Ninh Vũ Hoa không thay đổi nhìn cô ta.

Cho dù trong lòng đã bị kích thích, nhưng cô đã không phải cô gái nhỏ ngây thơ của tám năm trước nữa rồi.

Mạnh Tư Tư nhướn mày."Tôi còn biết, cuộc hôn nhân của cô và anh ấy không phải thật."

"Không phải thật?" Ninh Vũ Hoa không quan tâm cười cười."Tôi đã làm hôn lễ với anh ấy, cũng đã vào hộ tịch nhà họ Bách, hôn nhân như vậy, mà cô nói là không phải thật?"

"Cô không quan tâm chuyện bây giờ tôi và anh ấy vẫn còn qua lại với nhau sao? Tôi cho cô biết, anh ấy thường đến nhà trọ của tôi nghỉ ngơi! Anh ấy còn nói cho tôi biết, sớm muộn gì, anh ấy cũng sẽ ly dị với cô, sau đó lấy tôi!" Mạnh Tư Tư nheo mắt phượng lại, có vẻ vô cùng không cam lòng.

"Cô Mạnh, nếu như cô muốn nói láo, cũng chọn cái gì có độ tin cậy cao một chút được không?" Đối mặt với sự khiêu khích của cô ta, Ninh Vũ Hoa chống đỡ bằng vẻ mặt bình tĩnh."Lịch trình của anh ấy tôi còn rõ ràng hơn cô, còn nữa, cái khác tôi không dám nói, nhưng chắc chắn anh ấy sẽ không lấy cô."

Cho dù Bách Tuấn bị sắc đẹp mê hoặc đến mức nào, cũng sẽ không cưới loại phụ nữ nông cạn lại không có đầu óc như này.

Người phụ nữ này lại cho rằng, chỉ cần chạy đến trước mặt cô ồn ào vài câu, cô sẽ tin tưởng những lời nói xằng bậy này.

Coi như cô không có lòng tin với bản thân, nhưng tuyệt đối có lòng tin với thương thức của Bách Tuấn. Mặc dù có thời điểm, anh cũng không phải thật sự có phẩm vị như vậy..... Nhưng còn không kém đến loại trình độ này chứ?

Ở sâu trong nội tâm Ninh Vũ Hoa đang âm thầm lẻ lười, cô mới không tin những lời ăn nói lung tung của cái cô gái này đâu.

Theo thời gian chung đụng với Bách Tuấn càng lâu, cô cũng càng ngày càng hiểu, giữa cô và anh, tồn tại một loại cảm xúc không thể diễn tả bằng lời nói nào đó, nhưng lại ngầm ràng buộc lẫn nhau.

Loại ràng buộc này làm cho cô dần dần có tự tin.

Cho nên đối mặt với sự khích bác ly gián trắng trợn như thế, cô lại tuyệt không cảm thấy hoài nghi và tức giận.

"Tại sao cô lại nói như vậy!" Quả nhiên Mạnh Tư Tư lập tức thẹn quá thành giận.

Về mặt Ninh Vũ Hoa buông lỏng cong môi lên. "Bằng sự hiểu biết của tôi đối với anh ấy." Sau khi cô cười xinh đẹp một tiếng, lại tiếp tục đi về phía xe của mình.

"Anh ấy và cô đã lên giường, đúng không?" Ở sau lưng cô, truyền đến âm thanh chất vấn cao vút của Mạnh Tư Tư.

Ninh Vũ Hoa khẽ dừng bước, không biết mình có phải để ý đến cô gái này nữa hay không.

"Cho nên cô mới có thể cho là, mình đã thoải mái làm bà Bách rồi chứ?" Mạnh Tư Tư vừa nói chuyện, vừa đi đến gần cô. "Phụ nữ và đàn ông lên giường cũng không đại biểu cái gì, chẳng lẽ cô cho rằng anh ấy thật lòng thích cô sao? Anh ấy cưới cô, chỉ bởi vì cô là cô gái mà cha anh ấy chọn, cưới cô có lợi đối với anh ấy; một điểm này, không phải cô cũng rất rõ ràng sao?"

Ninh Vũ Hoa nắm chặt chìa khóa xe trong tay.

Những lời này của đối phương, khiến đáy lòng cô nhấc lên chút gợn sóng.

Mạnh Tư Tư liếc liếc cười. "Có muốn biết anh ta nói về cô với tôi như thế nào không? Anh ấy nói cho tôi biết, lên giường với cô chỉ là bởi vì cô rất dễ dàng; cô cũng biết, đàn ông giống như anh ấy, làm sao rời khỏi phụ nữ được?"

Sắc mặt của Ninh Vũ Hoa khẽ trắng bệch, nhưng vẫn cố nhắc nhở bản thân, tuyệt đối không thể tin lời của đối phương!

"Dù sao mấy ngày nay anh ấy phải làm ra vẻ ân ái với cô; đúng lúc cô đang ở bên cạnh anh ấy, lại cam tâm tình nguyện lên giường với anh ấy, tại sao anh ấy lại không lợi dụng cô để phát tiết dục vọng chứ?" Mạnh Tư Tư nói tiếp: "Nhưng nếu như cô cho rằng anh ấy thích cô, vậy thì tôi chỉ có thể nói, cô đúng là quá ngây thơ rồi."

Ninh Vũ Hoa dùng bàn tay run rẩy để mở cửa xe, cô không muốn nghe nữa những lời loạn thất bát tao, không hề có căn cứ này nữa!

"Nếu như cô không tin. Bách Tuấn nói cho tôi biết, trước khi cô lên giường với anh ấy, vẫn là xử nữ." Mạnh Tư Tư đứng ở sau lưng cô, dương dương đắc ý nhướng mày. "Chẳng qua, anh ấy nói với tôi đầy tiếc nuối rằng, lên giường với cô..... Thật là thật không có ý tứ. Cũng đúng, một tiểu xử nữ giống như cô, làm sao thỏa mãn được người đàn ông mạnh mẽ như rồng hổ là Bách Tuấn?"

Ninh Vũ Hoa dùng sức cắn chặt môi đỏ mọng, cô biết mình nên vào ngay trong xe, lập tức rời đi, nhưng hai chân của cô, lại giống như bị đóng đinh trên mặt đất, làm thế nào cũng không di chuyển được.

Huyết sắc trên mặt cô, đang bị rút đi từng chút từng chút một, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân chui thẳng lên tim.

"Tôi hôm nay, có phải anh ấy đã hẹn cô đi ăn cơm? Cô cho rằng anh ấy muốn trải qua Valentine cùng cô sao?" Mạnh Tư Tư đi tới bên cạnh cô, nhìn thẳng mặt của cô. "Nhưng thật ra, trước khi anh ấy gặp mặt với cô, đã hẹn với tôi rồi, phải đến nhà tôi trải qua quãng thời gian chỉ có hai người trước đây."

Mạnh Tư Tư đựng đưa túi đồ trong tay. "Tôi còn cố ý mua một bộ áo lót báo văn rất kêu gọi..... Đúng rồi, có lẽ cô không biết anh ấy thích phụ nữ mặc loại áo lót gì đi?"

"Cô đừng mơ tưởng có thể khiến tôi tin lời cô nói!" Ninh Vũ Hoa dùng hết toàn lực mới có thể nói ra được những lời này, nghe được lại hết sức mềm yếu.

"Có tin hay không tùy cô, tôi cũng chỉ không hy vọng vẫn cứ bị lừa mà chẳng hay biết gì, mới có thể tốt bụng nói cho cô biết; không nên dùng tình quá sâu đối với Bách Tuấn, anh ấy cũng không phải người đàn ông của cô." Mạnh Tư Tư vui vẻ phát hiện sắc mặt Ninh Vũ Hoa đã trắng bệch.

"Ai nha, đã sắp ba giờ rồi, tôi phải về nhanh, Bách Tuấn nói ba giờ rưỡi anh ấy sẽ tới chỗ của tôi....."

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-2

Editor: tu tai

Vào giờ phút này, điện thoại của Mạnh Tư Tư đột nhiên vang lên.

Ninh Vũ Hoa dùng sức hoạt động cơ thể đang cứng đờ của mình, muốn trước khi bị mất hết tôn nghiêm, mau chóng rời đi.

Mấy câu nói kia của Mạnh Tư Tư..... Đã không còn là lời nói dối độc ác thuần túy nữa rồi.

Những chi tiết giữa cô và Bách Tuấn, chưa từng nói với bất cứ ai; nếu như Mạnh Tư Tư biết, vậy tất nhiên là Bách Tuấn nói cho cô ta biết.....

Không...không được suy nghĩ! Ninh Vũ Hoa không ngừng cảnh cáo chính mình.

"Chờ một chút." Vào lúc cô rất vất vả mới mở được cửa xe, thì Mạnh Tư Tư lại nâng điện thoại di động trong tay lên, đưa đến trước mặt cô. "Nếu như cô còn chưa tin lời nói của tôi..., tốt nhất hãy xem thử, cuộc điện thoại này là ai gọi tới."

Ninh Vũ Hoa theo bản năng liếc nhìn tên hiển thị trên màn hình điện thoại di động: Bách Tuấn.

Trong đầu xẹt qua tiếng nổ vang dội, giống như vô số quả bom nổ tung trước mắt cô.

Đủ rồi, đã đủ!

Cô phản hận đẩy đối phương ra, chui ngay vào trong xe ngồi.

Ninh Vũ Hoa không dừng lại nữa, nhanh chóng lái xe rời đi.

Cô tin!

Không cần bất kỳ lý do gì, cũng sẽ không do dự nữa, từng câu từng chữ của Mạnh Tư Tư, hóa ra đều là thật.

Ninh Vũ Hoa dừng xe ở ven đường, nước mắt như sương mù che phủ tầm mắt của cô, làm cô không thể tiếp tục thấy rõ con đường trước mặt.

Bách Tuấn anh ấy..... Tại sao có thể đối với cô như vậy chứ?

So với sự cự tuyệt của anh tám năm trước, sự lừa dối tám năm sau, càng làm cô đau đến không muốn sống nữa.

Cô tình nguyện ngay lúc mới bắt đầu, anh từ chối cô giống như trong quá khứ, mà không phải dùng lý do không chịu nổi như vậy mà lừa cô tiếp nhận anh.

Anh cho cô hy vọng không thiết thực, khiến cô ngu xuẩn cho rằng, cuối cùng cô và anh có cơ hội hiểu nhau, gần nhau.....

Nhưng đến cuối cùng, tất cả những điều này đều chỉ vì sự "Dễ dàng" của cô?

Không, không thể nào, làm sao anh lại sẽ đối xử với cô như vậy? Vẫn dễ dàng phá hủy tất cả những gì tốt đẹp trong lòng cô, chà đạp cuộc đời của cô như thế?

Cô vì giúp anh nên mới gả cho anh, Bách Tuấn mà cô biết, không phải người đàn ông lang tâm cầu phế như vậy.....

Nhưng, lời nói của Mạnh Tư Tư, lại giống như ma chú vậy, lặp đi lặp lại ở bên tai cô, giống như dây thừng thắt chặt hô hấp cùng tình cảm của cô.

Ninh Vũ Hoa nhắm chặt hai mắt lại, mặc cho nước mắt đau thương không ngừng lăn xuống.

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Bóng đêm càng thâm.

Bách Tuấn đã gọi hơn một trăm cuộc điện thoại cho Ninh Vũ Hoa, còn gửi đi mười mấy tin nhắn, nhưng không nhận được một tin hồi âm nào.

Anh tìm khắp tất cả những nơi cô có thể đến, từ công ty đến cửa hàng, rồi đến nhà cô, lại không có một ai từng gặp cô!

Điều này làm cho Bách Tuấn cảm thấy sợ hãi.

Từng ấy năm tới nay, vẫn là lần đầu tiên anh cảm thấy loại cảm giác sợ hãi sinh ra từ sâu trong linh hồn, gần như muốn đoạt đi lực lượng cùng ý chí mà anh đang có này.

Rốt cuộc thì cô đang ở đâu?

Có phải cô đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Vừa nghĩ tới các loại ngoài ý muốn có thể sẽ xảy ra với cô, máu toàn thân anh liền bắt đầu đảo lư, các tế bào cũng giống như đều vỡ nát.

Không, anh không thể không có cô!

Trong quá trình tìm kiếm Ninh Vũ Hoa, cái ý nghĩ này in sâu ở trong óc của anh.

Chỉ cần nghĩ tới trong cuộc sống tương lai, anh có thể mất đi cô, cũng có khả năng không thể tiếp tục nhìn thấy cô cười yếu ớt, nghe được giọng nói của cô, thì anh liền cảm thấy hết sức mất mát cùng khổ sở.

"Em trai, em dâu về nhà rồi, nhưng nhìn cô ấy thật không tốt, em tốt nhất nên về ngay đi."

Vừa nhận được điện thoại của anh cả, Bách Tuấn liền nhanh chóng đánh tay lái, quay đầu xe; anh mặc kệ những chủ xe xung quang thiếu chút nữa đụng xe với anh, đang phát ra tiếng kèn cùng lời mắng tức giận, không hề dừng lại một giây, gia tốc lên hàng trăm km, thật nhanh phòng về nhà.

Sau khi vọt vào cửa nhà, anh không đếm xỉa đến mọi người đang ngồi trên ghế sa lon chờ đợi anh, đã cầm đầu chạy về phòng ngủ của mình.

Cuối cùng anh cũng tìm được cô!

Anh nhìn thấy vợ mình đang đứng ở giữa phòng, cúi đầu sửa sang lại hành lý, liền không tự chủ được thả nhẹ bước chân, chậm rãi đi về phía cô.

Trong phút chốc khi anh buông lỏng, nỗi hoảng sợ cùng sợ hãi tiêu tán thì tại sao anh sẽ cảm thấy mềm yếu như thế?

Thì tại sao trong mắt của anh, sẽ toát ra một chút hơi nước mà chính mình cũng cảm thấy kỳ quái?

"Vũ Hoa." Anh gọi tên cô, đứng lại trước mặt cô.

Bách Tuấn có thể cảm giác được nhịp tim như sấm của mình, cùng lòng bàn tay vì khẩn trương mà đổ mồ hôi.

Sau khi nghe thấy tiếng nói của anh, hai vai Ninh Vũ Hoa khẽ rụt lại.

Cuối cùng anh cũng chịu rời đi từ chỗ của Mạnh Tư Tư rồi sao?

Vốn dĩ cho là nước mắt đã cạn khô, nhưng theo suy nghĩ của cô, mà lại tuôn ra hốc mắt một lần nữa, con đau nơi lồng ngực cũng đau hơn.

Hít sâu một cái, cô thừa dịp quyết tâm của mình chưa thay đổi, đột nhiên quay đầu lại."Bách Tuấn, em muốn li dị với anh."

Nhưng trong nháy mắt Bách Tuấn lại lôi kéo ôm cô vào trong lòng, đôi tay dùng sức ôm chặt cơ thể của cô.

"Vũ Hoa, cuối cùng anh cũng tìm được em." Anh dùng âm thanh cực nóng, cắt đứt lời cô; mà cánh tay của anh lại ôm chặt lấy cô."Em có biết không tìm thấy em, anh rất lo lắng, rất sợ hãi không?"

Nếu như không phải vì cuộc nói chuyện buổi chiều với Mạnh Tư Tư, thì Ninh Vũ Hoa nhất định sẽ bởi vì giọng nói chân thành kia, mà cảm động đến rơi nước mắt.

Bây giờ mặc dù cô cũng khóc, nhưng tuyệt đối không phải bởi vì cảm động.

"Anh..... Anh buông em ra trước đã!" Trách cứ cùng tức giận ghen lại nơi cổ họng của cô, nhưng đến cuối cùng, lại chỉ hóa thành một lời cự tuyệt không có phân lượng nhất.

"Không cần." Bách Tuấn cố chấp tiếp tục ôm chặt cô."Từ nay về sau, anh cũng không muốn buông em ra nữa. Anh muốn nhìn em, để cho em thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh anh, nơi nào cũng không thể đi, biết không?"

"Không biết, em không biết....." Cô khóc tan nát cõi lòng.

Tại sao anh muốn dùng loại giọng điệu đối đãi người tình để nói chuyện với cô? Chẳng lẽ anh còn muốn lừa dối cô? Còn muốn để cho cô cho rằng, người anh thích, là cô sao?

Bách Tuấn khẽ vuốt ve tóc của cô, cảm thấy đau lòng vì tiếng khóc nhỏ bé của cô."Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Tại sao mắt tích lâu như vậy, tại sao không nhận điện thoại của anh, cuối cùng thì em đã đi đâu vậy?"

"Hiện tại anh đang chỉ trích em sao?" Cô lau nước mắt lên ngực của anh, tức giận ngẩng đầu lên.

"Anh đương nhiên....." Anh hơi kéo giãn khoảng cách giữa hai người, vừa lúc cảm thấy an tâm, đồng thời lại bắt đầu gom góp lo âu cùng phiền não.

Anh thật sự muốn mắng cô một trận cho thỏa!

Cô cho rằng cô là ai, tại sao cô có thể để cho anh nóng ruột nóng gan, để cho anh lo lắng sợ hãi như vậy?

Vậy mà, sau khi anh thấy lệ quang lóe lên trong khóe mắt cô, cùng vẻ mặt tràn đầy ưu sầu của cô, tất cả trách cứ, đều chỉ biến thành một tiếng thở dài.

"Thôi. Chỉ cần em đã an toàn trở lại, là đủ rồi." Nói xong, anh lại ôm chặt cô trong ngực một lần nữa.

Chỉ có cảm nhận nhiệt độ, cùng hơi thở của cô, thì cuộc đời của anh mới có thể đầy đủ.

"Cái gì đủ rồi? Hoàn toàn không đủ....." Nghe giọng nói dịu dàng lại thương tiếc của anh, nước mắt của cô càng không ngừng lăn xuống giống như trên châu bị đứt dây vậy.

Anh lưu luyến đủ ở chỗ của Mạnh Tư Tư rồi, mới về nhà diễn trò với cô sao?

Anh cũng phải thật sự lo lắng cho cô, cũng không phải thật sự sợ mất đi cô.....

Vừa nghĩ tới Mạnh Tư Tư, nỗi đau đồn xuyên tim thấu xương, trong nháy mắt khiến Ninh Vũ Hoa tỉnh táo lại.

Cô không thể bị sự dịu dàng giả tạo của anh lừa gạt, càng không thể trầm luân trong lời nói dối và lòng ngực của anh một lần nữa!

Ninh Vũ Hoa dùng sức đẩy anh ra.

"Bách Tuấn, chúng ta ly hôn đi!" Cô ngẩng đầu lên, dùng hết toàn lực gào to ra tiếng.

"Cái gì?" Bách Tuấn hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn cô.

"Đi ra ngoài, anh đi ra ngoài cho em!" Ninh Vũ Hoa ra sức đẩy anh ra khỏi phòng.

Thấy anh vẻ mặt mờ mịt, cô chỉ cảm thấy càng thêm đau lòng.

Ly hôn, chẳng lẽ anh nghe không hiểu sao?

"Vũ Hoa, em làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Bách Tuấn hoàn toàn làm không rõ ràng lắm tình trạng, chỉ có thể vừa lui ra khỏi phòng, vừa hỏi tới.

Giờ phút này, anh mới phát hiện, trông cô hết sức tiêu tụy, trong mắt tất cả đều là vẻ đau đớn tan nát cõi lòng.

"Chuyện gì? Chính anh cũng tự hiểu!" Sau khi đẩy anh ra khỏi phòng, Ninh Vũ Hoa trừng mắt hung tợn nhìn anh, trước mặt anh, dùng sức đóng mạnh cửa phòng.

Cô cũng không muốn nhìn thấy anh nữa, bởi vì anh sẽ chỉ làm cô hỗn loạn, chỉ biết mang đến khổ sở cho cô!

Gặp được anh, tâm trí cô sẽ trở nên mềm yếu, thần trí mơ hồ!

"Anh hiểu cái gì? Em không phải nói rõ ràng, sao anh biết được?" Bách Tuấn nhú mày rậm, cứng ngắc đứng ở ngoài cửa phòng.

Hai tay anh chống eo, vẻ mặt mặc dù nghiêm túc, lại luống cuống khó hiểu.

"Anh không cần hỏi em!" Tựa vào trên cửa, Ninh Vũ Hoa uất ức khóc lớn lên.

"Vũ Hoa, em nhất định phải nói cho anh biết có chuyện gì xảy ra, như vậy anh mới có thể giải thích với em được." Nghe tiếng cô gào khóc, Bách Tuấn bắt đầu dùng sức gõ cửa phòng.

Anh bèn nhảy phát hiện, chuyện này nhất định có liên quan với anh!

"Anh tránh ra, em không muốn thấy anh nữa..... Có vấn đề gì, anh hãy đi hỏi Mạnh Tư Tư đi, đừng hỏi em....." Cô tức giận lấy hai tay che mặt, chậm rãi khụy xuống dọc theo cửa phòng, vô lực ngồi chồm hổm trên mặt đất.

"Có liên quan gì với Mạnh Tư Tư." Trong phút chốc ánh mắt của Bách Tuấn dùng hình ảnh.

Mà anh dừng lại, lập tức khiến Ninh Vũ Hoa càng đau lòng và rơi nhiều nước mắt hơn; cô che miệng mình, cố gắng không để cho mình khóc thành tiếng.

Ninh Vũ Hoa không muốn để cho người khác biết cô đang tan nát cõi lòng muốn chết, cho nên cô đã ở bên ngoài khóc ròng một buổi chiều.

Vốn dĩ cô cho rằng nước mắt của mình đã chảy xong rồi, đã có thể tỉnh táo đối mặt với Bách Tuấn, sau đó quyết tuyệt chặt đứt "Nghịch duyên" giữa bọn họ...

Nhưng, tại sao vừa trông thấy anh, thì cô lại không thể khống chế tâm tình của mình?

Ngoài cửa phòng, âm thanh của Bách Tuấn biến mất.

Cô quay đầu đi, trên mặt loang lổ những vệt nước mắt, hiện lên vẻ bi thống không thể tưởng tượng nổi.

Anh..... Cứ như vậy mà đi ra ngoài?

Anh thật sự đi tìm Mạnh Tư Tư rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Virt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10-1

Editor: tu tai

Ninh Vũ Hoa mất ngủ suốt đêm, thật sự là một lữ cả người.

Vẫn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, cô mới từ từ tỉnh lại.

Xoa nhẹ huyệt thái dương không còn nặng nề như trước, sau khi cô than nhỏ một tiếng, thì mở mắt ra.

"Đã tỉnh rồi sao?" Bách Tuấn ngồi ở đầu giường mỉm cười nhìn cô.

So sánh với gương mặt hầu như không còn sinh khí của cô, thì nhìn anh có vẻ tinh thần sáng khoái, sáng sủa nhàn nhã.

"Anh ở đây làm gì?" Cô lập tức rũ rèm mắt xuống. "Đêm qua em đã nói rõ ràng hết rồi. Hôm nay em sẽ chuyển đi ngay, cho nên....."

"Ăn bữa sáng trước đã." Cô còn chưa nói hết lời, thì Bách Tuấn cũng đã mở cửa phòng, làm cho người giúp việc đưa bữa ăn sáng phong phú vào.

Về mặt cô tiều tụy nhìn anh. "Chúng ta vẫn nên ly hôn đi, dù sao anh cũng không thích em....."

"Chờ em ăn sáng xong chúng ta lại nói." Giọng điệu của anh hết sức kiên quyết.

Ninh Vũ Hoa mang theo tâm tình uất ức nhắm mắt lại. "Không có gì để nói, em đã quyết định....."

Nếu anh đã bỏ mặc cô để đi tìm Mạnh Tư Tư, nếu như cô còn không quyết định, chính là kẻ ngu ngốc nhất trong lịch sử.

"Anh cũng đã quyết định rồi." Bách Tuấn ngồi dậy, đứng ở bên giường bình tĩnh nhìn cô.

Ninh Vũ Hoa đẩy đĩa thức ăn trước mặt cô ra. "Em không muốn ăn, em còn chưa thấy đói bụng."

"Ăn xong lại bàn tiếp." Anh không chút khách khí bưng đĩa thức ăn đến trước mặt cô. "Hơn nữa còn phải ăn hết toàn bộ."

Mùi thơm của trứng gà cùng chân giò hun khói quanh quẩn ở trong mũi cô, kích thích nước miếng cùng dạ dày của cô.

Bắt đầu từ chiều hôm qua, cô ngay cả một giọt nước cũng chưa uống, nói không đói, thật ra là nói dối thôi.

"Uống ngụm sữa tươi trước." Thấy cô vẫn không nhúc nhích, anh dứt khoát đặt đĩa thức ăn lên chân mình, bưng sữa tươi đưa lên miệng cô.

"Anh đi ra ngoài đi, em sẽ tự ăn!" Cô bắt đầu cảm thấy khát nước.

"Nếu em không ăn, cũng đừng nghĩ làm anh đi ra ngoài được." Thái độ của anh rất cứng rắn, không có bất kỳ cơ hội thương lượng nào.

"Cuối cùng thì anh muốn như thế nào!" Ninh Vũ Hoa cắn giận bất bình nhìn chằm chằm anh.

"Muốn em ăn uống no đủ, khôi phục tinh thần, mới có hơi sức nói chuyện, hoặc là gây gổ với anh." Bách Tuấn nhướn mày lên.

"Ai muốn gây gổ với anh chứ." Cô mất hết ý chí liếc nhìn anh một cái, dưới sự cổ chấp của anh, nhận lấy sữa tươi. "Em chỉ muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này."

"Vậy thì ăn nhanh đi, anh cũng không muốn kéo dài nữa."

Về mặt thông dong của anh làm trái tim cô cảm thấy căng thẳng; Ninh Vũ Hoa uống sữa thật nhanh, cũng quyết định phải đánh nhanh thắng nhanh với anh.

Cho đến lúc ăn xong đồ ăn rồi, cô mới phát hiện ra mình đói biết bao nhiêu.

Sau khi nhanh chóng giải quyết đầy bàn bánh mì nướng còn có chân giò hun khói cùng trứng chiên, cô dùng khăn ăn lau miệng.

"Ăn no chưa? Có muốn lấy thêm một phần chân giò hun khói nữa hay không?" Bách Tuấn hài lòng cảm thấy đi, cười híp mắt nhìn cô.

"Không cần!" Ninh Vũ Hoa ngồi thẳng người lên.

Hậu quả sau khi ăn no là cảm thấy tương đối hăng hái, tâm tình cũng không còn là loại u ám giống như Ngày Tận Thế đã đến đó nữa.

"Cuối cùng thì anh muốn nói chuyện gì với em? Tốt nhất là nói nhanh một chút, em không có kiên nhẫn nữa." Ninh Vũ Hoa ngẩng đầu lên, nhìn anh chăm chăm.

Dù sao người nói lên chuyện ly dị là cô, nếu anh có thể biểu hiện được tương đối trấn định, thì cô cũng không hy vọng trông mình lại bị thảm hề hề.

Bách Tuấn cười nhạt một tiếng, rất thản nhiên nhìn thẳng vào mắt cô. "Anh muốn nói cho em biết, nếu như lý do em muốn ly dị với anh là bởi vì Mạnh Tư Tư, thì không cần thiết."

"Anh cảm thấy không cần thiết, nhưng em lại cảm thấy rất cần thiết!"

Anh đã đi tìm Mạnh Tư Tư rồi!

Cái ý nghĩ này, làm cho ngực cô khẽ căng lên.

"Xem ra em thật sự tin tưởng những lời nói đó của cô ta. Nhưng điều này cũng không thể trách người, cũng đều tại anh không tốt." Bách Tuấn ngồi lên mép giường của cô. "Nếu như anh nói cho em biết, những lời đó của cô ta đều là nói xằng nói bậy, lời nói dối..... Em sẽ tin tưởng anh sao?"

Ninh Vũ Hoa dừng một chút, ánh mắt nhìn chăm chú thẳng vào mặt anh.

"Em không tin tưởng..... Anh không đáng được tin tưởng như vậy sao?" Bách Tuấn hơi khò sở, mỉm cười lắc đầu một cái. "Trong lúc anh bắt đầu giải thích với em thì em hãy nghe anh nói hết, không nên tùy tiện cắt đứt lời anh. Có thể làm được sao?"

"Đến lúc này rồi, mà anh còn dám ra lệnh cho em?" Anh muốn giải thích? Vậy cũng phải là cô nguyện ý nghe mới được!

Ninh Vũ Hoa héch mồm lên, trợn mắt không vui.

"Bà xã thân yêu của anh, anh còn chưa trách em tin vào lời nói bậy của người khác đấy. Làm sao em lại có thể bị Mạnh Tư Tư, dùng thủ đoạn rách nát như vậy, mà tùy tiện lừa dối thể chứ? Không phải em rất thông minh lanh lợi sao?" Anh hơi nhú mồm, lại mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

"Em đâu có bị cô ta lừa gạt! Những lời cô ta nói, đều có căn cứ, những chi tiết kia....." Ninh Vũ Hoa khẽ cắn môi, dè xuống nỗi chua xót trong lòng. "Ngoại trừ là do anh nói cho cô ta biết, thì còn ai vào đây nữa?"

"Bách Tuấn mà em biết, chính là người thối nát như vậy sao?" Anh nhú mồm. "Vì lợi ích của bản thân, chẳng những lợi dụng em, còn tùy tiện lên giường với em, sau còn nói chuyện tư mật của anh và em với người tình, hơn nữa còn tùy thời chuẩn bị đá em, thuận tiện phù chính người tình của mình sao?"

"Anh....." Nhìn vào cặp mắt của Bách Tuấn, Ninh Vũ Hoa cứng rần nuốt vào bốn chữ "Chính là như vậy".

Khi cô nhìn thấy vẻ mặt quang minh lỗi lạc của anh thì cô phát hiện, vậy mà cái nhìn của cô đối với anh lập tức liền dao động.

"Nếu như em có thể bình tĩnh nghe anh giải thích xong, sau đó sẽ đưa ra quyết định đối với tương lai của chúng ta, như vậy có phải tốt hơn hay không?" Bách Tuấn thừa dịp lúc cô đang sững sờ, đưa tay ra, bao lại đôi tay của cô đang nắm chặt vào nhau.

Ninh Vũ Hoa cong môi đỏ mọng lên, rất muốn cự tuyệt anh, nhưng sau khi nhìn thẳng vào anh, thì yên lặng hạ lỏng mi xuống.

"Sau khi chúng ta kết hôn, thì anh đã không có quan hệ gì với Mạnh Tư Tư nữa rồi. Không cần nói, nghe anh kể xong đã!" Khi cô ngẩng đầu lên tỏ vẻ kháng nghị thì vẻ mặt của anh bỗng chốc trở nên nghiêm túc.

Ninh Vũ Hoa dùng sức mím chặt khóe miệng.

Bách Tuấn trầm ổn nói tiếp. "Cho đến mấy ngày trước, anh gặp lại cô ta tại hiện trường của một hoạt động từ thiện. Đó là quỹ từ thiện mà anh tư vấn, lần đầu tiên hoạt động chính thức. Có nhớ không? Vốn dĩ là em phải đi tham gia cùng với anh, nhưng hôm đó lại trùng hợp em có việc bận, cho nên không có xuất hiện."

"Em không đi, thì anh cho cô ta đi sao?" Cô vẫn là nhện không được chen miệng vào.

Bách Tuấn cười khẽ một tiếng "Sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy chứ?"

"VẬY anh nói tiếp đi!" Cô nâng lông mi lên.

"Ngày đó biểu hiện của Mạnh Tư Tư rất tốt, cô ta giúp anh chút việc, cũng rất tự nhiên thanh thản chúc mừng cho hôn lễ của chúng ta, cho nên anh cho rằng cô ta đã không có bất kỳ mưu tính gì với anh nữa rồi, vì vậy, sau khi hoạt động kết thúc, có người đề nghị đi ăn bữa đêm, thì anh đã mời cô ta cùng đi."

Khi hắn nói đến chỗ này thì thân thể của Ninh Vũ Hoa bỗng dưng run lên một cái.

Cô nhớ hôm đó!

Mặc dù anh về nhà với một thân đầy hơi rượu, nhưng bởi vì cô biết, anh đi ăn đêm cùng với nhân viên của Quỹ đầu tư, cho nên cũng không có hỏi nhiều cái gì.

"Ăn bữa đêm..... Ăn ăn, liền nói lại tình xưa rồi hả?" Cô nhỏ giọng nỉ non.

"Xem ra không cho em nói chuyện, thật sự có chút khó khăn." Trong mắt của Bách Tuấn tràn đầy sự cung chiêu. "Em nói sai rồi, trước kia anh cũng không phải rất ưa thích cô ta; huống chi bây giờ anh lại có em rồi, làm sao có thể còn có hứng thú gì với cô ta nữa?"

"Có em thì sao chứ? Cuộc hôn nhân như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể kết thúc!" Ngực cô lại đau xót một lần nữa.

Cô để ý cuộc hôn nhân này biết bao, nhưng trong mắt anh, có lẽ nó không đáng giá một đồng!

"Đối với em mà nói, là như vậy sao?" Bách Tuấn bình tĩnh nhìn chăm chú vào mắt cô. "Đối với anh mà nói, cuộc hôn nhân này cũng vô cùng trân quý."

"Anh thật vất vả mới tìm được người phụ nữ mà mình thích, hơn nữa còn kết hôn với cô ấy, đương nhiên muốn cùng cô ấy đến đầu bạc răng long, sống cùng nhau hết nửa đời sau rồi."

Đôi môi của Ninh Vũ Hoa khẽ nhếch, lại run rẩy không phát ra âm thanh nào.

Anh đang nói gì? Anh cưới người phụ nữ mà anh thích, vậy là ai?

"Vũ Hoa, ngày hôm qua anh hẹn em ăn tối, chính là muốn tỏ tình với em vào đêm Valentine." Anh chột lúng túng. "Ai biết một Mạnh Tư Tư, liền phá hủ bữa tối hạnh phúc lãng mạn mà anh đã ti ni thiết kế, hại anh chẳng những không có tỏ tình thành công, còn làm em mất tích, còn khiến cho chúng ta gặp phải nguy cơ lớn nữa."

"Anh nói..... Anh yêu thích em, muốn tỏ tình với em?" Trái tim của Ninh Vũ Hoa liên tục thít chặt rồi lại buông lỏng.

Cho đến sau khi dùng sức hít thở sâu một cái, cô mới tìm lại được âm thanh của mình. "Điều này sao có thể?"

Cô bỗng cất cao giọng nói. "Làm sao anh biết là anh yêu thích em chứ? Anh quên đánh giá của anh đối với em tám năm trước rồi sao?"

"Tám năm trước?" Bách Tuấn đột nhiên sùng sốt, không ngờ cô sẽ nhắc tới những chuyện này.

"Em còn nhớ rõ ràng mỗi một câu anh đã nói, anh nói anh tuyệt đối sẽ không tiếp nhận lời tỏ tình của em, anh còn nói phẩm vị của anh không có kém như vậy, sẽ không thích em"

Giọng nói của Ninh Vũ Hoa đột nhiên ngừng lại, cô nhấp môi dưới. "Sao em lại nói với anh những điều này? Cho dù đã nói với anh rồi, thì anh cũng sẽ không hiểu tám năm qua, em đã phải vượt qua như thế nào!"

"Lúc anh nói những lời đó..... Em nghe được?" Theo lời tố cáo của cô, trí nhớ của Bách Tuấn cũng nhanh chóng bị gọi tỉnh. "Đó là anh nói với Tiểu Huệ, làm sao em biết."

"Bởi vì em ngây ngốc đến sớm! Em muốn đến sớm một chút để chờ anh, muốn điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, không ngờ....." Ninh Vũ Hoa cúi đầu mang theo tâm trạng ảo não cùng khổ sở.

Sao cô lại không quản được miệng của mình, còn cứ nói chuyện không ngừng chứ?

"Em nghe được những lời nói đó của anh, vẫn còn luôn yêu thích anh đến bây giờ?" Bách Tuấn ngồi ở đầu giường, nín thở.

Bỗng nhiên, anh đã hiểu được rồi.

Khó trách sau hôm ấy, cô lại đột nhiên biến mất khỏi cuộc sống của anh, sau đó mất đi liên lạc từ đó.

Trong lúc anh ở trong lòng trách cứ cô vô tình, lại không nghĩ rằng, là chính bản thân anh làm thương tổn cô thật sâu!

"Ai..... Ai thích anh chứ?" Sau khi nghe anh nói, Ninh Vũ Hoa hít vào một ngụm khí lạnh.

"Vũ Hoa." Bách Tuấn ngồi xuống bên cạnh cô, dưới ánh mắt đề phòng của cô, đưa tay ôm bả vai của cô. "Cảm ơn em hoàn nguyện ý yêu thích tên đáng ghét như anh, cảm ơn em không vì vậy mà hận anh đến chết, cảm ơn em có lòng tốt quay về giúp đỡ anh; anh....."

Nếu như vì vậy mà cô một đi không trở lại, sau này cũng không xuất hiện nữa, vậy làm sao anh có thể gặp được cô, đồng thời lại phát hiện..... Cô chính là người phụ nữ mà mình yêu sâu đậm?

"Em đã nói em không thích anh!" Ánh mắt của anh nóng bỏng, mang theo sự chuyên tâm nào đó khiến cô mặt đỏ tím đập, lưu luyến ở trên mặt cô, làm cho tim cô đập hỗn loạn.

"Còn nói không thích? Vậy tại sao sau khi bị anh làm tổn thương như vậy, em vẫn đồng ý với cha anh, phải giúp anh tỉnh lại chứ? Thì tại sao khi nghe được anh và Mạnh Tư Tư ở bên nhau, sẽ thương tâm khổ sở khóc thút thít suốt đêm như vậy? Còn có nơi này." Anh chỉ xuống gò má phải của mình. "Buổi sáng hôm đó, tại sao không giải thích được hôn anh?"

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-2

Editor: tu tai

"Anh..... Đó là một chuyện ngoài ý muốn!" Chuyện buổi sáng hôm đó, vậy mà anh vẫn chưa quên?

"Cũng bởi vì là chuyện ngoài ý muốn, mới càng có thể hiển lộ ra thật lòng." Anh buộc chặt cánh tay, hoàn toàn ôm cô sát vào người mình. "Đã trải qua tám năm, chúng ta vẫn còn có thể yêu nhau, thật rất thần kỳ."

"Anh còn dám nói anh yêu em!" Cô quay đầu đi, mang theo vài phần tức giận liếc xéo anh, "Anh không thích Ninh Vũ Hoa mập mạp của tám năm trước, lại thích em hiện tại!"

Bờ môi cô cong lên một nụ cười bi ai. "Bởi vì em đã gây đi phải không? Bởi vì em không còn là em gái mập bị anh cười nhạo đó nữa, bởi vì hiện tại có lẽ em cũng coi như xinh đẹp....."

Cô nói xong, nơi cổ họng lại bị sự khổ sở chèn nghẹn lại, chỉ có thể mím môi lại, không hề nháy mắt nhìn anh.

"Em cố gắng giảm cân, cũng vì anh." Bách Tuấn khẳng định nói nhỏ. "Em làm nhiều chuyện vì anh như vậy, mà anh lại hoàn toàn không biết gì."

"Ai vì anh chứ? Em vì chính mình!" Ninh Vũ Hoa vươn tay ra, đấm bờ vai của anh. "Vì thoát khỏi danh hiệu mập mạp, vì để cho mình không hề đắm chìm trong mộng ban ngày nữa, còn vì có thể quên cái tên khốn nhà anh, đồ khốn, đồ tồi!"

Bách Tuấn không né tránh, mặc cho cô phát tiết.

Cho tới bây giờ, anh mới biết, cô vẫn có thể thích anh, thật sự là một kỳ tích.

"Vũ Hoa, anh yêu em." Vào lúc cô đã đánh tới sức cùng lực kiệt, đánh tới nước mắt chảy ra, Bách Tuấn lại dùng giọng nói dịu dàng, hết sức trịnh trọng tỏ tình. "Không phải vì em đã biến gầy, cũng không phải vì em trở nên đẹp, mà bởi vì em đã ở trong lòng của anh. Em khiến cho anh không cách nào kháng cự, làm anh chỉ muốn cùng với em."

"Nói bậy!" Nói không rõ là nước mắt khổ sở hay là nước mắt giải thoát, vẫn không ngừng lăn xuống gương mặt của cô.

"Cho dù bây giờ em vẫn còn là một cô gái rất mập mạp, hay vĩnh viễn đều là em gái nhỏ, em đều là người vợ mà anh yêu sâu đậm, là cô gái mà anh muốn bảo vệ, muốn cưng chiều. Anh vẫn sẽ yêu em như vậy, cho đến ngày sự sống của chúng ta chấm dứt."

"Nói láo!" Ninh Vũ Hoa hít hít chớp mũi đã đỏ rực vì khóc, nhưng lòng ngực bởi vì câu nói phát ra từ phế phủ này của anh, mà cảm động đến đau đớn.

Cô..... Có thể tin tưởng anh sao?

"Nếu như em vẫn không tin lời anh, hãy để anh giúp em, cùng em đi ăn hết đồ ăn ngon trên toàn thế giới; cho dù em vì vậy mà biến thành một người rất mập mạp, thì trong lòng anh vẫn yêu em, cũng sẽ không hề thay đổi." Anh nắm chặt đôi tay đang run rẩy của cô.

"Ăn ăn ăn, chẳng lẽ anh cũng chỉ biết để cho em ăn thôi phải không?" Nước mắt của cô tiếp tục rơi xuống như mưa.

Kể từ sau khi bọn họ gặp lại, anh vẫn dốc sức ở dẫn dụ cô rơi vào cạm bẫy thức ăn ngon, chẳng lẽ mục đích của anh, chính là muốn biến cô thành người béo một lần nữa sao?

"Em biết không? Từ lúc đầu, thì anh đã rất thích nhìn dáng vẻ của em lúc ăn. Về mặt chuyên tâm cùng nụ cười đơn thuần của em, làm anh cảm thấy rất hạnh phúc, rất vui vẻ..... Nhưng ngày trước, anh lại không hiểu em quan trọng với anh biết bao; bởi vì khi đó, anh còn không hiểu được đi yêu một người, đi quý trọng người bên cạnh mình như thế nào, cho nên anh mới có thể nói ra những lời nói khiến em khổ sở kia..... Thật xin lỗi, Vũ Hoa....."

Anh cúi đầu, trán anh chạm vào trán cô, sâu trong đôi mắt có rung động cùng cảm kích.

Ninh Vũ Hoa chớp mắt, chẳng lẽ nói..... Trước kia..... Thì anh đã có chút thích cô rồi sao?

"Xin em hãy tha thứ cho người đàn ông nông cạn này, trong quá khứ anh ta không chỉ không thương thức được vẻ đẹp của em, cho nên thiếu chút nữa bỏ lỡ tình cảm chân thành trong kiếp này của mình." Gương mặt góc cạnh của anh trở nên dịu dàng."Cho dù em không thể tin tưởng lời nói của anh ta, nhưng nhất định phải cho anh ta cơ hội, bởi vì anh ta tuyệt đối sẽ chứng minh với em, anh ta thật lòng yêu em. Cho nên, em nguyện ý cho anh ta cơ hội này, nguyện ý bên cạnh anh ta cả đời sao?"

Ninh Vũ Hoa bị chính nước mắt của mình làm tầm mắt mờ hồ, cảm giác lòng của cô, sắp bị những lời nói chân thành tha thiết đầy cảm động này chinh phục rồi; khi cô muốn chống cự thì Bách Tuấn lại cho cô một kích cuối cùng.

Điều này làm cho cô nộp khí giới đầu hàng ngay lập tức, không hề ngoan cố chống lại nữa.

Trong lòng bàn tay anh, bỗng thêm một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp làm cô không thể dời mắt. Một viên kim cương phát ra tia sáng tinh khiết, được cố ý cắt gọt, chung quanh còn được bao quanh vô số mảnh kim cương vụn, giống như sao vây quanh trăng, hỗ trợ nhau cùng phát sáng.

"Đây là chiếc nhẫn mà ngày hôm qua anh muốn đeo vào trên tay em, lại không nghĩ rằng chính vì nó, mới đưa tới một đồng hiểu lầm của em, còn hại anh thiếu chút nữa thì mất em." Anh nhẹ cười tự giễu.

"Mắc mớ gì đến nó? Rõ ràng là chính anh cùng Mạnh Tư Tư." Làm sao bây giờ? Cô hoàn toàn không cách nào dời ánh mắt khỏi chiếc nhẫn này được.

Đây là một trong những thiết kế cao cấp nhất của đá quý Ninh Thạch bọn họ, trừ VIP, những người khác hoàn toàn không thể mua được.

Ngay cả cô muốn lưu lại một món làm kỷ niệm, cũng bị cha côi từ chối thẳng thừng.

Thật gay go! Trong đầu cô gần như đã có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của bản thân khi mang chiếc nhẫn xinh đẹp này.....

"Chính vì muốn nhờ Mạnh Tư Tư chọn giúp anh chiếc nhẫn này, mới có thể để cho cô ta phát hiện bí mật của chúng ta." Bách Tuấn thân nhiên cười một tiếng.

"Ngày đó lúc ăn đêm, anh có uống một chút rượu, có lẽ đã trở nên tương đối nhiều lời, cho nên liền muốn trung cầu ý kiến của Mạnh Tư Tư một chút, để cô ta tham khảo giúp anh. Anh hỏi cô ta, rốt cuộc nên chọn chiếc nhẫn như thế nào, mới có vẻ thích hợp cầu hôn em vào đêm Valentine."

"Anh muốn cầu hôn với em? Nhưng..... Không phải chúng ta đã kết hôn rồi sao?" Ninh Vũ Hoa vừa định mở miệng trách cứ anh, nhưng bởi vì lời nói kỳ quái của anh, mà dấy lên lòng hiếu kỳ.

"Cô ta cũng hỏi anh vấn đề giống như vậy." Bách Tuấn duỗi thẳng hai chân, dựa vào phía thành giường sau lưng, thay đổi tư thế, làm Ninh Vũ Hoa tựa vào trong lòng của anh thoải mái hơn.

"Anh hành động kỳ lạ như thế, không làm cho người khác tò mò mới là lạ!" Sau khi kết hôn mới cầu hôn, điều này có ý nghĩa gì? Cô nằm trong ngực của anh, dùng ngón tay đâm lồng ngực của anh một cái.

Bách Tuấn vui vẻ bắt được ngón tay của cô, cảm thấy tâm trạng của cô thay đổi; điều này làm cho tâm trạng căng thẳng của anh, cuối cùng cũng buông lỏng xuống.

Anh cười giảo hoạt một tiếng."Anh muốn bảo đảm, đời này kiếp này em đều là bà xã của anh, sẽ không bởi vì anh chưa từng cầu hôn em, hoặc là lấy có hôn nhân khế ước gì đó..., để cho em có cơ hội nghi ngờ cuộc hôn nhân của chúng ta."

Ninh Vũ Hoa nghi ngờ nheo mắt lại."Cho dù anh muốn chính thức cầu hôn với em, việc đó với việc anh nói cho cô ta biết, có quan hệ gì chứ?"

"Vì để cô ta lựa chọn nhẫn giúp anh, anh liền nói cho cô ta biết chuyện kết hôn khế ước lúc đầu của chúng ta."

Anh bình tĩnh cúi đầu.

"Ai bảo ánh mắt của em và cô ta rất tương tự? Vì làm em thích chiếc nhẫn đính hôn này đến mức không cách nào kháng cự, cũng vì để cho em thừa nhận tình yêu của em đối với anh, anh mới gắng gượng ứng phó với cô ta." Anh bày ra một vẻ mặt vô tội tất cả đều là vì cô.

"Ánh mắt của em và cô ta sao lại tương tự?" Ninh Vũ Hoa rất không cao hứng vỗ nhẹ cơ bụng rắn chắc của anh."Làm sao có thể? Anh cảm thấy ánh mắt của em và cô ta tương tự chỗ nào chứ?"

"Ừ..... Hai người đều rất yêu thích anh." Bụng của anh bị cô đánh một quyền một lần nữa.

Bách Tuấn nhanh chóng đưa tay bao quanh quả đấm nhỏ của cô. "Bảo bối, em quên chuyện hai người tranh giành túi xách lần đó sao? Cho nên anh nghĩ, ánh mắt của hai người có lẽ rất tương tự."

"Cho nên chiếc nhẫn này, là cô ta chọn sao?" Cận thận ngẫm lại, mặc dù có sự sắp xếp trước; nhưng Mạnh Tư Tư đúng thật là liếc mắt một cái liền thích chiếc túi xách của cô không sai.

"Không phải. Cuối cùng anh quyết định, vẫn là tự anh chọn lựa, mới có ý nghĩa."

"Chứ còn gì nữa....." Nếu như là Mạnh Tư Tư chọn, còn lâu cô mới muốn đeo!

Nhưng không đúng..... Cho dù như thế, trong lời nói của Mạnh Tư Tư cũng không phải chỉ có những chuyện này, còn có nhiều chuyện riêng tư của bọn họ hơn nữa.

Cô lập tức tái mặt lại.

"Cho dù anh nói cho cô ta biết hôn nhân của chúng ta là hôn nhân khế ước, vậy sao cô ta lại biết, chuyện em và anh, chuyện đó, còn có em là..... Xứ nữ..... Đúng rồi, còn có cuộc điện thoại nữa! Anh có gọi điện thoại cho cô ta không phải sao?" Ninh Vũ Hoa đỏ mặt, nhưng vẫn nói ra lời chất vấn của cô.

Bách Tuấn cười vô lại.

"Có lẽ là bởi vì, anh khen em là cô gái xinh đẹp nhất, ngây thơ nhất mà anh đã gặp, khiến anh động lòng, cho nên cô ta tự mình đoán được?" Bách Tuấn ôm cả người cô ở trước ngực mình, hôn lên mái tóc như tơ của cô một cái.

"Về phần cuộc gọi này, là anh dự định nói cho cô ta biết, không cần cô ta giúp nữa, bởi vì anh đã tự chọn một chiếc nhẫn rất đẹp; nhưng ai biết lại biết trùng hợp như vậy, đúng lúc em lại đang ở đó....."

"Thật đúng là trùng hợp!" Ninh Vũ Hoa chu miệng lên.

"Anh nghĩ có lẽ cô ta ghen tỵ, cho nên mới phải bắt chập tất cả muốn làm tổn thương em; ai bảo anh đã bị em mê hoặc hoàn toàn, hoàn toàn không phát hiện ra cô ta vẫn còn thích anh?"

"Bớt nói chút lời ngon tiếng ngọt đi!" Bị cô mê hoặc..... Cô mới không tin.....

Nhưng, một nụ cười xinh đẹp lại hả hê, lại chậm rãi xuất hiện ở trên môi cô.

Bách Tuấn nhìn ở trong mắt, bắt giác có hiện tượng choáng váng trong nháy mắt.

Vợ của anh, làm sao lại có lực ảnh hưởng với anh lớn như vậy chứ? Anh thật sự cảm thấy vĩnh viễn đều xem không đủ sự hồn nhiên, gương mặt tự nhiên của cô.

"Anh biết rõ là sơ sót của anh." Anh cúi đầu, lộ ra một nụ cười yếu ớt kêu gọi mê người với cô. "Thật sự đầu óc của cô ta..... thông minh hơn một chút so với tưởng tượng của anh; nhưng anh không ngờ cô ta sẽ đi tìm em, còn tạo ra lời nói dối như vậy..... Nhưng anh hoàn toàn không ngờ tới, vậy mà em liền dễ dàng tin lời nói của cô ta như vậy!"

"Cô ta nói đầu vào đấy như vậy, hơn nữa còn có thể nói ra chi tiết chuyện đó..... của chúng ta, đương nhiên em sẽ rất dễ dàng tin tưởng cô ta rồi!" Cô nhanh chóng liếc xéo anh một cái.

"Nhưng như thế nào đi nữa, em cũng không thể cho anh là cái loại đàn ông còn không bằng cảm thú đó được chứ! Điều này thật sự làm anh có chút thất vọng....." Bách Tuấn than thở một tiếng, về mặt tịch mịch cúi đầu.

Người này, lại bắt đầu đóng kịch!

Mặc dù biết rõ anh cố ý tỏ vẻ cho cô xem, nhưng lòng của cô, vẫn sẽ bởi vì đáng vẻ cúi đầu ủ rũ của anh mà hơi cảm thấy đau đớn.

Thật sự là cô đã hiểu lầm anh.....

"Được rồi..., em biết rồi." Ninh Vũ Hoa bĩu môi, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của anh để trấn an.

"Thật sự là em hơi xem thường cô ta một chút..... Em còn tưởng rằng cô ta là loại ngực lớn nhưng không có đầu óc, cho nên không có bản lĩnh làm ra mưu kế như vậy." Giọng nói của Ninh Vũ Hoa càng thoải mái hơn.

Mặc dù cô vẫn còn đang mất tự nhiên, nhưng Bách Tuấn có thể cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi trong tâm trạng của cô.

Bách Tuấn nhếch miệng mỉm cười. "Có lẽ là bởi vì em quá quan tâm anh, cho nên mới dễ dàng, bị cô ta bắt được chỗ yếu như vậy."

"Quan tâm anh? Ít nằm mộng đi!" Một vệt đỏ tươi leo lên gương mặt của cô, cô đưa cả gương mặt, đều đặt ở trước ngực của anh, lắng nghe tiếng tim đập hữu lực của anh.

Người đàn ông này, thật sự thuộc về cô sao?

Anh thật..... Yêu thích cô như vậy sao?

Thì ra, đoạn đường tình cảm này, không phải cô đang đơn độc, mà anh cũng có tham dự.

Loại cảm giác này, không thật giống như đang bay lên trời vậy, cô cần một chút thời gian để tiêu hóa.....

Bách Tuấn dịu dàng nhìn cô, cầm chiếc nhẫn đính hôn này lên, lặng lẽ đeo lên ngón áp út bàn tay trái của cô.

Khi cô phát hiện khác thường thì chiếc nhẫn đã đeo sâu vào trên ngón tay cô rồi."Em còn chưa có chấp nhận anh... tại sao anh có thể tùy tiện đeo lên cho em như vậy?"

Mặc dù miệng bày tỏ kháng nghị, nhưng cô lại phát hiện, thiết kế của chiếc nhẫn này thực sự rất hợp ngón tay của cô.

"Thích không?" Bách Tuấn chỉ xuống chiếc nhẫn, vừa chỉ chỉ bản thân.

Tên bại hoại này càng thêm tự kỷ rồi!

Vốn dĩ Ninh Vũ Hoa định nghiêm túc lắc đầu, nhưng nhìn đến vẻ mặt vừa mong đợi, lại có chút nghịch ngợm cùng ngạo mạn của anh, lại nhin không được mà buột miệng cười.

"Được rồi được rồi..... Thích..... Còn không được sao?" Bên môi cô lướt qua một nụ cười má lúm đồng tiền thỏa mãn, trong mắt chớp động vàng sáng hạnh phúc.

"Chỉ là thích không thôi?" Gương mặt tuần tú của Bách Tuấn dần dần mở rộng ở trước mặt cô, hơi thở ấm áp phát qua gương mặt của cô, xẹt qua chớp mũi của cô.

Anh cúi đầu xuống, bờ môi mềm mại lại kêu gọi, dừng ở má lúm đồng tiền nơi khoe miệng cô.

Ninh Vũ Hoa đưa tay ra, rất tự nhiên móc vào cổ của anh, cũng rất tự nhiên nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như biển của anh.

"Em yêu anh, Bách Tuấn....."

Bên trong lời tỏ tình giống như thờ dài của cô, đôi môi của Bách Tuấn, đã cắn nuốt bờ môi đỏ khê thờ ra câu nói này của cô.

Cô nói ra khỏi miệng..... Nhắm mắt lại, Ninh Vũ Hoa cam tâm tình nguyện, đắm chìm trong sự nhiệt liệt mà cuồng dã trong nụ hôn của anh.

Mười năm yêu say đắm, ngày hôm nay tại nơi đây, cuối cùng đã nở hoa kết trái.

Tất cả khổ sở cùng bi thương đã qua, đều lặng lẽ biến mất trong cái ôm và nụ hôn này, chỉ còn lại thâm tình cùng ngọt ngào chảy xuôi nơi đáy lòng.

Anh và cô, là vợ chồng thực sự.

Bọn họ sẽ cầm tay nhau đi qua con đường tương lai, hơn nữa cùng nhau khai sáng thế giới thuộc về hai người bọn họ.

Cuộc sống hạnh phúc, bắt đầu từ bây giờ.

—— hết trọn bộ

Biên chú thích:

1. Anh lớn nhà họ Bách – Bách Huân thua cuộc, cho nên phải cưới em gái của bạn tốt, thiên kim tiểu thư nhà họ Quan - Quan Tĩnh nhả làm vợ?! Muốn biết rõ hơn, mời xem biểu hiện yêu 265《 tuyệt đối không yêu 》.
2. Anh thứ ba nhà họ Bách – Bách Tiêu đến công ty mới, lại gặp một thư ký quen lười thôi lếch thếch, khả năng sắp xếp công việc lại hết sức cao siêu? Là ai thu phục anh, mời xem biểu hiện yêu 260《 theo đuổi mười mươi yêu tỷ tỷ 》.
3. Anh thứ hai nhà họ Bách - Bách Nham, trước mặt vị hôn thê Quý hiểu Vi, lại sơ ý, "Làm ra mạng người" rồi! Đây phải giải quyết thế nào mới phải? Chuyện xưa của bọn họ, mời xem biểu hiện yêu 275《 nhặt được kiều thê 》.

Kính xin đợi tác phẩm mới nhất của Đường Tâm!

Tìm kiếm sự thay đổi của Đường tâm một chút

Sau khi viết bản thảo cổ đại thật lâu, Đường Tâm lại trở về trong thế giới hiện đại.

Thấm thoát, vậy mà cũng viết xong hệ liệt về anh em nhà họ Bách.

Thật ra thì Đường Tâm cảm thấy tình yêu hiện đại trong hệ liệt này, có chút khác biệt với phong cách từ trước đến nay của tôi, không biết các bạn độc giả, có thể cũng có cảm giác như thế hay không?

Gần đây, Đường Tâm đích xác là đang sờ soạng thay đổi phong cách, hoặc là nói nôm nhừ phương pháp sáng tác khác.

Bởi vì viết đã lâu, thật sự có thể tạo ra hình thức cố định; người ai cũng có tính trơ, hoặc giả nói là muốn tìm kiếm một loại cảm giác an toàn, cho nên mỗi lần về nhà cũng sẽ đi cùng một con đường quen thuộc; mỗi lần đi phòng ăn gọi món ăn, cũng sẽ ăn vài món đã quen rồi.....

Chúng ta có thể đi du lịch tới rất nhiều chỗ khác nhau, tìm hiểu phong thổ từng địa phương, nhưng nếu để cho chúng ta chuyển đến một thành phố mới, nơi ở mới, có thể sẽ có chút do dự.

Thay đổi, là một loại nôm nhừ cái mới, cũng có thể mang đến rất nhiều thử nghiệm mới cho cuộc sống của chúng ta.

Nhưng có lúc, chúng ta thật sợ thay đổi.

Đường Tâm thừa nhận mình có chút lười biếng —— theo cách nói của cha mẹ tôi, là vô cùng lười biếng.

Mặc dù tôi rất thích nôm nhừ điều mới mẻ, cũng thích đi mọi nơi một chút, thế nhưng chúng đều chỉ giới hạn trong phạm vi lướt qua rồi dừng.

Trở lại việc sáng tác, sự lười biếng cũng thực sự có ảnh hưởng đến tôi.

Cách thức hành văn quen thuộc làm tôi cảm thấy an toàn mà vô hại, bởi vì thay đổi, có thể sẽ mang đến kết quả không tưởng được.

Có lẽ là tốt, nhưng nếu như không tốt?

Loại ý nghĩ này đã từng trói buộc tôi.

Cho nên tôi viết chuyện tình cảm mà mình quen thuộc, những người và vật quen thuộc, không dễ dàng giao thiệp với lĩnh vực mình quen thuộc.

Vậy mà, sau lại xảy ra một chuyện, làm cho tôi ý thức được con người vẫn cần một ít thay đổi, mới có thể có được càng nhiều kinh nghiệm; cho dù thất bại, cũng có thể lấy được rất nhiều bài học từ đó.

Nhưng thay đổi cũng không đại biểu chạm một cái có thể đụng, không có nghĩa là sẽ phải sinh ra thay đổi lớn, mà từ từ, thay đổi từng chút từng chút.

Gần đây, tôi đã bắt đầu thay đổi một chút thói quen làm việc và nghỉ ngơi của mình.

Trước kia luôn cảm thấy sáng tác vào lúc nửa đêm cực kỳ có linh cảm, thế nhưng sau khi tôi thay đổi, liền phát hiện sáng tác vào sáng sớm cũng rất tốt.

Cuộc sống của tôi trở nên khỏe mạnh hơn, không hề bởi vì nghề nghiệp, mà tìm cho mình lý do tiếp tục một vài thói xấu nữa, dù sao thức đêm gây thương tổn rất lớn cho thân thể.

Trước kia, trong quá trình đang sáng tác tôi rất ít nghỉ ngơi, thậm chí sẽ còn bỏ qua thời gian ăn cơm.

Bởi vì viết lên vui mừng thì sợ bị cắt đứt thì khó có thể vì kế; cho nên tình nguyện đối bụng, chia vào hai thật to mất gấu mèo 0.0, cũng muốn tiếp tục viết tiếp tục, viết tiếp tục..... Cho đến hoa mắt, mới bắt buộc mình dừng lại.

Nhưng từ giờ trở đi, ta bắt buộc mình cần nghỉ ngơi.

Cách mỗi một canh giờ, sẽ phải đứng lên vận động hạ xuống, tùy tiện đi một chuyến, buông lỏng một chút cứng nhắc bấp bệch.

Làm như vậy sau, lại trở lại máy vì tính lúc trước, ngược lại càng có nhiều vui vẻ tâm tình; thì ra là linh cảm xác thực bị cắt ngang, nhưng lại có thể sản xuất lớn hơn, Cập Nhật, tốt hơn linh cảm.

Ở sáng tác lên, ta rốt cuộc cũng bắt đầu nôm nhừ một chút mới tinh phương thức.

Đó cũng không phải hoàn toàn mặt sát chính mình là một xấu phong cách, mà là tìm kiếm đột phá. Bất luận ở tình tiết, nhân vật, tự thuật trên phương diện..... Đều đã có nho nhỏ biến hóa.

Dĩ nhiên, bởi vì vẫn còn ở giai đoạn tìm tòi, tôi không dám thay đổi quá nhiều, đương nhiên cũng sợ thay đổi có thể mang tới tác dụng phụ; nhưng tôi thiếu, cuối cùng tôi cũng đã dũng cảm bước ra bước đầu tiên này rồi.

Về phần kết quả như thế nào, là tốt hay là xấu, tôi để cho thời gian, cũng tự dặn bản thân, chỉ cần không ngừng tiến bộ, không ngừng cảm thụ, tôi nghĩ nhất định sẽ có kết quả tốt.

Tôi phát hiện, chỉ cần không sợ thay đổi mang tới kết quả, hoặc là mang tới tổn thất, như vậy thì có thể dũng cảm tiếp nhận thay đổi hơn, thậm chí nắm lấy thay đổi.

Về phần vượt qua lười biếng, vậy thì thật cần dựa vào ý chí cùng quyết tâm kiên cường, điểm này Đường Tâm cũng không thể hoàn toàn làm được, nhưng tôi sẽ tự thưởng bản thân, khích lệ bản thân.

Nếu như hôm nay tôi khắc phục được thói quen lười biếng nào đó, thì tôi sẽ nói với bản thân: làm tốt lắm.

Không nên keo kiệt ca ngợi bản thân, cũng không cần trốn tránh trách cứ chính mình.

Bởi vì sợ hãi thất bại, cho nên mới phải luôn tìm kiếm phương thức an toàn nhất đối với mình để sống, để làm việc..... Đây là cảm thụ lớn nhất của tôi trong những ngày gần đây.

Non nớt mới có thể trở nên thành thực, thất bại có lúc ngược lại sẽ hướng dẫn ra con đường thành công.

Đường Tâm cũng bởi vì phải cải biến, mà gặp được rất nhiều vấn đề chưa bao giờ nghĩ tới, trên phương diện sáng tác cũng gặp được không ít khó khăn.

Nhưng khi đã bước ra khỏi một bước kia, thì tôi vẫn luôn suy nghĩ phải kiên trì, tiếp tục kiên trì con đường tiến về phía trước.

Bất kỳ thay đổi nào, có lẽ cũng đều giống nhau.

Chỉ cần biết rằng phương hướng mà mình muốn thay đổi, tìm ra mục đích nghĩ đạt tới, thì có thể biến không thói quen thành thói quen, từ sai lầm đến chính xác.

Từ từ, chỉ cần thay đổi theo phương hướng tốt, luôn có thể đạt được kết quả không tưởng tượng được.

Cuộc sống, luôn là nên có một chút thay đổi, mới có thể còn có niềm vui thú, mọi người nói có đúng hay không?

Hôm nay chúng ta liền hàn huyên tới nơi này, cảm ơn mọi người đã nghe tôi "Giảng dạy" một lần nữa.

Bởi vì mở cửa cho mọi người, tôi mới có thể còn có dũng khí!

Các bạn thân mến, lần tới gặp lại!

--- -----oOo-----

-----HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Lần Này, Là Em Vứt Bỏ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.